

תמונת השער: באדיבות מישראל אר.

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה בית משיח

משרד ראשי

744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409
טלפון: 778-8000 (718)
מזכיר: שלוחה 240
מנהל: שלוחה 244
עורך: שלוחה 222
מנויים: שלוחה 242
מודעות: שלוחה 241
חסידיים... איין משפחה: שלוחה 204
פקס: 778-0800 (718)

דואר אלקטרוני: EditorH@BeisMoshiach.org

ארץ הקודש

ת.ד. 201 כפר חב"ד 60840
טלפון: 9602-600 (03)
מנויים: שלוחה 2
מודעות: שלוחה 3
עריכה וחדשות: שלוחה 4
פקס: 9607-289 (03)

חדשות: bm770@netvision.net.il
מנויים: bm_mazk@netvision.net.il
מודעות: bmmb770@gmail.com
איש קשר: 054-9770504

מנוי דרך האינטרנט: www.shop.chabad.info

מוציא לאור

מרכז חב"ד העולמי לקבלת בני משיח

משתתפים בעריכה

מנחם מעבדל הכהן הדל
שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית

ברוך מרקר

צלם מערכת

ד. מעטוף

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות

כתבות

17 | הקמת שכונה חב"דית בצרפת, בתוך פחות משבוע!

שתי אגרות קודש של הרבי להרה"ח ר' בנימין גורודצקי, כוח הרבי ומנהל לשכת ליובאוויטש האירופאית

18 | איך לחיות משיח וגאולה?

סימפוזיון מיוחד עם משפיעים על המשמעות המעשית של קריאת הרבי להכין את העולם לגאולה

24 | תמונות הטלית של הרבי הריי"צ

כרטיס חדשים ובלתי-יודעים על טליתו של הרבי הריי"צ שנחשפת בסדרת תמונות - מיוחד ל"בית משיח"

26 | אור פרוע

לימוד הדבר מלכות' השבועי בשפה קולחת, עשירה ובהירה, שווה לכל נפש

28 | טנק מצבעים

סיפור חייו המרתק של ר' יעקב עשת, הטנקיסט עם השפם הענק, הזקן הארוך והעיניים הרופפות

34 | ידיד אמת

הרב דוד הולנדר ע"ה, שהלך לעולמו בשבוע שעבר, זכה לקירובים רבים ו'חידויות' ארוכות

40 | אילן חדש בפרדס הנשיאים

פרק עשרים וחמישה - ואחרון - מסדרת הפרקים האורגת את יריעת שנות ילדותו של כ"ק אדמו"ר הריי"צ נייע

46 | תפילין, חיוך וברכה

הרב בן ציון כהן: "איך מרגיש יהודי, שכל חייו הניח תפילין ופתאום הוא כבר לא יכול? הם מחכים לנו!"

50 | "מנהיגה של היהדות החסידית בכל מדינות רוסיה"

זכרונות ותיאורים חיים מביקורים אצל אדמו"ר הריי"צ בריגא ובניו יורק - נכתבו על ידי הרב בנימין זאב יעקבזון

54 | טרם יכתבו, והרבי יענה

סיפור מופת מדהים המסופר על ידי בעלי המעשה

58 | מדינה חופשית?

הרב זלמן חנין חוזר לסדרת הזכרונות מאביו, הרה"ח ר' חייקל חנין ע"ה

62 | הרה"ח ר' יוסף גרינברג

קווים לדמותו של איש חסיד, ענוי, צנוע משכמו ומעלה

66 | כוח הדיבור

מדורו המרתק של הרב יעקב שמואלביץ

70 | לוח השנה העברי

מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע, לפי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

מדורים קבועים

7 | דבר מלכות

57 | לוח שבועי

11 | דבר המערכת

74 | יומנו של תמים מ-770

12 | הפרשה החסידית

80 | חסידיים... איין משפחה

13 | מאוצר המלך

82 | מהנעשה והנשמע

14 | התוועדות חסידותית

כל השביעין חביבין

כיון שכבר "עברנו" כל ענינים אלו, הנה עכשיו אין הדבר תלוי אלא בנו - דור השביעי. ונזכה זעהן זיך מיט'ן רבי'ן דאָ למטה אין אַ גוף ולמטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו • לרגל יום הגדול והקדוש יו"ד - י"א שבט - שנת ה"ח לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א - מובאים בזה קטעים מהמאמר דיבור - המתחיל "באתי לגני" ה'תיש"א, בעת קבלת הנשיאות

ניכר מעלת הראשון, שהרי כל ענין שביעי הוא שהוא שביעי לראשון. וביאר אז מעלתו של הראשון שזהו אברהם אבינו, מפני עבודתו, ושהיתה עבודתו במסירת-נפש. ואינו מסתפק בזה עדיין, ומוסיף עוד (אף דלכאורה אין-זה נוגע שם לגוף הענין) דאופן המסירת נפש שלו הי' שלא חיפש מסירת-נפש, שזהו ההפרש בין המסירת-נפש דאברהם אבינו להמסירת-נפש דר' עקיבא, דהמסירת-נפש דר' עקיבא הי' וואס ער האט געזוכט [=שחיפש] מסירת-נפש, מתי יבוא לידי ואקיימנו, מה שאין כן באברהם הנה המסירת-נפש שלו הי' בדרך אגב. דאברהם ידע שיעקר העבודה הוא כמ"ש ויקרא שם בשם הוי' אל עולם, אל-תקרא ויקרא אלא ויקרא, אַז יענער זאָל אויך שרייען [= שגם הזולת יכריז], ואם נצרך לזה בדרך אגב מסירת-נפש, הנה גם זה ישנו. וכל-כך גדלה מעלת עבודתו והמסירת-נפש שלו, עד אשר גם משה מה שזכה שניתנה תורה על ידו הוא מטעם כי השביעין חביבין, שהוא שביעי לראשון. והקב"ה אמר לוי (למשה) במקום גדולים (אברהם) אל תעמוד.

והנה אף כי גדלה חביבות השביעי ואין זה בא לא על-ידי בחירה ולא על-ידי עבודה, כי אם פאָרטקערהייט [=מן המוכן] מצד התולדה, מכל-מקום אין בזה הגבלה שנאמר שנפלאות הוא, ואינו שייך אלא ליחידי סגולה, כי-אם על-דרך שמבואר בתנא דבי אליהו (פ"ט ובכ"ה) ומובא בדא"ח שכל ישראל ואפ"י עבד ואפ"י שפחה יכולים להגיע להשראת רוח-הקודש, וכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי

כותב כ"ק מו"ח אדמו"ר, במאמרו ליום הסתלקותו, יו"ד שבט השי"ת:

באתי לגני אחותי כלה, ואי' במדרש-רבה (במקומו) לגן אין כתיב כאן אלא לגני, לגנני, למקום שהי' עיקרי בתחילה, דעיקר שכונה בתחתונים היתה. עכ"ל.

. . (וממשיך במאמר) ואחר-כך עמדו ז' צדיקים והורידו את השכינה למטה, אברהם זכה והוריד את השכינה מרקיע ז' לוי כו' (ומקצר בזה ומסיים) עד כי משה שהוא השביעי (וכל השביעין חביבין) הורידו למטה בארץ. דעיקר ענין ההמשכה הוא על-ידי משה, שהרי משה דוקא הורידו למטה בארץ, דכשם שבענין הסילוק מלמטה-למעלה הרי העיקר הוא בחטא עץ-הדעת שנסתלק מהארץ כנ"ל, הנה כמו-כן הוא בענין ההמשכה מלמעלה למטה, עיקר ענין ההמשכה הוא למטה בארץ דוקא, דלבד זאת שההמשכה למטה בעיקר נוגע לנו, הנה זהו גם עיקר ענין ההמשכה. וזה נעשה על-ידי משה דוקא. והטעם לזה מבאר בהמאמר במוסגר, כי כל השביעין חביבין.

והנה מלשון רז"ל וכל השביעין חביבין ולא כל החביבין שביעין, מוכח מזה שיעקר המעלה הוא זה שהוא שביעי, ומפני זה שהוא שביעי מצד זה הוא חביבותו, היינו שחביבותו אינו מצד ענין התלוי בבחירתו רצונו ועבודתו, כי-אם בזה שהוא שביעי, שזה בא מצד התולדה, ובכל-זה הנה כל השביעין חביבין. ולכן זכה משה שניתנה תורה על ידו.

והנה ביאר כ"ק מו"ח אדמו"ר (בתחילת בואו לאמריקה) שגם בענין דשביעין חביבין

יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב. אלא שמכל-מקום דאָרפמען ניט זיין גענאָרט ביי זיך [= אין לרמות את עצמו], וצריך לידע אשר במקום גדולים אל תעמוד. וכל מעלת השביעי הוא שהוא שביעי לראשון אַז ער קען דורכפיהרן [= שביכולתו למלא ולבצע את] עבודת ושליחות הראשון דאל תקרא ויקרא אלא ויקריא. וזהו החביבות דהשביעי שהוא הממשיך השכינה, ולא עוד אלא שממשיך עיקר השכינה. ועוד יותר שממשיך בתחתונים.

והנה זה תובעים מכל אחד ואחד מאתנו דור השביעי, דכל השביעין חביבין, דעם היות שזה שאנחנו בדור השביעי הוא לא על-פי בחירתנו ולא על-ידי עבודתנו, ובכמה ענינים אפשר שלא כפי רצוננו, מכל-מקום הנה כל השביעין חביבין, שנמצאים אנחנו בעיקבתא דמשיחא, בסיומא דעקבתא, והעבודה – לגמור המשכת השכינה, ולא רק שכינה כי-אם עיקר שכינה, ובתחתונים דוקא.

. . והנה בסיום המאמר מבאר, אשר להיות כי מה שעיקר שכינה בתחתונים, הנה עיקר הגילוי מזה היי בבית המקדש, הנה זהו הטעם שהמשכן היי מעצי שטים דוקא, מפני שהכוונה הוא להפוך השטות דלעומת- זה און דעם קאָך פון [= ואת הלהט של] נפש הבהמית לשטות דקדושה, וכמאמר רז"ל אהני לי שטותי לסבא, עבודה ובטול שלמעלה מטעם ודעת.

והנה כל הענינים שתבע מאתנו כ"ק מו"ח אדמו"ר וכמו-כן שאר הנשיאים קיימו זה בעצמם, והוא על-דרך דרז"ל על-הפסוק מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות ולשמור, וכן מה שהוא מצווה לישראל הוא עושה, ועל-דרך-זה הוא בהוראות נשיאינו שמה שתבעו מהמקושרים ושייכים אליהם הנה הם בעצמם קיימו ועשו כן. ומה שגילו לנו שקיימו זה, הוא כדי שיהיי לנו יותר נקל לקיימם.

וכמו בענין דאהבת ישראל שיש בזה כמה וכמה סיפורים מכא"ו מהנשיאים. ולדוגמא מכ"ק אדמו"ר הזקן שהפסיק בתפילתו והלך וקצץ עצים ובישל מרק והאכיל בעצמו לילודת, מפני שלא היו אנשים שם בבית. מכ"ק אדמו"ר האמצעי, איך שנכנס אליו אחד ליחידות והתאונן על הענינים שאברכים מתאוננים עליהם. וגלה אדהאמ"צ את זרועו ואמר-לו הלא תראה שצפד עורי על עצמי גוי וכל-זה הוא מהח"נ שלך. אשר מובן הפלאת ורוממות מעלת כ"ק אדמו"ר האמצעי בכלל ובפרט מאלו

והנה זה תובעים מכל אחד ואחד מאתנו דור השביעי, דכל השביעין חביבין, דעם היות שזה שאנחנו בדור השביעי הוא לא על-פי בחירתנו ולא על-ידי עבודתנו, ובכמה ענינים אפשר שלא כפי רצוננו, מכל מקום הנה כל השביעין חביבין

ששייכים לענינים כאלו, ומכל-מקום היי ההתקשרות עמהם כל כך עד שמצד הענינים שלהם שהיו שלא כדבעי למהוי, פעל עליו חלישות הבריאות ביותר, עד שצפד עורו על עצמו.

מכ"ק אדמו"ר הצ"צ, איך שהלך קודם התפלה ללות גמ"ח לאיש פשוט שהי נוגע לו בפרנסתו, מכ"ק אדמו"ר מהר"ש, שפעם נסע ביחוד מקוהרָרט לפאריז ונפגש שם עם אברך אחד ואמר לו: יונגעראמאן יין נסך איז מטמטס המוח והלב, זיי אַ איד [=] אברך, יין נסך מטמטס המוח והלב, תהיי יהודי]. והלך האברך לביתו, ולא שקט עד שבא לכ"ק אדמו"ר מהר"ש, חזר בתשובה ויצאה ממנו משפחת יראים וחרדים, אשר ידוע שאצל כ"ק אדמו"ר מהר"ש היי הזמן יקר במאד, עד שגם אמירת החסידות היי בקיצור, ובזמנים ידועים הנה בשעה השמינית בבוקר היי כבר אחרי התפלה, ובכל-זה נסע נסיעה רחוקה ושהה שם משך זמן בשביל אברך כו'.

מכ"ק אדמו"ר נייע בתחילת נשיאותו, אשר גזרו אז גזירה חדשה והיי צריך לנסוע על-דבר זה למוסקבה. ואמר לו אחיו הגדול הרז"א נייע, הזמן יקר אצלך ואין אתה יודע היטב שפת המדינה (הרז"א היי מלומד בשפות) וגם אתה צריך לחפש היכרות, ולכן אסע בענין זה כפי הוראותיך. אבל כ"ק אדמו"ר נייע לא הסכים על-זה ונסע בעצמו והצליח. וכן ישנם כמה סיפורים מכ"ק מו"ח אדמו"ר אודות השתדלותו לעשות טובה ואפילו לאיש פרטי ברוחניות או בגשמיות. והניח את עצמו על-זה, לא רק הגשמיות שלו כי-אם גם הרוחניות שלו, אף שזה שהיי מטיב עמו הנה לא זו בלבד שלא היי כלל בסוג של חברך בתורה ומצות אלא

שהיי שלא בערכו כלל.

והנה על-ידי אתכפיא ואתהפכא לשטות דקדושה על-ידי-זה ממלאים כוונת הבריאה, שהיא להיות לו ית' דירה בתחתונים, וזה שעל-ידי אתכפיא ואתהפכא נעשית דירה בתחתונים, באתי לגני, הוא במדריגה יותר נעלית מקודם החטא. דכמו בסותר בנין הקודם על-מנת לבנות, הרי פשיטא שבנין החדש צריך להיות במדריגה יותר נעלית מבנין הקודם, כמו-כן מוכרח לומר שעל-ידי אתכפיא ואתהפכא נעשית דירה במדריגה יותר נעלית, וכמבואר בהמאמר דעל-ידי דאתכפיא סטרא-אחרא אסתלק יקרא דקוב"ה בכלהו עלמין, היינו האור שהוא בכלהו עלמין בשוה, ואף שהלשון בהמאמר הוא אור השובב כל-עלמין, מכל-מקום אי אפשר לומר שכוונה הוא שנמשך אור שהוא בגדר העולמות אלא שהוא סובב ומקיף עליהם, אלא הכוונה שנמשך אור נעלה שאינו בגדר עולמות כלל. ולכן קורא לגילוי אור זה בשם אסתלק. ולכן גם פטירת צדיקים נקרא בשם הסתלקות, כי הסתלקות הוא גילוי אור נעלה ביותר.

דחנה יש ב' אגרות באגרת-הקודש שמבארים ענין ההסתלקות. ובאגרת הב' ענין ההסתלקות מבואר שם בענין פרת חטאת. דהענינים הנעשים בפנים אין יכולים לברר ג' קליפות הטמאות, כי-אם ענין הנעשה בחוץ דוקא, פרה הנעשית בחוץ. ולזה מדמין מיתתם של צדיקים. והנה עתה אין פרה אדומה, כי מפני חטאינו היי צריך-להיות דוקא גלינו מארצינו, אבל אירע סילוקן של צדיקים. והנה בענין סילוקן של צדיקים יש בזה ב' מאמרי רז"ל: שקולה מיתתן של צדיקים כשריפת בית אלקינו. קשה סילוקן של צדיקים יותר מחורבן בית-המקדש. אשר על-ידי כל זה אסתלק יקרא דקוב"ה. ופי' ענין הסתלקות פירשו כל הרביים כ"ק אדמו"ר הזקן, כ"ק אדמו"ר האמצעי, כ"ק אדמו"ר הצ"צ, כ"ק אדמו"ר מהר"ש, כ"ק אדמו"ר נייע וכ"ק מו"ח אדמו"ר, שאין הכוונה בפי' תיבת הסתלקות שהוא עלי' למעלה ח"ו, כי-אם הכוונה שהוא נמצא למטה אלא שהוא בבחי' רוממות.

וזה תובעים מאתנו, דור השביעי לכ"ק אדמו"ר הזקן, וכל השביעין חביבין, אַז הגם אַז מ'האָט דאָס ניט פאַרדינט און ניט אויסגעהאַרעוועט [= שהגם שאין אנו ראויים לזה מצד יגיעתנו ועמלנו], מכל-מקום כל השביעין חביבין והעבודה דדור השביעי הוא להמשיך השכינה למטה ממש. להפוך השטות דנפש-הבהמית, אשר ידע

אינש בנפשיי אז ער האָט דאָס, און דעם קאָך פון נה"ב וואָס ער האָט דאָס און אפשר אַמאָל נאָך נידעריקער [= שזא נמצא בקרבן, ואת הלהט של נפש הבהמית שנמצא בקרבן ולפעמים שמא למטה מזה], לעשות מזה ולהפוך את זה לשטות דקדושה.

וזהו ענין צדיקא דאתפטר, דאף שכבר היו כמה העלמות והסתרים וכמה קושיות וענינים בלתי מובנים, הנה כל זה לא הספיק, ובכדי שיהי' אסתלק יקרא דקוב"ה בכלהו עלמין, הי' גם-כן ענין סילוקן של צדיקים, שזו קשה לא רק כחורבן כי-אם יותר מהחורבן, ותכלית הכוונה בזה הוא שעל-ידי-זה יהי' אסתלק יקרא דקוב"ה.

וזה תובעים מכל אחד מאתנו שידעו אז מגעפינט זיך אין [= שאנו נמצאים ב] דור השביעי, שכל מעלת השביעי הוא שהוא שביעי לראשון, שהנהגת הראשון הי' שלא חיפש לעצמו כלום ואפילו לא מסירת-נפש. כי ידע שכל ענינו הוא כמ"ש ויקרא שם בשם הוי' אל עולם. ודוגמת הנהגת אברהם אבינו שהוא – געקומען אין אַזעלכע ערטער וואָס מ'האָט דאָרטן ניט געוואוסט פון געטלעכקייט ניט געוואוסט פון אידישקייט און ניט געוואוסט אפי' פון אלף בית און זייענדיק דאָרטן האָט מען זיך אַפּגילייגט אָן אַ זייט, און [= הגיע למקומות כאלה שלא ידעו שם מאלקות לא ידעו שם מיהדות ולא ידעו שם אפי' מאלף בית ובהיותו שם הניח עצמו על הצד, ואל תקרא ויקרא אלא ויקריא, וידוע שבהלימוד במדת אל תקרא, שתי הקריאות קיימות. וגם בזה הרי מפורש בתורה-שבכתב ויקרא. מכל-מקום צריך לידע אז אויב ער וויל אים זאָל איינגיין דער ויקרא, מוז זיין דער ויקריא. דאָרפסטו זעהן אז יענער זאָל ניט נאָר וויסן

וזה תובעים מכל אחד מאתנו שידעו שנמצאים אנו בדור השביעי, שכל מעלת השביעי הוא שהוא שביעי לראשון, שהנהגת הראשון הי' שלא חיפש לעצמו כלום ואפילו לא מסירת-נפש. כי ידע שכל ענינו הוא כמ"ש ויקרא שם בשם הוי'

נאָר אויך אויסרופען. הגם אז ביו איצט האָט יענער ניט געוואוסט פון גאָרניט, אָבער איצט דאָרפסטו זעהן אז ער זאָל שרייען אל עולם, ניט [= שאם הוא מעוניין להצליח עם ה"ויקרא" בעצמו, חייב להיות ה"ויקריא". עליך לראות שהלה לא רק ידע אלא גם יכריז. למרות שעד עתה הלה לא ידע ממאומה, אבל כעת עליך לראות שהוא יכריז אל עולם, לא] אל העולם, היינו שאלקות הוא ענין בפני עצמו ועולם ענין בפני עצמו, אלא שאלקות מושל ושולט על העולם, כי-אם שעולם ואלקות הוא כולא חד.

ואף כי מי הוא זה ואיזהו אשר ערב לבו לאמר, אעבוד עבודת אברהם אבינו, מכל-מקום אפס קצהו שייך לכל-אחד-ואחד ומחוייב בזה וניתנו לו הכחות על זה על-ידי ההנהגה שהראנו הראשון וממנו ואילך עד, ועד בכלל, ההנהגה שהראנו כ"ק

מו"ח אדמו"ר, שהם סללו את הדרך ונתנו לנו כחות על זה. וזהו גופא החביבות דדור השביעי שכמה כחות ניתנו ונתגלו בשבילנו. ועל-ידי העבודה באופן כזה יומשך עיקר שכינה למטה בעולם-הזה הגשמי והחומרי, ויהי' עוד במדריגה נעלית יותר גם מקודם החטא, וכמ"ש במשיח ונשא מאד יותר מאדם הראשון ואפילו כמו שהי' קודם החטא.

וכ"ק מו"ח אדמו"ר אשר את חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם, והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו, הרי כשם שראה בצרתנו, הנה במהרה בימינו ובעגלא דידן יגאל צאן מרעיתו מגלות הרוחני וגלות הגשמי גם יחדיו, ויעמידנו בקרן אורה. אבל כל זה הוא עדיין רק גילויים. ועוד יותר – שיקשר ויאחד אותנו במהות ועצמות אין-סוף ברוך-הוא. וזהו פנימיות הכוונה של ירידת והשתלשלות העולמות וענין החטא ותיקונו וענין סילוקן של צדיקים שעל-ידי-זה יהי' אסתלק יקרא דקב"ה. וכשיוציאנו מהגלות ביד רמה ולכל בני-ישראל יהי' אור במושבות יהי' אז ישיר משה ובני-ישראל גוי הוי' ימלוך לעולם ועד (וכמו שהוא בנוסח התפלה), וגם בלשון תרגום הוי' מלכותי קאים לעלם ולעלמי עלמיא. ומסיימים והי' הוי' למלך וגוי הוי' אחד ושמו אחד, שלא יהי' חילוק בין הוי' ושמו, שכל-זה נעשה על-ידי סילוקן של צדיקים, שקשה יותר גם מחורבן בית-המקדש. וכיון אז מ'איז שוין די אַלע ענינים דורכגעגאנגען [= שכבר "עברנו" כל ענינים אלו], הנה עכשיו אין הדבר תלוי אלא בנו – דור השביעי. ונוכח זעהן זיך מיט'ן רבי'ן דאָ למטה אין אַ [= ונוכח להתראות עם הרבי כאן למטה ב]גוף ולמטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו.

מקור הסירטוקים הרטשטיין רוזנבלד

המקור לסירטוקים

פתוח כל יום בין השעות 17:30 - 21:00

"סירטוק מושלם במחיר משתלם"

סניף בני ברק: שפת אמת 5 טל' 03-6186078
סניף ירושלים: יונה 15 גאולה ים ק"א טל' 02-5381697 פלאפון 057-3157906 057-3157907

בית הכנסת ובית המדרש ליובאוויטש שבליובאוויטש
770 איסטערן פארקוויי ברוקלין נ.י.

ב"ה

הננו להזמין את קהל אנ"ש, השלוחים והתמימים
להתוועדות חסידים המרכזית לרגל יום הגדול והקדוש
יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע
והתחלת הנשיאות של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יו"ד שבט שנת הקהל

שתתקיים בעז"ה

בבית-הכנסת ובית-המדרש, "בית משיח" - 770

ביום רביעי יו"ד שבט, בשעה 7:00 בערב

(מותאם לתלמידי התמימים)

בהשתתפות הרבנים חברי הבד"צ ומשפיעים

הגבאים

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

נושאים רבים עומדים
על הפרק, אך ישנו
נושא אחד ומרכזי בו כל
אחד מאתנו חייב ויכול
להשפיע - להסיר את
ההעלם וההסתר ולפעול
את הגילוי המושלם של
הרבי מלך המשיח ושל
הגאולה השלימה

מתעסקים בעיקר

בשעה שנאמרה השיחה, איש לא שיער כי יבוא יום, בו גם אצל נשיא הדור התשיעי, לא נוכל לשמוע את דבריו כפי שהם יוצאים בדיבור מפיו הק', ההוראה להוסיף בלימוד תורתו של הרבי הריי"צ, והפצת הוראותיו בדיבור דווקא, לכמה שיותר יהודים, קוימה כמו כל ההוראות שניתנו באותה תקופה כהכנה לגאולה.

מספר חדשים מאוחר יותר, כשההעלם וההסתר היה בשיאו, היו רבים שחזרו והעמיקו בשיחה זו, ואכן יוזמות רבות, בלימוד תורתו של הרבי, באו בעקבות שיחה זו.

בימינו אנו, כאשר ההעלם וההסתר אינו רק על כח הדיבור, אלא גם על הראי' בעיני בשר שלנו את הרבי מה"מ – הרי מובן וגם פשוט עד כמה עלינו לפעול כדי לתקן זאת, עד כמה שניתן.

בימים כאלו, אין טעם להקדיש זמן ואנרגיה על עניינים בהם כח ההשפעה שלנו הוא זעיר, או שאינו קיים כלל. כמוכן, חייבים לפעול בדרכי הטבע, ולדאוג כי בכל עניין תקבל ותנצח האמת האלוקית, אותה מטווה הרבי, אך מעל לכל עלינו לנצל את הזמן והמצב, על מנת לחזק ולהתעורר שוב ושוב בשליחות האחרונה, העבודה היחידה שנותרה, הלא היא קבלת פני משיח.

אם אי אפשר לראות בעיניים, הרי על אחת כמה וכמה שצריך להתחזק ולפעול, בדיבור ובפרסום, את "העובדה הפשוטה – שהוא בחיים". אם את החסרון בדיבור ממלאים ע"י דיבור, הרי שאת ההעלם וההסתר הנוכחי ממלאים ע"י החיים, חיים עם הרבי, חיים עם משיח, בכך מקיימים את הצלע האחת של המשואה "זרעו בחיים", ומרגישים את החלק השני – "הוא בחיים", כפשוטו ממש.

– יחי אדוננו מורנו ורבונו מלך המשיח לעולם ועד!

בתוך להט האירועים בעולם כולו, ובארץ הקודש בפרט, עלינו להכיר מהי המציאות האמיתית, ולהבדיל בין הטפל לבין העיקר. כך שמאד מעניין וחשוב לדבר אודות המלחמה שנפסקה – ולצערנו לא הושלמה – על מערכת ה'בחירות' המתחממת, וכמובן על תחילת כהונתו של נשיא חדש במעצמה העולמית. אין ספק כי לכל אלו ישנה חשיבות מכרעת, והם עשויים להשפיע על גורלם של יהודים רבים, ואף על העולם כולו.

ברם, לא פעם למדנו כי "הנשיא הוא הכל", ואנו יודעים כיצד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, מתייחס לכל עניין השייך לנשיא הדור, כעניין מרכזי הנוגע לכל אחד מבני הדור, וכך כאשר מגיע יום ג' שבט, שבוע לפני היום הגדול והקדוש העשירי ועשתי עשר יום לחודש עשתי עשר, הוא חודש שבט, נזכרים כיצד בג' שבט תשנ"ב שמענו שיחת קודש מיוחדת מהרבי.

בשיחה זו מתעכב הרבי על עניין 'שולי' לכאורה, אודות העובדה שאצל אדמו"ר הריי"צ הייתה הפרעה בדיבור. הרבי האריך, בטון מיוחד וכאוב, שכולנו יכולים לשמוע גם כיום בקלטות, והסביר עד כמה מצב זה מופרך לחלוטין, ואינו מתאים לתפקידו של נשיא הדור. כולל הסיפור אודות טענתו של הרופא וכו'.

הרבי, לעולם אינו מסתפק בהצגת העובדות הכאובות בלבד, שהרי המטרה היא להביא לידי מעשה בפועל. "והתקון ומילוי הדבר בתכלית השלימות ייפעלו, על ידי הנשמות בגופים, נשמות בריאות בגופים בריאים, של הדור שלנו, דור התשיעי... על ידי שמביאים לפועל בדיבור בפועל ובשפע רב, את דברי התורה וההוראות וכו'... עד שהדור הוא הדור שבו מקויים – ותיכף ומיד ממש – "שלח נא ביד תשלח" שעל ידי משיח צדקנו מתמלא בשלימות גילוי האורות בכלי הדבור".

פתגם השבוע בעניני משיח וגאולה

והדגשה יתירה בנוגע להכנה להגאולה על-ידי חיזוק האמונה והבטחון והצפי' לגאולה, "אחכה לו בכל יום שיבוא" - כלשון בעל ההילולא: עמדו הכן כולכם לקבל פני משיח צדקנו.

ובפרט בשנה זו, "הי'ה תהא שנת נפלאות אראנו", ולאחרי שכבר ראו נסים ונפלאות בתקופה האחרונה, כולל ובמיוחד - יציאתם של רבים מישראל ממדינה ההיא לארץ ישראל, ועל-ידי-זה גם קירובם ליהדות תורה ומצוותי'ה, שענין זה הוא מעין ודוגמא והכנה קרובה לקיום היעוד "קהל גדול ישובו הנה".

(ש"פ בא תנשי"א)

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

ושמרתם את המצות (יב, יז)

חמץ הוא הגבחה והתנשאות בתוקף ובישות, ומצה הוא בחינת שפלות וביטול כו' .. "ושמרתם את המצות" הוא ענין אתכפיא דמשום זה נקרא "לחם עוני" .. ומצה זו היא לשון "מצה ומריבה", שצריך להיות בזה מלחמה עם הנפש הבהמית והישות והחומריות כו'.

(המשך תער"ב/י ח"ב ע' תתקלג)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

ופסח הוי' על הפתח. "ופסח - ודלג". (יב, כג. ובפירוש רש"י) לכאורה אינו מובן מהו "ופסח" ומהו "ודלג", הרי זה אותו דבר, מה איפוא מוסיף ה"ודלג" על ה"ופסח" .. אלא הענין הוא, "ופסח" היינו קפיצה. כשקופצים צריך לדעת מהיכן קופצים ולהיכן קופצים. רק לאחר הקפיצה נוכחים לראות אם הקפיצה היתה כיאות, האם קפצו למקום הנכון, וזהו ה"ודלג".

(תרגום מיספר השחות תשי"ט ע' 381)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

והיה לאות על ידכה ולטוטפות בין עיניך (סוף פרשתנו) ענינה של מצות תפילין הוא שעבוד הלב והמוח ... ענין זה מודגש גם בשם "תפילין", המורה על כך שעושים מכל גשמיות העולם "תפל" (בטי"ת) ובטל לאלקות (שעבוד לאלקות), ועד שתופלים (בתי"ו) ומחברים אותו עם רוחניות העולם. [ואזי העולם אינו דבר "תפל", מכיון שעל ידי העבודה האמורה, נעשה כל דבר בעולם - דבר ממוזלח!].

(ש"פ בא תשנ"ב - בלתי מוגה)

כ"ק אדמו"ר הזקן

כי אם מאן אתה .. הנני מביא מחר ארבה בגבולך (בא י, ד)

בתורה-שבכתב עצמה ימצאו ענינים אשר לא נכתבו מצד מעלתן הרמה .. וכמו בענין הארבה, שהתרה משה את פרעה כי אם מאן אתה כו' הנני מביא מחר ארבה כו', ולא נאמר הצווי של הקב"ה בענין ההתראה. והיינו להיות ששרש הארבה גבוה מאד כידוע בענין "וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק" כו' (צריך-עיון דאחר-כך נכתב הצווי של הקב"ה בענין הארבה "נטה את ירך", וצריך לומר דבענין ההתראה לפרעה לא היה יכול להיות נכתב).

(יתרה אור' ויחי נב, ד)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

יש להבין למה האריך כל-כך בסיפור העשרת מכות בפרשת וארא ובפרשת בא. וגם מה זה ענין סמיכות לענין מתן-תורה שהיה אחר כך שהוצרך לספר בהם מקודם. אמנם הענין הוא דאריכות סיפור העשרת מכות הוא ענין הכנה למתן-תורה, שאם לא היו מכות לא היה נגלה אור התורה לישראל בהר סיני, ועל-כן האריך כל-כך בסיפורם. והענין הוא .. כידוע דאורייתא .. הרי היא מבחינת האצילות .. שאין שם אפילו שמץ מן הרע .. ואם כן לפי זה לא היה באפשרי שיתגלה אור דתורה למטה בלתי הקדמת יו"ד מכות ביו"ד ספירות דקליפה כי אור האצילות לא יסבול שום דבר רע כנ"ל.

(יתרת חיים יתרו רעא, ד)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

ויהי חושך על ארץ מצרים (י, כא)

...עוד יש לומר בענין טעם החושך שהיה למצרים - כדי שעל ידי זה יהיה לישראל "יתרון האור מן החושך" כו'.

(אור התורה' פרשתנו ע' רנא)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

כי ביד חזקה הוציאך ה' ממצרים (יג, ט)

פירוש "יד" אמרו רז"ל "כל מקום שנאמר יד אינו אלא ימין", וימין אינו אלא חסד ורחמים, ומכל-מקום בשביל אהבת בנו הנהיג במצרים במדת-הדין הקשה.

והוא כמשל האב שיש לו בן יחיד אשר אוהב אותו וחביב עליו כבבת עינו, הנה אם אחד יתגרה בבנו יחידו יתמלא עליו אף וחימה וקצף גדול, הגם כי בעצם האב הוא רחמן וחסיד ועניו, מכל-מקום בשביל אהבת בנו יחידו היקר אצלו כבבת עינו ישתנה מהנהגת מדותיו ויתנהג בדין על העושה עול ומתגרה בבנו יחידו, ויעשה כל טצדקי [= השתדלות] כל מה שיהיה לאל ידו לעשות בבחינת הדין והמשפט על העושה עול בבנו יחידו. כך הנה ישראל נקראו בנים למקום כמו שכתוב "בנים אתם", והם בנו בכורו כמו שכתוב "בני בכורי ישראל" .. ולכן בשביל אהבתו לבנו החביב עליו .. הנה עשה ה' במצרים וכבש יד ימינו שהיא בחינת חסד - לעשות דין במצרים.

(יסה"מ תרל"ב ח"א ע' קל)

והרי כל השנה שנת הקהל

נוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א
לשלוח לאנ"ש שי בכל מרחבי תבל
לקראת יום ההילולא יו"ד שבט, ה'תשמ"ה

הצלחה רבה בכל עניני הילולא דנשיא דורנו ובתך רישא גופא אויל האנשים
והנשים והטף. ור"ל (ג"ט) (למ הנה) (ה'תשמ"ה) (ל"א) (ל"א) (ל"א) (ל"א) (ל"א)
כולל ובפרט התועדויות פעילות ומתוך אהבת ישראל, ביום ההילולא ובשבת קודש
להויי מחר, שבת שירה, ובמוצאי שבת,

והמשך שלהן ופירותיהן בכל הימים שלאחריהן,
ויקויים היעוד בספר דוד מלכא משיחא: (אל תשקוט קל
וידעו כי אתה שמך הוי לבדך עליון על כל הארץ
ובני ישראל יוצאים ביד רמה,

במהרה בימינו ממש בגאולה האמתית והשלימה. בברכה

/מקום החתימה/

ובחר .. אויל: עירובין מא, א.
האנשים .. והטף: וילך לא, יב. — ואפילו קטני קטנים.
(ובשבת .. מחר: שיעור חומש דיום ההילולא (כשלח טו, כז).
והמשך: הפעולה עצמה נמשכת (ונוסף ע"ז) ופירותיהן — ומעלה ככא"א, וכמוכן גם מרד"ה באתי לגני
(דההילולא).
היעוד: תהלים פלג ב, שם, וחק"ב
ובני .. רמה: תחלת פרשת יום ההילולא (כשלח יד, ח).

לפנינו צילום מנוסח המברק
שהואיל כ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א לשלוח
לאנ"ש שי' ברחבי תבל לקראת
יום ההילולא יו"ד שבט,
ה'תשמ"ה. המברק נכתב על-
גבי נוסח המברק של שנת
תשמ"ה (הנוסח בשלימותו
נדפס בספר המאמרים באתי
לגני ח"ב ע' שכג)

קו ללב

קו פתוח ומענה אישי לנשים, אימהות ונערות

08-8501340

ה ק ו פ ו ע ל ב כ ל י ו ם :	
ערב	בוקר
בשעות: 21:00-23:00 ביום א' בנושא בריאות בלבד	בשעות: 11:00-13:00 ביום ו' גם לדוברי רוסית

- יועצות מקצועיות
- חב"דיות מכל רחבי הארץ
- סודיות מובטחת
- הייעוץ בליווי ובהנחיית רבני חב"ד מומחים

מאת הרב חיים לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

המבחן האחרון של סוסי הקוזקים

הרבי מלך המשיח שליט"א מצפה מאתנו שלא נסתפק בכך שאנו נמצאים במקום מבטחים, באמונה ובביטחון המוחלטים, אלא "נקפוץ למי הנהר", נגיע גם אל "החברים הטובעים בים" של ייאוש וחרדה מפני הבאות, בעקבות כל המאורעות הקורים בעולם ובמיוחד בארצנו הקדושה ת"ו, ונביא גם אותם להתקשרות אמיתית למלך המשיח, לאמונה מוחלטת בבשורת הגאולה, ולהנהגה יום-יומית בהתאם לכך

על גבם. כשהקוזק על גבו היה הסוס צולח את הנהר, שוחה במהירות עד הקצה השני, ומיד עם עלותו אל היבשה היה מתנפל על האויב, וממשיך בהסתערות המלחמה עם כל המרץ, עד הניצחון הסופי.

סוסים אלו של הקוזקים, היו סוסים מיוחדים מאוד. בשעה שסוס רגיל היה שווה בשוק מעשר ועד עשרים וחמישה רובל, היה שוויים של סוסי הקוזקים מגיע לחמש-מאות רובל ויותר.

שלא בשעת מלחמה היה תמיד על פיהם רסן לבל ישתמשו בשיניהם נגד מישהו. בעיטה שלהם היתה עלולה לחסל את הנפגע. אפילו כלבי הענק הידועים בגמרא כ"עזין שבחיות", הנובחים על חיות גדולות מהם בהרבה, היו רועדים מפני הסוסים הללו, שהפילו את חיתתם על כל הסביבה.

מגיל צעיר ביותר, בגיל 10-12, היו מצמידים לילד הקוזק סייח מבטיח. הילד הלך עם הסוס לכל מקום. שניהם גדלו ביחד ותמיד היו יחדיו, עד שנקשרו זה לזה בחבלי עבותות אהבת נפש עזה. הסוס היה מוכן תמיד למסור את חייו עבור הקוזק – כאשר

סוסי קרב, כך שמי שהיה חזק יותר פיזית, והיה יותר תקיף ועז-נפש, הצליח לנצח ולכבוש עוד ועוד.

הקוזקים של הצאר פטר היו גיבורים ועזי-נפש מאוד. הם היו מפקירים את עצמם מכל וכל, ומשליכים חייהם מנגד למען הניצחון בלי שום חשבונות – הם ביכרו למות מאשר להפסיד בקרב. כך נפלה לפנייהם מדינה אחרי מדינה, עד שרוסיה הפכה למעצמה גדולה בעלת משקל רב בכל העולם.

אהבת נפש - לסוס

גם סוסי הקוזקים היו מיוחדים מאוד. גם הם היו גיבורים, אמיצים, ועזי-נפש, ומפקירים את עצמם בלי חשבונות למען הניצחון. משהיו מגיעים הקוזקים בשעת מלחמה ומרדף אחרי אויביהם, רכובים על סוסיהם האבריים, לנהר עמוק שמימיו רודפים בורם אדיר, הסוסים לא היו נרתעים. הם זינקו אל תוך הנהר כשרכוביהם

יפר המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס: שכני במחנה העבודה שבירכתי סיביר, היה קוזק ושמו אובחוב. הוא היה מן הקוזקים שהיו נאמנים לצאר הרוסי, וכשגברו הקומוניסטים והפילו את הצאר, הגלו גם אותו לסיביר. במשך כחצי שנה היו שני הדרגשים, שלי ושלו, סמוכים זה לזה בצריף האסירים. מטבע הדברים התיידדו, עד כמה ששייך לומר כך, והוא סיפר לי הרבה סיפורים אודות הקוזקים, סיפורים שאפשר ללמוד מהם הרבה-הרבה בעבודת ה'.

רוסיה הייתה לפנייהם מדינה קטנה, מספר הקוזק אובחוב, כמעט לא שמעו עליה בעולם, ובוודאי שלא הפילה את חיתתה על מדינות אחרות. עד שקם הצאר פטר, והנהיג את הקוזקים למסע כיבוש של המדינות שמסביב.

באותם ימים לא היו אמצעי הלחימה מפותחים כל-כך, והמלחמות התנהלו בעיקר פנים אל פנים בחרב ובחנית ובעזרת

יצאו הקוזקים עם סוסיהם למלחמה, הסוס לא היה בורח מפני כדורי המוות השורקים סביבו, אלא מרים את ראשו אל מול פני המוות למען יפגעו בו הכדורים ולא יגיעו לאדונו הקוזק.

אף הקוזק החזיר אהבה לסוסו, הסוס היה יקר בעיניו אפילו יותר מילדו-שלו. אובחוב הקוזק, שסוסו נהרג במלחמה, סיפר לר' מענדל בכאב ובצער כיצד בכה והתאבל על סוסו החביב. "על ילד שמת לי לא התאבלתי ובכיתי כל-כך", אמר הקוזק, והיה ניכר שהוא אומר זאת בכל לבו.

סוסים אלו היו עוברים אימונים מפרכים מאוד. הקוזקים השקיעו בהם "את כל הנפש": נתנו להם לאכול ולשתות הרבה, טיילו עימם והשתעשעו עימם רבות – אך גם דרשו מהם את כל יכולתם. היו מייגיעים אותם במסעות קשים וארוכים, בקפיצות מעל מכשולים בלתי עבירים, בדחירה במהירות עצומה, בכל מיני תנאים. כך היו מפתחים אצלם את כוח ההסתגלות והעמידה במצבים קשים במיוחד.

המבחן האחרון לסוסי הקוזקים קודם שהתקבל הסוס סופית ל"חבורה נכבדה" זו, היה מסע אימונים מפרך במיוחד, שבסופו היו הסוסים מגיעים אל הנהר דנייפר והיה עליהם לצלוח את כולו עד הגדה השנייה. הנהר הוא רחב ועמוק במיוחד ומימיו רודפים. הרבה סוסים נפלו בדרך ולא עמדו באימונים המפרכים, הרבה טבעו בנהר, ורק המובחרים, העילית שבעילית, הצליחו לצלוח את הנהר עד סופו ולעלות אל הגדה השנייה.

אבל זה עדיין לא היה סופו של המבחן האחרון: משהגיעו הסוסים, יגעים ומותשים לגמרי עד כלות הכוחות, לשפת הדנייפר ובדי עמל עלו אל שפתו – הם הביטו לאחור, וראו כמה סוסים חלשים מהם שכוחם כלה והם עומדים לטבוע.

הסוסים המובחרים לא חשבו הרבה, קפצו בחזרה לתוך הנהר, תפסו בשיניהם את חבריהם בעורפם, וכך סחבו והעלו אותם למקום מבטחים. הסוסים האחרים, גם אלו שעמדו בכל המבחנים והאימונים הקשים ביותר, כאשר לא מסרו עצמם עבור חבריהם – לא זכו להיות נמנים על "סוסי הקוזקים" המופלאים. רק אותם סוסים שגם אחרי שהותש כוחם לגמרי היו מוכנים לתת את חייהם עבור חבריהם – רק הם נבחרו להיות "סוסי הקוזקים" המיוחדים. בו במקום היו מטביעים עליהם 'מספר', 'ארליק', בחותם של ברזל מלובן, ובאותו רגע חדלו להיות סוסים רגילים, והפכו

אף הקוזק החזיר אהבה לסוסו, הסוס היה יקר בעיניו אפילו יותר מילדו-שלו. אובחוב הקוזק, שסוסו נהרג במלחמה, סיפר לר' מענדל בכאב ובצער כיצד בכה והתאבל על סוסו החביב. "על ילד שמת לי לא התאבלתי ובכיתי כל-כך", אמר הקוזק, והיה ניכר שהוא אומר זאת בכל לבו

להיות חלק מן "החבורה הנכבדה" של סוסי הקוזקים הבלתי-מנוצחים.

לא לשכוח את החבר

הרבה יש ללמוד מסיפור זה בעבודת ה', אומר המשפיע ר' מענדל. ללמוד מהי הקרבה, מהי מסירות, מה הפירוש לתת את הכל למען המטרה, להחזיק מעמד בגבורה בתנאים הקשים ביותר ועוד.

אך החשוב ביותר הוא הלימוד וההוראה מן המבחן האחרון: גם כשהצלת לעמוד בכל הניסיונות והקשיים, והגעת סוף-סוף בשארית הכוחות אל מעבר לנהר, לחוף מבטחים – העיקר הוא "שלא לשכוח את החבר הטובע בנהר". לקפוץ, בשארית הכוחות, שוב אל הנהר, ו"לסחוב את החבר בעורפו" מתוך אהבה ואחוה אמיתית, להצילו ולהביאו גם הוא לאן שאתה הצלחת להגיע. זהו המבחן האחרון לדעת אם אתה אכן מ"סוסי-הקוזקים" הבלתי-מנוצחים. רק אם עמדת גם במבחן זה, תוכל להיות מאלו שיביאו אכן את הניצחון הגמור והסופי בפועל ממש ובפשטות, למטה מעשרה טפחים.

גם אם עומדים אנו בכל תוקף עוז במבחן האמונה האחרון לפני בוא הגאולה האמיתית והשלמה; גם אם, למרות כל ההעלמות וההסתרים, אין אנו מתפעלים מדעתם של כל החכמים והמומחים של הטבע, ודבקים בעוז באמונתנו וביטחוננו המוחלטים בבשורת הגאולה של מלך

המשיח, העומד על "גג בית המקדש", בית רבנו שבבבל, ומשמיע להם לישראל: "ענווים, הגיע זמן גאולתכם"; וגם אם אנו עצמנו לומדים את שיחות-הקודש משנות תנש"א-תשנ"ב מדי שבת בשבתו – עדיין לא די בכך בשביל "המבחן האחרון".

הרבי מלך המשיח שליט"א מצפה מאתנו שלא נסתפק בכך שאנו נמצאים במקום מבטחים, באמונה ובביטחון המוחלטים, אלא "נקפוץ למי הנהר", נגיע גם אל "החברים הטובעים בים" של ייאוש וחרדה מפני הבאות, בעקבות כל המאורעות הקורים בעולם ובמיוחד בארצנו הקדושה ת"ו, ונביא גם אותם להתקשרות אמיתית למלך המשיח, לאמונה מוחלטת בבשורת הגאולה, ולהנהגה יום-יומית בהתאם לכך.

ובפרט לקראת יו"ד-י"א שבט התחלת שנת השישים לקבלת הנשיאות – כאשר מתחילה תקופה חדשה, והתביעה והדרישה מכל אחד מאתנו היא לא פרט נוסף או כלל נוסף, או אפילו לא רק כלל גדול נוסף, אלא "א נייער שטעל" – העמדת עצמו ובני ביתו וכל הסביבה ועד כל העולם כולו באופן המתאים לרצונו ולהנהגתו של הרבי מלך המשיח.

מובן ופשוט שה"נקודה" וה"עצם" אסור להם להישאר "באוויר" בלבד, וחיבים ומוכרחים לבטא זאת בפרטים ופרטי פרטים כפי שמדגיש הרבי פעמים רבות, אבל בכל זאת העיקר כאן הוא לא רק הפרטים אלא ה"נקודה" וה"עצם".

ובלשון הרבי בידבר מלכותי לפרשת וארא – "שבכל אחד ואחד, מציאותו וכל עניו, בכל מכל כל, נעשים קודש לנשיא הדור, על ידי זה שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור ... גואל אחרון, שעניו העיקרי "להביא לימות המשיח" בפועל ממש".

ובפשטות: להיות כל אחד ואחת מאתנו כל כולו חדר ומלא לגמרי במה שהרבי שליט"א תובע עכשיו – משיח וגאולה. זאת במיוחד על ידי לימוד ה"דבר מלכותי" (וענייני גאולה ומשיח בכלל) ו"לחיות עם זה" כל הזמן. על ידי הכרזה ופרסום ללא הרף של בשורת הגאולה. ועל ידי בקשה ודרישה ללא הרף מהקב"ה ומן המלך המשיח עצמו את ההתגלות המלאה בגאולה האמיתית והשלמה עכשיו ממש, בקריאה ובהכרזה הממלאה את כל המציאות – "יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

ולעשות הכל שמסר זה אכן יגיע לכל מקום ולכל פינה אפשרית, ויחדיר וימלא את כולם-כולנו ב"לחיות עם משיח" ובי"דבר

היחיד שנותר בעבודת השליחות – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש”.

כמו בים סוף

למתן-תורה;

כן תהיה לנו, שדווקא ממצבנו זה, ממצב של “באו מים עד נפש”, ע”י מעשינו ועבודתנו ב”דבר היחיד שנותר בעבודת השליחות – לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש”, תבוא הגאולה האמיתית והשלימה, באופן של מלך ביופיו תחזינה עינינו, ותיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

”כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות”. כפי שהיה בגאולת מצרים, שכאשר קפץ נחשון בן עמינדב באמונה ובביטחון אל תוך ים-סוף, הגיע אל קצה גבול היכולת של בשר-ודם, מי הים הגיעו כבר לצווארו, עד שפרץ בתחינה “הושיעני אלוקים, כי באו מים עד נפש” – ודווקא אז באה הישועה והגאולה ונפתחה הדרך

וכפי שממשיך הרבי: “ולהוסיף, שהידיעה שתיכף מיד נכנס כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו ... ומביט על כל אחד ואחד מהחסידים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו’, מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות” את כל מעשינו ועבודתנו”.

יש לי אות בספר התורה של ילדי ישראל

”... ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר”

ספר התורה של ילדי ישראל | ת.ד. 8 כפר חב”ד 60840 | 03-9607358 | www.kidstorah.org

טנא מלא ברכות

מעומק הלב נשגר ברכת מזל טוב, להורינו היקרים והחשובים, משכילי דעת ותבונה, רבי מעש ומאירי פנים, עוסקים בצדקה וחסד, נכונים לעזרה ותושייה לכל חפץ, טובים לשמים וטובים לבריות הרה”ח ר’ **זושא** שו” **גרוס** ולאמנו הנכבדה מרת **אסתר** תחי’

ומשנה ברכה לגיסנו ואחותנו היקרים והנחמדים אשר ביתם פתוח לרווחה תמיד, רודפי צדקה וחסד הרה”ח ר’ **יוסף חנניה** שו” ואחותנו היקרה מרת **שיינא שטערנא שרה** תחי’ **מינסקי** לרגל בוא נכדתם-בתם מ’ **חני** תחי’ בקישרי הנישואין עב”ג

וברכה כפולה לרגל הולדת הנכדה-הנינה **חיה מושקא** תחי’ בת לאחיינו היקר והנחמד, מופלג שבחבורה, הרה”ח ר’ **דוד** שו” ורעייתו היקרה מ’ **שטערנא שרה** תחי’ **מינסקי**

יהי רצון שתזכו לרוות מהן ומכל יוצאי חלציקם, רוב נחת יהודי חסידי אמיתי ברוב אושר, בשמחת הנפש ושמחת הגוף, באריכות ימים ושנים טובות מתוך בריאות איתנה, בטוב הנראה והנגלה, ויקויים בכם “והריקותי לכם ברכה עד בלי די”

מאחלים בכל לב

מנחם, בני ברק

מנחם וזוג’ רותי זיגלבוים, בני ברק

אפרים וזוג’ עליזה פרוס, ירושלים

פנחס וזוג’ פנינה גרוס, גבעת שמואל

בשורה טובה לרבי בפחות משבוע!

הרבא"ג-פאריז
RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקווי
ברוקלין, נ. י.

בי"ה, כ"ו סיון תשי"ב
ברוקלין

הרה"ג הרה"ח אי"א נוי"ג עוסק
בצ"צ סוהרבא"ג ש"י

שלום ובתכה!
מאשר הנני קבלת מכתבו מכ"ב סיון והקודמו, ויהי רצון
אשר חפץ ה' בידו יצליח, ליסד מרכז ליובאוויטש צפאריז וסביבה, כי
מובן הצער-אשר לאהר' כמה שנות דירה דכמה אנ"ש שם, יתפרדו איש
לפנתו ולזויתו שלו מבלי מקום מרוכז אשר שם הנ"ל יקרא עליו.
ובודאי ידכונתי' למותר להאריך בגודל הענין, שהרי פשוט עד כ"ו
שגם הדו. יבינהו, [אולי דוקא מפני זה צרה עינם בכל הענין, ולא
כ"כ שאלת הכסף, וק"ל. ואצפה לבשו"מ.

לשחיץ כתבו כהוראתו.
בברכה לבשו"מ בכל האסור מתוך
סמחה וטוב לבב

בי"ה, תמוז תשי"ב
ברוקלין

הרה"ג הרה"ח אי"א נוי"ג עוסק
בצ"צ סוה" בנימין אלי' ש"י

שלום וברכה!
מאשר הנני קבלת מכתבו מב' תמוז,
וחיית ח"ה על הבשורה טובה שהשחלד וגם הצליח,
שקנין הבתים יהי' באופן שיבוא לפועל מרכז אנ"ש ליובאוויטש,
בשם.
וכיון שהחלה היה' באופן הנ"ל, ויותר מהחלה,
יהי רצון שיברך על הסוגר ויהי' ולשם ולהפארת אנ"ש/ג
כמבואר בלקו"ת תבואת' ב'.

בטה באם השתתף באסיפות קונפרנץ השונות שהיו
בפאריז ימים אלו, יודיע גם עדיז.

אינו ברור מסכתבו לאן נוסע, ולכן נשלח הסכתב
ע"י הלשכה בפאריז, וחקו"ת שבכ"א יגיעו קודם חג הגאולה יב'
ויג' תמוז.

ואזכיר עוה"מ בהנוגע שהשנה שנת הולדת גבורה
זכ"ק מו"ח ארס"ר בעל השמחה, נוסף על שהשנה היא שנת המאטים
להסתלקות הילולא של הבעש"ט, ושנה העשירית ליסוד העניינים בס"ק, וק"ל.

בברכה הצלחה בכל האסור, ולבשו"מ
בטוב הנהגה והנגלה, בכל העניינים
מתוך סמחה וטוב לבב

לפנינו שתי אגרות קודש
בפירסום ראשון - מתוך
ארכיון הרה"ג הרה"ח ר'
בנימין גורודצקי ע"ה,
בא כוחו של הרבי ומנהל
הלשכה האירופאית •
באגרת הראשונה, שנשלחה
בכ"ו סיון תש"כ, הביע הרבי
את צערו על כך שאנ"ש
בפריז טרם התיישבו בריכוז
חב"די מסודר. הרב גורודצקי
ניגש מייד למלא את רצונו
של הרבי, ומהאגרת השניה
שלפנינו עולה, כי בתוך
פחות משבוע (!), בב' תמוז,
בישר לרבי שהצליח לרכוש
בתים באבערוויליע שיהוו
מרכז חב"די עבור אנ"ש •
תודתנו נתונה לבנו, הרה"ח
ר' שלום דובער גורודצקי,
מנכ"ל לשכת ליובאוויטש
האירופאית, שמסר את
המכתבים לתועלת הרבים.

איך נכין את עצמנו לקבלת פני משיח?

דברי פתיחה – המנחה:

הגאולה השלימה נחשבה מאז ומתמיד לאחד מעיקרי היהדות, ושנים מתוך שלושה-עשר העיקרים של הרמב"ם הוקדשו לנושא הגאולה (האמונה בביאת המשיח, והאמונה בתחיית המתים). הגמרא במסכת סנהדרין אומרת ש"לא איברי עלמא אלא למשיח", ותורת החסידות מבארת כי הגאולה היא למעשה המטרה העליונה של בריאת העולם, וזו התכלית של כל התורה והמצוות שלנו בזמן הגלות.

זכינו, ואנחנו הדור שנבחר לממש את אותה מטרת-על של הבריאה כולה, להוריד את השכינה למטה, לעולם הזה הגשמי. אין זו עבודה קלה כלל וכלל. הרבי עצמו אמר במאמר קבלת הנשיאות, שנבחרנו להיות הדור השביעי "לא בבחירתנו ולא על פי רצוננו". אבל התפקיד ניתן לנו, ועצם העובדה שתפקיד רב-אחריות כזה ניתן לנו – מורה שניתנו לנו הכוחות למילוי המשימה, ועלינו לבצע אותה בצורה הטובה ביותר.

הדרך הטובה ביותר למילוי המשימה, היא כמובן הדרך אותה מורה לנו הרבי בשיחותיו. הרבי הבהיר וסלל את הדרך במאות שיחות שמסר לנו. אלא שמחמת צוק העתים והבלבול העצום השורר מאז ג' תמוז, יש המפרשים את השיחות כך, ויש המפרשים אחרת, ולא כל אחד מסוגל להכריע מהי אכן הדרך הסלולה לנו בשיחותיו של הרבי. לשם כך, כינסנו כמה מחשובי המשפיעים, שיענו על השאלות המרכזיות בעניינים אלו.

משתתפים בחלק הראשון של הסימפוזיון:

הרב נחמן שפירא

משפיע ראשי בישיבת "אהלי תורה", וחבר ועד להפצת שיחות.

הרב יוסף יצחק אופן

משפיע בישיבות חסידי חב"ד ליובאוויטש צפת ותורת אמת ירושלים.

הרב חיים לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת חב"ד ראשון לציון ומחבר הסידרה "משיח עכשיו".

הרב שמואל חיים בלומינג

ר"מ בישיבת אהלי תורה ומעורכי הספר "בשורת הגאולה".

מנחה: אברהם רייניץ

בשיחותיו של הרבי מהשנים נ"א-נ"ב, יש שני נושאים מרכזיים שהרבי דורש מאתנו: **א. להכין את עצמו ואת כל העולם כולו לקבלת פני משיח.** נבקש מהמשפיעים להסביר ולבאר איך אנחנו צריכים לחיות עם משיח, וכיצד אנו יכולים לגרום לזולת,

היהודי שאנחנו פוגשים ב"מבצעים", שגם הוא יחיה משיח. **ב. לפרסם את בשורת הגאולה.** גם בנושא זה יש צורך בהסברים מפורטים, בהתבסס על שיחותיו ומענותיו של הרבי – מה בדיוק צריכים לפרסם, ובאיזה אופן?

נפתח את הנושא בשאלה כללית: כולנו יודעים שנושא הגאולה והתגלות המשיח עמד על סדר היום החב"די החל מהמאמר הראשון של הרבי, עם קבלת הנשיאות בשנת תשי"א; אולם התעצם בשנות המ"מים, והגיע לשיא בשנים תש"א ותשנ"ב. כיצד הרבי הסביר את עליית הנושא לסדר היום?

הרב נחמן שפירא: כפי שהקדמת, המרכזיות של האמונה בביאת המשיח הייתה עיקר ויסוד בחיים היהודיים תמיד. בתניא, בתחילת פרק ל"ז, גילה אדמו"ר הזקן את הקשר ההדוק בין החיים בגלות, לבין ייעודי הגאולה, וקבע כי כל הגילויים דלעתיד – תלויים במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות. זאת אומרת, שכל עבודת ה' של יהודי, במשך כל הדורות, הייתה אמורה להיות חדורה בנקודה הזו – שזה מוביל לגילויים של ימות המשיח. לפועל, לא מצאנו שיהודים חיו כל הזמן עם תחושה שכל הגילויים של ימות המשיח תלויים בעבודתם היום-יומית.

קשר מעשי בין עבודת ה' לביאת המשיח, החל לאחר שהתגלה אודות עליית הנשמה של הבעל-שם-טוב בראש השנה

הדרך לממש את הוראת הרבי להכין את עצמנו לקבלת פני משיח

בחודש תשרי השנה התקיים סימפוזיון מרתק בהשתתפות טובי המשפיעים, במסגרתו הועלו לדיון שאלות רבות הנוגעות לקיום הוראותיו של הרבי בהכנת העולם לקבלת פני משיח צדקנו, והפצת בשורת הגאולה • לקראת יו"ד שבט, יום קבלת הנשיאות, והכרזת הרבי על תפקיד דור השביעי להוריד את השכינה למטה מעשרה טפחים ולהביא את הגאולה בפועל ממש - אנו מביאים את חלקו הראשון של הסימפוזיון, העוסק בסוגיה זו לכל פרטיה.

לנשיאי ישראל, והגיע הזמן שעניין הבאת המשיח יימסר לכל אחד ואחד מישראל.

מאז, למעשה, החל הרבי להעביר את התפקיד אלינו. מה שהיה עד אז עניין של הנשיא בעיקר, הפך להיות עניין של העם, עניין שלנו. מאז, הרבי החל לדרוש יותר מאיתנו, שאנחנו נתכונן לימות המשיח, שנכין את עצמנו ובני ביתנו, שנשום את האויר של משיח, ושנפקוח את העיניים ונראה שהכל כבר מוכן לסעודה (שזה בא על ידי לימוד גאולה ומשיח), ויתירה מכך, הרבי תובע שנחיה כאילו בימות המשיח ממש.

בשיחה בשנת תשנ"ב ביאר הרבי את מאמר חז"ל "כל ימי חייד להביא לימות המשיח", שבכל רגע ורגע מימי חיי האדם, צריך הוא לחיות על מנת להביא לימות המשיח. להפוך רגע של גלות לרגע של משיח. כמו שהרבי אומר בשיחה אחרת שהאי המבדילה בין גולה לגאולה, היא אלוקות. להכניס אלוקות לעולם, זהו עניינו של משיח.

עכשיו, אומר הרבי, התפקיד שלנו הוא, שכל ענין שעושים בעבודת ה', אם זה לימוד התורה, אם זה קיום המצוות, אם זה "כל מעשיך לשם שמים" – הכל צריך להיות חזור בנקודה הזאת: איך זה יביא את משיח. זוהי כוונת המצוה.

מדברים הרבה על המושג "לחיות משיח", אבל לא מסבירים מספיק איך מממשים את זה בחיים היום-יומיים. במה שונה סדר יומו של חסיד/תמים בשנת תשס"ט, מסדר יומו לפני עשרים

רשמי, ובו הגדיר הרבי את תפקידו של דור השביעי. הרבי הסביר, שהיו שבע דורות עד משה רבינו שהורידו את השכינה מרקיע לרקיע, ובעיקר מה שנוגע אלינו הוא דווקא משה רבינו שהוריד את השכינה למטה, במתן תורה. כך גם כיום: רבינו הזקן החל סדרה של שבעה דורות, המורידים את השכינה למטה. הגילוי של משיח יורד מרקיע לרקיע, והתפקיד של דור השביעי הוא להוריד את השכינה למטה לארץ.

נשיאי חב"ד בדורות קודמים עסקו אף הם בהורדת השכינה למטה. כך ניתן להבין את התבטאותו של הרבי הצמח-צדק, שהדפסת הלקוטי-תורה הייתה תחליף ל'קץ', אבל זה היה עדיין גילוי משיח כפי שהוא ברקיעים העליונים. ולכן הגיב הרבי המהר"ש ואמר שאנחנו צריכים את המשיח כאן למטה.

את היעד הזה, של הורדת השכינה למטה, הציב הרבי כבר בתחילת הנשיאות, והבהיר שהדרך להשגת היעד, היא באמצעות הפצת היהדות והפצת המעיינות.

אם כן, מה התחדש בשנות המ"מים?

הרב יוסף יצחק אופן: בשיחה של פורים תשמ"ז, דיבר הרבי על ענין הקיצים, ושאל איך ייתכן שגדולי ישראל אמרו קיצים ובכל אופן עברו עשרות שנים מקיצים אלו, ועדיין לא בא?! הרבי הזכיר באותה שיחה את הקיצים של אדמו"ר הזקן, הרבי הרש"ב (תרס"ו), שהיה קשור עם ההמשך הידוע) והרבי הר"י (תש"ג-תש"ד), ואמר שהביאור היחיד שמצא, הוא, שעד היום התפקיד להביא את המשיח היה מסור

תק"ז, במהלכה הגיע להיכלו של משיח, ובמענה לשאלתו "אימתי קאתי מר", נענה כי "כשיפוצו מעיינותך חוצה". זאת אומרת, שמאז החלה עבודה חדשה: להפיץ את מעיינות תורת החסידות, כדי לזרז את ביאת המשיח. עבודה זו התגברה לאחר שחרורו של האדמו"ר הזקן ממאסרו בפרברבורג, מה שמכונה בחב"ד "נאך פטרבורג", והלכה והתגברה מדור לדור.

הדגשה מיוחדת הייתה כאשר הרבי הרש"ב הקים את ישיבת תומכי תמימים. הוא התבטא שהתמימים הם "חיילי בית דוד" שתפקידם להילחם נגד אלה אשר "חרפו אויבך ה', חרפו עקבות משיח". אבל, גם אז לא הייתה העבודה באופן שחיו יום יום ורגע רגע את הענין של "להביא לימות המשיח". ידעו שלימוד החסידות והעבודה באתכפא ואתהפכא, שוברים את הקליפות בעולם, אבל לא חיו עם המטרה: משיח – במשך כל הזמן.

ולמעשה, גם בדור של הרבי הר"י, הדור שהעבודה בו הייתה מסירות נפש כפשוטה על קיום היהדות, הרי וודאי שזהו דבר עיקרי שמביא לימות המשיח (כידוע ההסבר של הרבי בלשון רבינו הזקן בתניא, שעבודתם של ישראל "במשך זמן הגלות" באה להדגיש בעיקר את עבודת המסירות נפש, שזה עיקר העבודה בגלות, והיא עיקר העבודה הגורמת לגילויים של ימות המשיח). ועדיין לא הייתה זו מטרה מורגשת ומודגשת.

הרב יוסף יצחק אופן: נקודת המפנה העיקרית הייתה במאמר "באתי לגני", המאמר שסימל את קבלת הנשיאות באופן

הרב יוסף יצחק אופן: השאלה שצריכה להישאל היא כזאת: איך יהודי יכול לחיות גאולה כשהוא נמצא בגלות כה קשה? הרבי הכריז פעם בהתוועדות: "אידן גייט אַרויס פון גלות". מה הפשט "יהודים, צאו מהגלות"? איך אנחנו יכולים לקום ולצאת מהגלות? זה תלוי בנו?

כאשר לומדים חסידות, מבינים מהי גאולה. גלות – היא ההעלם על "אין עוד מלבדו", והגאולה – היא הגילוי של "אין עוד מלבדו". כשהרבי תובע מאתנו לצאת מהגלות ולחיות גאולה, הכוונה היא לצאת מהגלות הפנימי בענייני עבודת ה', ולהתחיל לחיות אלקות באופן ששום מציאות אחרת לא תופסת מקום. שכל דבר יהיה חדור באלקות. כדי "לחיות משיח", חייבים ללמוד חסידות.

הרב נחמן שפירא: ישנם שני עניינים: "להביא לימות המשיח", ו"קבלת פני משיח".

הענין הראשון, הוא כמו שהזכר, שכל מה שעושים הוא במטרה להביא לימות המשיח. הרבי דיבר על כך כמה פעמים ובפרט בשבת פרשת תזריע-מצורע, שהעבודה של יהודי בזמן הגלות היא הזריעה שמצמיחה את הגילויים של משיח. ובזה גופא יש כמה אופנים:

הדרגה הראשונה, וזו היתה עבודתו של היהודי בכל הדורות: הוא עושה עבודה אחת, שמביאה לעבודה שניה. העבודה החדשה (משיח) אמנם תלויה בזריעה של העבודה הקודמת, אבל לא זאת כוונתו בכל פרט שהוא עושה. לא היה מודגש התכלית והמטרה בכל פעולה בעבודה.

ישנה דרגה למעלה מזו, שכל עבודתו חדורה בענין של משיח. בכל פרט שהוא עושה – הוא חי עם המטרה של "להביא לימות המשיח". המטרה, התכלית, מורגשת בכל פרט ופרט בעבודה. הוא עושה מצוה במטרה להביא את משיח. הוא לומד תורה בשביל לזרז את ביאתו. וכן בכל ענייני העבודה של יהודי בתורה ומצוות. התוצאה – הגאולה – לא מנותקת מהעבודה המביאה אליה.

את הכיוון הזה אפשר למעשה לראות כבר בשנות המ"מים. למשל, כאשר הרבי קבע את סיסמת תנועת "צבאות ה'", "ווי וואַנט משיח נאָו": הרבי החדיר את הרצון לביאת המשיח בכל פרט בחייהם של הילדים. מקיימים מצוות – כי "ווי וואַנט משיח נאָו", לומדים תורה – כי "ווי וואַנט משיח נאָו", וכך בכל פרט. מעולם לא היה

הרב יוסף יצחק אופן: השאלה שצריכה להישאל היא כזאת: איך יהודי יכול לחיות גאולה כשהוא נמצא בגלות כה קשה? הרבי הכריז פעם בהתוועדות: "אידן גייט אַרויס פון גלות". מה הפשט "יהודים, צאו מהגלות"? איך אנחנו יכולים לקום ולצאת מהגלות? זה תלוי בנו?

ביהדות, שיחנכו ילדים על משיח בכל פרט ופרט, ושה יהיה הענין העיקרי. זהו חידוש של הרבי.

אחר כך הרבי מדבר על דרגה נעלית יותר, דרגה לפני מדרגה: לא רק שהעבודה שלנו מביאה לימות המשיח, אלא זהו המשך אחד. מכיוון שכל עניינו של משיח, הוא, להביא לשלימות התורה והמצוות – הרי כאשר יהודי מצליח לקיים את הוראת הרבי לחיות כמו בימות המשיח, היינו שהוא מקיים תורה ומצוות – עד כמה שתלוי בו – בשלימות, עליו לחוש שזה התוכן של ימות המשיח ממש. הן הזריעה והן הצמיחה – חדורים בכל פעולה ופעולה של היהודי.

כל זה הוא במסגרת העניין הראשון שהרבי תובע מאיתנו – להביא לימות

המשיח.

אבל, אחר כך, כשהרבי גילה ש"הגיע זמן גאולתכם", הרבי דיבר על עניין נוסף – קבלת פני משיח צדקנו.

זהו ענין חדש, הקשור לכך שהרבי הדגיש שישנו נשיא הדור שהוא המשיח, וישנה כבר לא רק המציאות של משיח אלא גם ההתגלות של משיח (וירא תשנ"ב). זה לא רק "להביא לימות המשיח", זהו ענין חדש כפי שהתבאר כמה פעמים במשך השנים.

המשילו לזה משל, מחתונה. בחתונה, יש כמה וכמה הכנות שהחתן והכלה, וכמובן ההורים, צריכים לעשות עד יום החתונה. כמוכן, שכל ההכנות נעשות מתוך מחשבה על המטרה – החתונה הקרבה ובאה. אבל, כשמגיעים ליום החתונה, במעמד קבלת פנים של החתן – הכל נראה אחרת, ההתרגשות אחרת, ההכנות אחרות, הכל שונה.

אני זוכר שבהיותי בחור צעיר, דיברנו בהתוועדות על הנושא הזה, איך ניתן לחיות אותו עכשיו. היה שם משפיע זקן שאמר, שאם אצל התמימים היה מונח שהרבי הוא המשיח – כל תמים היה נראה אחרת לגמרי. אלו דברים שדברו עליהם כבר לפני שנים. עוד לפני "הגיע זמן גאולתכם", ידעו שהרבי הוא נשיא דורנו, יחידה של כל עם ישראל, ובמילא הוא הוא המשיח שבדור.

אלא שבמשך השנים היה זה עניין פנימי שדובר בין חסידים, אבל בשנים המאוחרות יותר השתנה המצב לגמרי, כאשר הרבי עצמו אמר שוב ושוב שיש נשיא הדור הוא המשיח שבדור. בפרט בשיחות דשנת תשנ"ב, בהן הדגיש הרבי שבכל דור ישנו אחד הראוי להיות משיח, ועד לשיחה בכינוס השלוחים תשנ"ב, שכל ההמשך וסיום השיחה מדבר ומדגיש פרט זה שעכשיו העבודה היחידה הוא קבלת פני משיח, שכבר סיימו כל ענייני העבודה ועד לביטוי ש"מתחיל להתקיים השליחות דמשיח, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו", וכן שישנו לא רק המציאות דמשיח, אלא גם התגלות מציאותו ופועל פעולתו וכו'.

כשהרבי הסכים ועודד את קבלת מלכותו כמלך המשיח – הנושא שהיה עד כה עניין פנים-חסידי, הפך להיות עניין שהרבי עצמו מגלה אותו. מאותו רגע ואילך, העבודה היא אחרת לגמרי. על דרך מה שהיה בשבת פרשת וארא תשנ"ב, לפני י" שבט, שהרבי הביט על הדלת ואמר שכל אחד ואחד צריך להביט על עצמו ולחשוב שהרבי נכנס עכשיו לבית המדרש ומביט על כל אחד ואחד איך הוא השלים עבודתו. מובן שכשמתבוננים

בכך, העבודה הופכת למצב אחר לחלוטין. באותם ימים דיברנו על כך, והמשילו לכך משל מ'יתמים' שמתכוונן להיכנס ליחידות. הסדר היה שבחורים נכנסים לרבי ליחידות פעם בשנה, לפני יום ההולדת שלהם. זמן ארוך לפני היחידות היה בחור מכין את עצמו. אבל, כאשר הוא כבר עומד סמוך לחדר הרבי, בגן-עדן התחתון, מוכן בכל רגע להיכנס ליחידות – הכל אצלו שונה לגמרי. הלבושים אחרים, המחשבה-דיבור ומעשה שונים, ה'יגלה' וה'חיסדות' אחרים, הידור במצוות באופן נעלה יותר, 'שמירת הסדרים' בדיוק. הכל ב"קאָך" שונה לחלוטין.

אם כל אחד, כשהוא קם בבוקר, יהיה חזור עם ההרגשה שהיום תתרחש ההתגלות של הרבי, והרבי ירצה ממנו דו"ח על איך הוא התפלל היום, מה הוא למד היום, איך הוא פעל באהבת ישראל ועזר לחבר חלש ממנו, איך הוא קיים את הוראות הרבי בענייני משיח וגאולה – זה פועל בו את ענין ה"קבלת פנים" לרבי. וזה באין ערוך יותר מהענין של "להביא לימות המשיח", שהוא עושה פעולה שמביאה למטרה אחרת.

בשיחות של תשנ"ב ישנם מושגים חדשים שלא הוזכרו עד אז. הביטוי אולי המפורסם ביותר, הוא "לפקוח את העיניים" ולראות שכל העיניים כבר מוכנים. מצד אחד, החושך גדול וקשה מאד לראות את הגאולה. מצד שני, אם הרבי דורש – זה אומר שניתנו לנו הכוחות ואנחנו יכולים לבצע את המשימה. איך בעצם אנחנו יכולים היום לפתוח את העיניים ולראות גאולה?

הרב יוסף יצחק אופן: בפרשת ויצא תשנ"ב אמר הרבי, "הדבר היחיד שצריך שיהודי יפקח את עיניו ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלוייתן ושור הבר ויין המשומר, ויהודים כבר יושבים סביב השולחן – "שולחן אביהם" יחד עם משיח צדקנו...".

מה הביאור בזה? אנחנו רואים את עצמנו בגלות ללא כל שינוי. איפה הסעודה? איפה הלוייתן ושור הבר?

אולי נוכל להבין זאת, לאחר שנשים לב לתופעה אחרת מעניינת, הקשורה אף היא בביטוי לשון השגור אצל הרבי: בשנים הראשונות, כשהרבי היה מדבר על משיח, הרבי תמיד הוסיף את המילים "למטה מעשרה טפחים", ואילו בשנים האחרונות הרבי כמעט לא השתמש במילים הללו. מדוע?

הרב נחמן שפירא: כשהרבי הסכים ועודד את קבלת מלכותו כמלך המשיח – הנושא שהיה עד כה עניין פנים-חסידי, הפך להיות עניין שהרבי עצמו מגלה אותו. מאותו רגע ואילך, העבודה היא אחרת לגמרי. על דרך מה שהיה בשבת פרשת וארא תשנ"ב, לפני י' שבט, שהרבי הביט על הדלת ואמר שכל אחד ואחד צריך להביט על עצמו ולחשוב שהרבי נכנס עכשיו לבית המדרש ומביט על כל אחד ואחד איך הוא השלים עבודתו

קשה להסביר ולקבוע מסמרות בעניינים כאלה, אבל אולי אפשר לבאר זאת כך, בדרך-אפשר כמובן:

מבואר בחסידות ש"עשרה טפחים", זה "אצילות", ו"למטה מעשרה טפחים", אלו

הם "עולמות ביי"ע". קרוב לארבעים שנות נשיאותו הראשונות עמל הרבי להוריד את השכינה מעולם האצילות, אל "למטה מעשרה טפחים", אלו עולמות בריאה-יצירה-עשייה. לאחר שנים רבות של עבודה, הצליח הרבי להוריד את השכינה, לא רק למטה מעשרה טפחים, שזה עדיין בעולמות הרוחניים, אלא הצליח גם במשימה להוריד את השכינה לעולם הזה הגשמי, עשייה גשמית, שזה הרבה יותר קרוב אלינו מ"למטה מעשרה טפחים".

כשהרבי, הנשיא השביעי, שממשיך מרקיע לארץ, אומר לנו לפקוח את העיניים – הוא אומר לנו במילים אחרות שהוא כבר המשיך את השכינה בעולם הזה הגשמי!

זוהי גם כן הנקודה של 'קבלת המלכות' – שזה יהיה מצד המקבל. הרבי התבטא בשיחה הידועה, שהוא כבר עשה את שלו, ועכשיו אנחנו צריכים לעשות את מה שאנחנו יכולים. הרבי המשיך את השכינה למטה. עכשיו אנחנו צריכים לקבל את זה. אם הרבי יעשה את זה בשבילנו – זה יהיה מצד המשפיע, לא מצד המקבל.

אז איך באמת פוקחים את העיניים!?

הרב יוסף יצחק אופן: דבר ראשון צריכים לדעת שהענין של משיח, הוא האי של גאולה – אלופו של עולם, גילוי אור אין סוף בעולם הזה הגשמי, כפי שאדמו"ר הזקן אומר בתניא. אמנם גם הייעודים הגשמיים יהיה בשלימות, אבל לא זו הכוונה כשמדברים על ימות המשיח. עיקר הענין של משיח הוא גילוי אלקות בעולם הזה הגשמי.

אז מה זה לפקוח את העיניים? זה פשוט קבלת עול. כשיהודי מתבונן בענין של 'יהנה ה' נצב עליו', ויתירה מכך כפי שמבואר בפרק מ"ב בתניא, שיהודי צריך 'לתרגם' לעצמו את כל העולם הזה כלבושים חיצוניים של הקב"ה. אדמו"ר הזקן מבאר זאת במשל ממלך, שהיראה ממנו היא לא מהלבושים החיצוניים שלו, אלא מהנפש שלו. אבל את הנפש הוא לא רואה? אלא על ידי שהוא רואה את הגוף שהוא חי, זה כאילו הוא רואה את הנפש. כך גם בעולם, שצריך לזכור שהוא רק הלבוש למי שמחיה אותו.

אבל כמו במשל, אם האדם לא יבחין שהמלך הוא חי, לא תהיה לו היראה ממנו. כך גם בנמשל, 'פתיחת העיניים', היא ללמוד חסידות, ללמוד פרק מ"ב בתניא ולהכניס את זה לעצמו לראש. ואז העיניים יסתכלו בהסתכלות נכונה. כי מי שחי עם חסידות,

חי גילוי אלקות, חי גאולה.

ישאל השואל, הרי ישנו צמצום? אזי צריך הוא לדעת שהרבי נותן כח אפילו לאנשים כערכנו להוריד את הצמצום הזה. בזמן אדמו"ר הזקן, חסידים שהיו בעלי מדרגה, לא יכלו להרגיש אלקות. מספרים על ר' הלל מפאריטש, שהיה מתיגע הרבה מאד, בשביל שיונח אצלו 'וואַרט' חסידות. אבל בדורנו, הרבי הוריד את השכינה למטה, שאפילו אנשים מגושמים יכולים להרגיש בה. הבעייה היא, שחסר לנו באמונה: אין לנו אמונה שאנחנו שייכים להרגיש אלקות.

אם ניקח את הדברים ברצינות, נלמד פרק מ"ב בתניא בהתבוננות הראוייה – כל אחד יכול לראות את הגילוי אלקות. זה מהותה של תורת החסידות. זה היסוד של "שמע ישראל" – ראשי תיבות: שאו מרום עיניכם, לראות את האלקות שיש בכל דבר.

זאת הכוונה ב"לפקוח את העיניים", וזאת העבודה של תומכי תמימים. כשתמים לומד חסידות, זה לא רק בשביל הלימוד – זה בשביל שיהיה חדור אצלו הגילוי אלקות, שזה הענין של משיח.

זה גם הפירוש במה שהרבי אומר "לחיות גאולה" שנגריל את עצמנו שכל העולם לא יהיה לו תפיסת מקום, ומה שיהיה לנו בראש זה רק אלקות. עוד מעט, בימות המשיח, זה יקרה לבד. ההכנה לזה, היא על ידי העבודה בזה כיום, שבזכותה נזכה לראות מיד ממש, את הרבי בא וגואל אותנו ומגלה האלקות בכל הבריאה.

הרב חיים לוי יצחק גינזבורג: בהמשך לכך, חשוב להוסיף ולהדגיש ענין שהוא בפועל ממש ונוגע לכל אחד ואחד. הרבי אומר במפורש בשיחת ש"פ ויצא תשנ"ב שפתיחת העיניים היא על ידי לימוד פנימיות התורה שבדורנו נתגלתה בתורת החסידות, והרבי מוסיף ומציין שם במיוחד: "כולל – ללמוד בעיני הגאולה".

אותנו חינוכו, שצריך ללמוד ולהתבונן במאמר "האמנם" תרמ"ג, בשער היחוד והאמונה, ועל ידי זה אפשר לחיות אלקות. במבט ראשון, אפשר היה לחשוב, שהיום זה אותו דבר. אם רוצים לחיות אלקות, צריך להתבונן בנושאים האלה, ואפשר לחיות אלקות.

אבל, עכשיו מדובר על משהו מיוחד לגמרי. שום דבר לא השתנה ח"ו, אבל הכל קיבל מימד חדש ומיוחד.

ביום שמשה רבינו בא לבני ישראל ואמר להם "פקד פקדתי" – בני ישראל עדיין לא

הרב חיים לוי יצחק גינזבורג: כאשר רוצים לפקוח את העיניים - יש הדגשה מיוחדת, ללמוד את ה"דבר מלכות" השבועי. לכל אחד צריכה להיות הסכמה וקביעות בנפש שהוא ילמד ויסיים כל שבוע את ה'דבר מלכות'.

יצאו מהגלות. לכאורה, הם באותו מצב כמו אתמול ושלשום, אבל ברור שזה מצב שונה.

הרבי מלך המשיח בא ומנבא לבני ישראל: "הגיע זמן גאולתכם". המצב היום שונה לגמרי ממה שהיה עד עתה. היום, יש משיח שמודיע לעם ישראל שהגיע זמן הגאולה, ולנו ניתן התפקיד לפרסם את נבואתו.

ולכן, כאשר רוצים לפקוח את העיניים – יש הדגשה מיוחדת, ללמוד את ה"דבר מלכות" השבועי. לכל אחד צריכה להיות הסכמה וקביעות בנפש שהוא ילמד ויסיים כל שבוע את ה'דבר מלכות'. ודווקא את כולו, מתחילתו ועד סופו. לא לעצור באמצע – הרבי בונה את השיחות בשלבים, ואם נעצרת לפני השלב שהרבי מתחיל לדבר על

הדור שלנו, החמצת את הנקודה. ללמוד ולחזור שוב ושוב, כמה וכמה פעמים, לבד, בשיעורים ובחברותות. וגם, ובהדגשה מיוחדת, לחיות עם זה ולהתפלל עם זה.

לפעמים נדמה שיש שיחות יותר קלות ויותר פשוטות, אבל מי שרוצה לדעת ולהבין את העבודה המיוחדת של הדור שלנו, חייב ללמוד 'דבר מלכות'.

ויש בזה שני עניינים:

בשנת תש"י, אחרי הסתלקות כ"ק אדמו"ר הרי"צ, הרבי דיבר על כך ש"הרבי האַט אַלץ באַוואַרנט", והרבי הוסיף "והלואי היו אנ"ש והתמימים מדקדקים בשיחות ובמאמרים ובפרט מהשנה האחרונה". ואת זה, אמר הרבי בתש"י, כשהיה רבי חדש ושיחות חדשות, וק"ו להיום. זה דבר כל כך פשוט, שהרבי ידע הכין אותנו למה שהולך לקרות והשאיר לנו את התשובות לכל השאלות. אם בא יהודי פשוט ורוצה לדעת מה הרבי דורש מאתנו, הוא צריך ללמוד את המאמרים והשיחות של השנה האחרונה בה שמענו את הרבי [רק שכמובן, בשביל להבין את התשובות צריך ללמוד את השיחות היטב, ולחזור ולהתבונן וכו'].

בתנש"א-נ"ב, הרבי דיבר כל הזמן על לימוד עיני גאולה ומשיח. כמעט לא עבר שבוע שהרבי לא הזכיר על כך שבושבו. הרבי מתבטא שזו הדרך הישרה הקלה והמהירה להביא את הגאולה, שזו הדרך לפקוח את העיניים, ואומר על לימוד זה, שהוא "מנהג ישראל שהולך ומתפשט" וכדומה. בשיחות הלא מוגהות, הביטויים בולטים אפילו יותר מאשר בשיחות המוגהות. ובשיחת שבת פרשת תזריע-מצורע תנש"א, הרבי מדגיש ללמוד עיני גאולה ומשיח בפרט במאמרים ולקוטי שיחות של נשיא דורנו. ובמיוחד, אומר הרבי בש"פ בלק, לדעת ולהכיר המעמד והמצב שנמצאים עכשיו שעומדים על סף הגאולה. העיניים האלה – לדעת ולהכיר המעמד והמצב שנמצאים עכשיו שעומדים על סף הגאולה – לא כתובים בשיחות אחרות, אפילו לא בשיחות הנפלאות שהרבי חילק לנו בידו הק', אלא רק ב"דבר מלכות" של נ"א-נ"ב.

היום אי אפשר להתפלל באריכות רק עם העבודה של מאמר "האמנם". היום צריכים להיות חדורים בכך שמשה רבינו כאן, ועם זה לחיות.

**למה כל כך חשוב לחיות עם התקופה
בה אנו נמצאים?
הרב שמואל חיים בלומינג: בשיחותיו**

משיח. אבל היום מדובר על מלך המשיח שכבר התגלה ופועל בעולם.

"שנה שמלך המשיח נגלה בו... בשעה שמלך המשיח נגלה". הרבי אומר ששנה זו היתה שנת תנש"א. והרבי מדגיש שלא מדובר פה על מלך המשיח אחרי הגאולה, כי אם כך לא צריך את ההכרזה הגיע זמן גאולתכם, הרי ישנם כבר משיח וגאולה ובית המקדש. מדובר על מלך המשיח לפני הגאולה, שהוא עומד על גג בית המקדש – והרבי מסביר (ש"פ חיי שרה תנש"א, וקונטרס "בית רבינו שבבבלי") שגג בית המקדש זה בית רבינו שבבבלי – "גגות לא נתקדשו", ומודיע לעם ישראל "הגיע זמן גאולתכם". והרבי מסיים (שיחת ש"פ חיי שרה תנש"א) "כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה". כבר לא מדובר על צדיק שמתאים וראוי להיות משיח. מדובר על משיח שהתחיל להתגלות ולפעול בעולם.

וכאן ישנה טעות נפוצה.

אנשים חושבים שאם משיח כבר התגלה, אם כן אנו כבר אחרי הגאולה. אבל זה בכלל לא מוכרח להיות. אנחנו נפגשים עם השאלה הזאת רבות בימצעים. אז בתורתנו הקדושה, יש סיפור שממחיש את העניין. כשמשה רבינו בא ואמר לבני ישראל "פקד פקדתי", "ויאמן העם". אבל כשהוא הולך לפרעה ואומר לו "כה אמר ה' שלח את עמי ויעבדוני", פרעה לא כל כך מתלהב. "מי ה' אשר אשמע בקולו... נרפים אתם נרפים וכו'". וכתגובה הוא מחמיר את תנאי השעבוד. בני ישראל מגיעים בתלונה חריפה למשה "הבאשתם את ריחינו". אפילו משה רבינו בא וטוען לקב"ה "למה הרעות לעם הזה, למה זה שלחתיני". איפה הגאולה המובטחת? המצב נהיה הרבה יותר גרוע. משה רבינו כבר בא לבני ישראל והודיע על הגאולה הקרבה, הוא הודיע על כך אפילו לפרעה. כמה עניינים של גאולה כבר החלו – בתקופה מסויימת "בטלה העבודה" כפי שחז"ל אומרים, ומצד שני, פרעה מחמיר את תנאי השעבוד. הכל נהיה יותר גרוע.

ומשה רבינו? נעלם. המדרש מספר שהוא ברח למדין. אין למי לפנות בטענות. משה העמיד את העם בנסיון, ואז נעלם. אומרים חז"ל: "בזכות האמונה נגאלו אבותינו ממצרים". מתי צריך אמונה? כשלא רואים, לא מבינים לא מרגישים והכל נראה בדיוק הפוך. אבל צריך לדעת שיש משה רבינו וצריך ללכת אחריו. במקרה שלנו זה לא רק ללכת אחריו – צריך "לקבל פני משיח"!

הרב שמואל חיים בלומינג: בשיחותיו של הרבי מהשנים נ"א-נ"ב, רואים שעיקר ההדגשה של הרבי, היא לא כל כך על העבודה, כמו על ההכרה בעובדה שנמצאים בזמן הגאולה. במשך כל חודשי החורף, עד כ"ח ניסן כל עיקר ההדגשה היה להחדיר לראש את מהות התקופה

של הרבי מלך המשיח לעיני כל בגאולה האמיתית והשלמה.

הרב גינזבורג: ביום שמשה רבינו בא לבני ישראל ואמר להם "פקד פקדתי", בני ישראל לא יצאו מהגלות. לכאורה, הם באותו מצב כמו אתמול ושלשום, אבל ברור שזה מצב שונה.

הרבי מלך המשיח בא ואומר לבני ישראל: "הגיע זמן גאולתכם". המצב היום שונה לגמרי ממה שהיה עד עתה. ולכן יש לנו תפקיד מיוחד ללכת ולספר לכולם שישנו כבר מלך המשיח. לא כמו שהיה בכל הדורות שהיה משיח שבדור, שהוא ראוי להיות משיח, יש לו רק פוטנציאל להיות

של הרבי מהשנים נ"א-נ"ב, רואים שעיקר ההדגשה של הרבי, היא לא כל כך על העבודה, כמו על ההכרה בעובדה שנמצאים בזמן הגאולה. במשך כל חודשי החורף, עד כ"ח ניסן כל עיקר ההדגשה היה להחדיר לראש את מהות התקופה.

באחת השיחות הרבי אומר ש"צריך לדעת את מהות התקופה, שלכן עמדו הכן כולכם לקבלת פני משיח כולל ובמיוחד על ידי הוספה בתורה ומצוות". במילים אחרות: מכיון שהגיע זמן הגאולה, וזה ענין מציאותי, צריך כל אחד להכין את עצמו לקבל פני משיח.

גם בשיחה של ש"פ בלק שהרבי דיבר על לחיות עם משיח, הרבי דיבר על שני העניינים ביחד. לחיות עם משיח וגאולה, וגם לחיות עם הזמן דימות המשיח. וגם בהמשך, הרבי אומר שצריך להיות מחשבה דיבור ומעשה שמתאימים לזמן מיוחד זה.

הרבי תובע ונותן כחות לחיות, זה בגלל שעכשיו זה הזמן. זה קורה עכשיו. זה לא שאנחנו לומדים דברים שיהיו בעתיד – זה היה תמיד. החידוש הוא שזה קורה עכשיו. כמו שהרב אופן אמר מקודם – שהרבי הוריד את השכינה למטה מעשרה טפחים.

הרבי אומר: "שעומדים כבר על סף הגאולה, על סף ימות המשיח, ומראים באצבע שהנה זה בא". זמן הגאולה קשור עם הופעת הגואל. כל פעם שהרבי הביא את המדרש שמדבר על "הגיע זמן גאולתכם", הרבי קישר אותו עם זה שמי שאומר את זה – זה מלך המשיח. כי כל הופעתו של הזמן המיוחד הזה, נובעת מהעובדה שהגואל כבר הופיע.

גם כאשר הרבי מדבר בשבת פרשת שופטים על הנבואה ש"לאלתר לגאולה" – הרבי מדגיש שנבואה זו לא באה בחלל ריק. היא מגיעה כחלק מהזמן המיוחד בו נמצאים. הרבי אומר שמכיוון שהגיע זמן הגאולה, הרי הגיע הזמן לקיום הייעוד "יועציך כבתחילה", שכבר ישנה ההתחלה בזה. ובהתאם לזה מבהיר הרבי, שהעולם יכול לקבל את זה, כיוון שאין זה דבר חידוש, אלא דבר שכבר התחיל בפועל בעולם.

אני חושב שזו הנקודה העיקרית שאפשר לראות בספר בשורת הגאולה.

בחלוקת הדולרים האחרונה – כ"ו אדר א' תשנ"ב, הרבי אמר לעיתונאי ששאל אותו מה המסר שלו לעולם, והרבי ענה: משיח כבר מגיע, ולא רק מגיע – הוא כבר בדרכו. כל התהליך הזה שהתחיל עם התגלות הרבי כמלך המשיח, יש בו שלבים. והשלב הסופי שיהיה במהרה בימינו ממש – ההתגלות

תמונות הטלית של הרבי הריי"צ

הטלית שבתמונות, היא הטלית בה היה כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ מעוטף בתפילתו במשך שנים, עד שהעניק אותה במתנה לאחד מאנ"ש. אותו חסיד, מצד יראת הכבוד, לא השתמש בטלית, והיא נשמרה כפי שקיבלה מהרבי הריי"צ. תודתנו נתונה למשפחתו שהואילה לחשוף את הטלית בפני צלם "בית משיח" לתועלת הרבים

מראה הטלית כפי שהיא מונחת על השולחן. מידות הטלית: 53.25 אינצ' X 75 אינצ'.
בד המשי בחלקה הפנימי של הטלית גדול מהמקובל והוא מגיע כמעט עד חלקי המשי של כנפות הטלית, ומידותיו: 19.25X56.5 אינצ'.
מעניין לציין, כי בתחילה היה בד המשי קטן יותר, והוא הוארך בשתי פיסות בד נוספות, משני הצדדים.

כד המשי בכנפות הציצית, אף הוא גדול מהרגיל, ומידתו: 7X7.5 אינצ'

צילום אחת הציציות בטלית

בתמונות אלו נראים הפסים השחורים בטלית, הרחבים יותר מהרגיל בקרב חסידי חב"ד בדור האחרון (ראה גם מכתב לר"י לנדא - אגרות קודש כרך כז ע' מד)

קצוות הטלית עשויות בשני צידי הטלית מקשרים קטנים מאוד - יחסית לקצוות הנהוגות היום

אור פרוע

משה רבינו חושש כי הכלים מצומצמים מכדי להכיל את האורות הנעלים, לכן חושש הוא להתעמת עם "פרעה". כתוצאה מכך מעניק הקב"ה למשה ודרכו לבני ישראל את כח העצמות - היכולת לקבל את הגילויים. למה? כי רק כך תושלם תאוותו להיות לו דירה בתחתונים, תכלית הבריאה כולה • לימוד ה'דבר מלכות' השבועי בשפה קולחת, עשירה ובהירה, שווה לכל נפש

הסיבה הרוחנית לחששו של משה, עד כדי הזדקקות לציווי מפורש של הקב"ה ועזרתו הממשית.

כדי להסביר זאת, עלינו להבין היטב את משמעותו של "פרעה" בקדושה. כאשר הזוהר מציין כי פרעה מלמדנו כי "אתפריעו של מיני כל נהורין" אות הוא כי פרעה של קדושה מהווה את הדרגה הכי נעלית באוקות - הוא כולל את "כל נהורין" - גילוי כל האורות, באופן של "אתפריעו", למעלה מסדר וממדידה והגבלה. יותר מכך, הציווי "בא אל פרעה" מתייחס לביתו ומשכנו של פרעה. בית משמעותו מקום בו מתגלה האדם בכל עצמותו. 'בית פרעה' בקדושה משמעותו - מקום בו מתגלה עצמותו ומהותו של הקב"ה.

זו הסיבה מדוע משה חשש להיכנס. משה רבינו ראה את הדברים כפי שהם בשרשם, וחשש כי בתור נברא מוגבל, נשמה בגוף, לא יהיה בכוחו לקבל את הגילויים הנעלים הללו. ואכן היה בסיס לחששו. לא בכדי אומר פרעה למשה "כי ביום ראותך פני תמות", משה מצד היותו מוגבל בגוף, לא היה מסוגל להכיל את ראיית פניו - פנימיות אותו אור נעלה. לכן מצווהו הקב"ה "בוא אל פרעה". בציווי זה ניתן למשה הכח לעמוד בפני פרעה ולקבל את הגילויים הנעלים גם בהיותו נשמה בגוף.

פרעה", והפרשה כולה נקראת על שם פסוק זה. בפרשה זו אנו זוכים לראות עין בעין את גאולת ישראל ביציאתם ממצרים. יוצא מכך כי שמה של הפרשה, המרמוז על מהותה, מרמז גם על הגאולה. עובדה זו מותירה אותנו עם התמיהה מדוע שמה של פרשה בה מודגש תקפו של פרעה, עד אשר משה מחויב לגשת אליו, ירמוז על גאולה בה עם ישראל משוחררים מעולו של זה?

כדי להבין זאת, עלינו לרענן כלל ברזל החוזר לאורך השיחות כולן - בכל יום יהיו בעיניך כחדשים. אין בדברי התורה דבר שאינו רלוונטי לימינו אלו ולעבודת ה' שעלינו לעשות, אלא שלעיתים רבות אנו נזקקים להנחייתו של רועה ישראל על מנת למצוא את משמעות הדברים לגבינו, גם כיום לאחר אלפי שנים.

כל דבר בעולמנו, אף אם בחיצוניות נראה כלא טוב, הרי שורשו קשור עם הטוב והקדושה. כך הוא גם אצל פרעה. פרעה נקרא כך משום שבשורשו "אתפריעו מיני כל נהורין" - גילוי עצום של אור ללא סדר והדרגה או הגבלה כלשהי. משורש נעלה זה השתלשל פרעה המוכר לנו.

כאשר הקב"ה מצווה את משה "בא אל פרעה", חשש משה להיכנס לשם. ניתן להסביר זאת בפשטות כי חשש שיהרגו; אך אם אנו באים לפרש את הדברים כפי שהם בשרשם, ברור הוא כי יש לברר מהי

מעשה בחסיד שביקש לדרוש בבית כנסת שלא נמנה על עדת החסידים. הגבאי היסס רבות אך כיוון שראה שלפניו יהודי בר אוריין, החליט לאפשר לו לדבר לאחר הדרשן הקבוע. בית הכנסת היה מלא באנשים אשר באו לשמוע את שיש בפי הדרשנים. לאחר דרשתו הארוכה של הדרשן הקבוע, הוזמן אותו חסיד לעלות לבימה ולפתוח בפיו. מיודעינו לא התכוון להאריך. הוא נעמד על הבמה ואמר: "עשו זה הקב"ה".

ירד מהבמה וביקש לפלס את דרכו החוצה. הקהל, ההמום מדבריו, תפס בו בכל הכוח והחל להפליא בו את מכותיו על חוצפתו האדירה, לשים ללעג וקלס את קודשי ישראל. בין חבטה לחבטה הצליח החסיד לבקש שיקראו אליו את המרא דאתרא. הרב הגיע למקום, הפסיק מיד את ההמולה ופנה אל החסיד: מה בפיך?

ענה לו החסיד: "הרי שנינו, כל התורה שמותיו של הקב"ה..."

• • •

בידבר מלכותי השבועי בא הרבי להראותנו כי כל התורה, אף הדברים אליהם הורגלנו כשייכים לצד הטומאה, בסופו של דבר, בשרשם, הם הדרגות הנעלות ביותר בקדושה. פשתנו פותחת במילים "בא אל

שהעולם עצמו מסייע לקדושה. ביכולתנו, אפוא, להגיע בפנימיות לקבלת הדרגה בה "אתפריעו מיניה כל נהורין", על ידי הבאת הגאולה בפועל ממש ומשיח צדקנו ילמד את העם כולו תורה חדשה אשר "מאיתי תצא".

למעשה, ברוחניות הכל כבר מושלם, כל שנותר הוא להתפלל ולבקש שנצליח לראות את הדברים בגשמיות העולם, שנצליח לפקוח את העיניים.

לשם כך מציין הרבי מספר הוראות הנוגעות לאנשים נשים וטף המתמקדות בהוספה בלימוד התורה, בקיום המצוות בהידור ובהפצת המעיינות חוצה.

האנשים יוסיפו בלימוד תורתו של בעל ההילולא מתוך מטרה להשלים את החסר שבהפצת מעיינות, שנגרם מהיותו כבוד פה.

הנשים תחזקנה את עניין הדלקת נרות שבת קודש, אם בביתן ואם על ידי השפעה על זולתן שתעשה כן, מתוך מטרה להוסיף ברוחניות אצל כל בני הבית.

הטף – לחנך אותם לשמירת תורה ומצוות לפי הכלים שלהם ובדרך המיוחדת להם.

המשותף לכולם הוא שעבודתם צריכה להיות באופן של "אתפריעו מיני כל נהורין", שכל מציאותו חדורה ב"נר מצווה ותורה אור", נשמה בגוף. דבר המביא לכך שתיכף ומיד ממש יתקיים בנו "בשלח פרעה את העם" "ובני ישראל יוצאים ביד רמה" בגאולה האמיתית והשלימה.

זהו החידוש של דורנו, דור התשיעי בנשיאותו של הרבי מלך המשיח, ממלא מקומו של הרבי הריי"צ. בשונה מהדורות הקודמים, עבודתו של דור זה מתייחדת בכך שהעולם כולו הופך להיות כלי גדול ומרווח להשראת שכינתו של הקב"ה, ועד כדי כך שהעולם עצמו מסייע לקדושה. ביכולתנו, אפוא, להגיע בפנימיות לקבלת הדרגה בה "אתפריעו מיניה כל נהורין"

רוחני זה מהווה את ההכנה המושלמת לזמן העתיד לבוא, זמן בו יושלם ברור העולם, כך שהעולם עצמו יסייע לאלוקות. לא יהיה צורך לנוס מן הגלות, אלא הגשמיות והרוחניות ישתלבו יחד – העולם יהיה כלי לאורות הנעלים וממילא "לא בחיפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו".

החידוש

ביום רביעי בשבוע הקרוב, יחול י" שבט. יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר הריי"צ. התעלותו של הרבי הריי"צ בעולמות עליונים מדרגה נעלית אחת לנעלית ממנה, פועלת ומאפשרת את ההתעלות אצל אנשי הדור גם כאשר הם נשמות בגופים.

באחרית ימיו התקשה הרבי הריי"צ בדיבור. כמשה במצרים, היה אף הוא כבד פה. ניתן להסביר זאת בכך שעוד לא נגמרה עבודת הברורים ולכן הדיבור עודנו בגלות. יחד עם זאת, כיום, יש לנו את האפשרות להיות בבחינת "אהרון אחיך יהיה נביאך" ולהביא את דבריו של הרבי הריי"צ לידי פועל – הגאולה האמיתית והשלימה.

זהו החידוש של דורנו, דור התשיעי בנשיאותו של הרבי מלך המשיח, ממלא מקומו של הרבי הריי"צ. בשונה מהדורות הקודמים, עבודתו של דור זה מתייחדת בכך שהעולם כולו הופך להיות כלי גדול ומרווח להשראת שכינתו של הקב"ה, ועד כדי כך

חיבור הפכים

כאשר אנו מסתכלים על הביטויים המוזכרים "אתפריעו" ו"כל נהורין", אנו מגלים דבר והיפוכו: אור, אף בדרגות הגבוהות ביותר, הוא דבר מוגבל הקשור עם סדר והדרגה. "אתפריעו" לעומתו שולל כל סדר שהוא. היכולת לחבר בין השניים היא רק בכוחו של הקב"ה, אשר אל מול עצמותו מתבטלים ההפכים וביכולתו לשאת הכל.

כעת, משהדברים מוצגים בצורה הזאת, הופכים הדברים לרלוונטיים גם עבורנו. הכח שניתן על ידי הקב"ה לחבר את הגבול עם הבלי גבול, את הרוחניות עם הגשמיות, את הנשמה והגוף עד כדי יכולת לקבל את האורות הנעלים ולהישאר בחיים, דבר זה מהווה את ההכנה לגאולת מצרים, למתן תורה ולגאולה האמיתית והשלימה.

כל עניינה של גאולת מצרים הוא להגיע למתן תורה – ביטול הגזירה בה עליונים אינם יכולים לרדת לתחתונים ואף התחתונים אינם רשאים לעלות מעלה. הדבר התבטא, ראשית כל, במתן תורה ומצוות לילודי אישה. דווקא עלינו הקב"ה סומך שנשכיל ליצור איחוד בין הגשמי והרוחני, כך שנוכל ליצור דירה בעולם הזה המוגבל לאורו הבלתי מוגבל של הקב"ה. על מנת שנוכל לבצע את המוטל עלינו, היה צורך בעבודת שטח מוקדמת, עוד בהיות בני ישראל במצרים. עבודה זו התבטאה ב"בא אל פרעה".

משה רבינו חושש כי הכלים מצומצמים מכדי להכיל את האורות הנעלים, לכן חושש הוא להתעמת עם "פרעה". כתוצאה מכך מעניק הקב"ה למשה ודרכו לבני ישראל את כח העצמות – היכולת לקבל את הגילויים. למה? כי רק כך תושלם תאוותו להיות לו דירה בתחתונים, תכלית הבריאה כולה.

בהתבוננות קלה אנו מגלים את החידוש העצום שבדברים: נתינת הכח למשה רבינו מהווה נתינת כח לכל ישראל לעשות את עבודתם. לולא היה הקב"ה מסייע בידי משה לבוא אל פרעה, לא היינו אנו, כעם, מסוגלים לצאת ממצרים, לקבל את התורה ולהיאגל בגאולה אמיתית ונצחית.

אולם אל לנו לסמוך אך ורק על עבודתו של נשיא הדור. הדברים מחייבים אף אותנו. כל יהודי, עם היותו מוגבל ומוגדר בגדרי העולם, עליו למקם את עצמו למעלה ממדידה והגבלה, עד שביכולתו לקבל את ה"כל נהורין" באופן של "אתפריעו". מעמד

מוהל מוססר
הרב כוהנובסקי חנן

מוסמכות וניסיון רב
מוססר מטעם משרד הדתות
שירות אדיב ומסור
הרבנות הראשית לישראל ומשרד הבריאות. ביקור בית לאחר הברית

סטריליזציה מלאה-המלצות לרוב

03-9618967
03-9618874
052-2681782

ר' יעקב עשת מצייר בסגנון "ציור נאיבי"

פעמיים הגיע ר' יעקב עשת לארצות-הברית. בפעם הראשונה עשה זאת לבקשת ידיד מאמריקה, שהיה בטוח כי הצעיר הכשרוני יכבוש בסערה את עולם האומנות בארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות. יעקב, בעל השקפת עולם קיבוצית ואורח חיים חופשיים לגמרי, ציפה לגדולות. מוסדות

מכובדים התפעלו מכשרונו הנדיר, הוא הוזמן לבוא ולצייר במקומות שונים, אך החלומות הגדולים לא התגשמו.

בפעם השניה הגיע ר' יעקב עשת לאמריקה עם רעייתו. אז הוא כבר היה אברך חב"די שזה עתה נישא בברכתו של הרבי. הזוג הצעיר עשה את תשרי תשי"מ בחצרות קדשנו, וזכה להכנס ליחידות פרטית אצל הרבי. מאז הגיע לשם פעמים

רבות נוספות. בדבר אחד לא היה לו ספק מהרגע הראשון: הוא הגיע לרבי מלך המשיח. עוד משחר נעוריו קסם לו הרעיון של משיח שיבוא ויגאל את העולם. נשמתו הרגישה והסוערת נמשכה לכך מבלי לדעת את המשמעות היהודית של המושג; ברגעים של השראה והתעלות הנפש, מול נופי פרא בטיוולים שערך, חשב, דיבר וכתב על משיח.

ר' יעקב עשת
בפעילות הניידות

"יענקל'ה טנק", בשם זה הכירוהו חבריו הרבים של ר' יעקב עשת, הטנקיסט עם השפם הענק, הזקן הארוך והעיניים הרושפות • הכינוי היה בהחלט מוצדק; את שליחות הקודש ב"ניידות חב"ד" מילא במלוא הלהט והמסירות, כשהוא מכריז ללא הרף ובבטחון מלא על בואו הקרוב של משיח • אך מעטים יודעים כי בתוך הטנקיסט והקיבוצניק לשעבר, מסתתרת נשמה סוערת של אמן, אשר עבודות הציור הנדירות שלו זכו להערכה בינלאומית • סיפור חיים צבעוני

מאת: א. אברהם

טנק מצבעים

אבל באותם ימים, היה זה כחלק מהתעניינותו במיסטיקה ודברים שמעבר לעולם החושים.

שנים מאוחר יותר, הבין כי משיח הוא אדם שיעבוד מתוך המציאות הגשמית של העולם. הוא קרא את השיחות בהם הרבי מדבר על "משיח נאו" – ולבו המה. הוא רצה שכל העולם יכיר בכך; כל מועד ויומא-דפגרא היה אצלו זמן של המתנה דרוכה, אולי בזמן סגולה זה יתרחש הנס הגדול.

יענקליה טנק. האיש שהמסגרת הקיבוצית הקשוחה ניסתה "להנדס" ללא הצלחה, מצא את אורח החיים המסודר והאמתי בתורה ומצוות וחסידות. מבסיס מוצק זה הוא חש, כי כעת אכן ביכולתו להמריא מעלה. ואז, נפשו התוססת מצאה שוב את פורקנה במכחול ובכך-הציור.

יעקב עשת בצעירותו

ממורשת סטאלין,

למוזאון האמנות בבוסטון

בקיבוץ שריד, שהוקם וחונך על "מורשת סטאלין", נולד יעקב עשת בשנת תשי"ו. הוא הגיח לעולם בו הכל, אבל הכל, הינו משותף; החג החשוב ביותר הוא האחד במאי, בו נופפו בדגלים אדומים ובתמונת "המנהיג הנערץ", וכמובן, כל מה שקשור לדת היה מחוץ לתחום. ילדי סטלין, כך קראו להם, קיבלו חינוך קשוח ביותר. המסגרת הקיבוצית שאפה לעצב את דמותו של היחיד עד הפרט האחרון, ומי שלא היה מתאים – נפלט החוצה.

יעקב הקטן לא היה מאלו שמסוגלים לחיות בהעתק הישראלי של כלא ברית-המועצות. בגיל 8 כבר הועבר מהקיבוץ לפנימיה של השומר הצעיר, וגם שם לא הסתדר. למעשה, מעולם לא למד באופן מסודר; הוא, כמו נערים רבים נוספים, שנפגש וכשרונותיהם הייחודיים נשרפו על מזבח אידיאל החיים השיתופיים.

באותה תקופה לא פשוטה בחייו, כשהמוסד מחפש ידיים עוזרות בחינוך "הילד הקשה", הגיע לבית של משפחה קיבוצניקית אחרת, אשר התנדבה לטפל באופן יחידי בנערים מסוגו. הוא לא היחיד שעבר את טיפולם המסור, אך יעקב מצא חן בעיניהם באופן מיוחד. הם כמעט אימצו אותו והוא התגורר בביתם תקופות ארוכות.

קונטיקט, ומייקל עושה כל שביכולתו לעזור לו. יעקב רואה את העולם הגדול – ולא מפסיק לצייר.

מאוחר יותר יעבור יעקב לניו-ג'רזי, לא רחוק מהעיר הגדולה ניו-יורק. יום אחד הוא הולך ברחובות מנהטן, ופוגש חבר מהקיבוץ. בין השניים מתפתחת שיחה ידידותית, והחבר מציע לו להתקבל לבית-ספר כלשהו לאמנות, "כך תוכל לקבל ויזת סטודנט", אמר.

יעקב מקבל את ההצעה, ופונה, לא פחות ולא יותר, ל"בוסטון מיוזיאום אוף פיין ארטס", מהמוסדות המובילים בארה"ב ובעולם כולו בתחום אמנות הציור. הם רואים את העבודות של הישראלי הצעיר – שלא ידע כמובן כלום על אמנות – ומודיעים לו שהוא כשרון נדיר. הוא מתקבל מיד ועושה צעדים ראשונים בלימוד מסודר, אך מהנהלת המוסד מודיעים שהוא יכול להמשיך לשבת ולצייר "אבל לא כדאי שתלמד, זה רק יקלקל אותך"...

מייקל קופמן נודד עם יעקב הצעיר על פני כל הגלריות המובילות בארה"ב. כולם מביעים התפעלות, אך חוששים שהקהל הרחב לא יעכל את הסגנון הנדיר והמיוחד. לאחר שנה וחצי הם הגיעו לספונסר גדול של אמנות בקליפורניה. גם הוא מביע התלהבות גדולה ממה שהוא רואה, אך מודיע בצער "אני כבר תפוס היום עם מישהו אחר, אם היית מגיע לפני שנה היית היום מסודר"...

שבע אכזבות חוזר יעקב לארץ ישראל, ונוחת במחלקה לאמנות במכללת הצפון. ואז הוא פגש ידיד ותיק.

בגדי העבודה

כוללים כיפה על הראש

יום אחד יעקב הולך ברחוב בעפולה. "יעקב!" "גידי!" הידידים הותיקים נופלים איש לזרועות רעהו. אך יעקב, מבלי לדעת, נופל לידי של גדעון שרון שכבר היה אז מקורב "שרוף" לחב"ד. גידי מציע לו "לקפוץ" איתו לבית חב"ד של הרב חיים שלום סגל בעפולה. יעקב מנסה להתחמק; בכל זאת, החינוך הקיבוצי עשה לו משהו... גידי לא מוותר בקלות, ויעקב נגרר לבית חב"ד ומניח תפילין, לראשונה בחייו, כשהוא כבר מתכוון לצאת, מצלצל הטלפון,

כך פרצנו לביירות

חיות יענק'לה טנק ממלחמת לבנון הראשונה

ר' יעקב עשת במלחמת לבנון

בתחילתה של מלחמת לבנון הראשונה (בתקופה בה נקראה עוד "מבצע שלום הגליל") – התקיימה פעילות עניפה של ניידות חב"ד בארץ הקודש עם החיילים הפועלים בחזית. לטנקים ניתן אישור כניסה ללבנון, אולם בשלבים הראשונים של הלחימה, לא היה אישור להכנס לביירות עצמה. הפעילות נעשתה רק לאורך כביש החוף הלבנוני (ראש-הנקרה צור צידון), אולם מעבר לכך לא אישר צה"ל כניסת אזרחים – למרות שכל מי שנכנס היה חייב ללוש מידי צה"ל ולשאת נשק אישי. הקבמ"צ עטור הדרגות, ר' שמריה הראל, הפעיל את כל קשריו, אך ללא הועיל.

פעם אחת נסע יענק'לה טנק עם שותפו לצוות ר' מנחם אופן, לאורך כביש החוף בלבנון. לפתע הבחינו בפניה שמאלה לכיוון ההרים; הם אמרו לעצמם – מה יכול להיות, ניסע דרך שם. לאחר כרבע שעה של נסיעה הם נתקלים במוצב צה"לי, ובקבוצת חיילים שלא הבינה מאין בדיוק הם "נחתו" עליהם. לאחר פעילות עם קבוצת החיילים, הם שאלו אותם האם ניתן להמשיך מכאן לכיוון ביירות. החיילים המופתעים, לא העלו על דעתם שיש עם זה בעיה, וענו מיד: כן, תמשיכו לעלות עם הכביש עד פסגת ההר, ומשם ממשיך הכביש לרדת לתוך ביירות... יענק'לה עלה חיש על ההגה, וכך החלה הכניסה הקרקעית של כוחות חב"ד לשטח ביירות הכבושה.

בהזדמנות אחרת, בפעילות עם חיילי צנחנים באיזור ביירות, החל לפתע ירי מאסיבי של צלפים לכיוונם. אחד החיילים צעק: בוא נעלה לטנק של חב"ד, זה המקום הכי בטוח. תוך שניות עלו כולם על טנק המבצעים – שם נשאר עד ששכחו הדי הירי. כולם יצאו ללא פגע.

במשך תקופות מסויימות שימש יענק'לה כ"סוכן כפול": הוא עשה שירות מילואים בלבנון, כאשר במקביל הוא דואג לפעילותו של הטנק. מכיוון שתפקידו היה להוביל מים ליחידות השונות, הוא כמובן דאג שיחידת חב"ד תקבל אף היא אספקה סדירה...

כי "לא כדאי להשאר בחו"ל". משהבינו שעליהם לחזור לארץ ישראל, שאל היכן לגור, וקיבל את התשובה "לשאול בעצת ידידים מבינים". יעקב ואשתו חזרו לארץ ישראל והתגוררו בעפולה, שם נולדה להם בתם.

כאשר שואלים את ר' יעקב מה "תפס" אותו בחב"ד, הוא עונה בפשטות: "הרבי". התהליך כולו, מסביר יעקב, לא היה כרוך

בתשרי לאחר מכן הוא נוסע לרבי עם זוגתו.

יעקב בוגר הקיבוץ, מתרשם פחות מההמונים, מהרעש ומהאווירה הסוחפת. יותר שובה אותו דמותו של הרבי, הסדר הפנימי והיציב, העוצמה השקטה.

בסיום חודש תשרי הוא נכנס ליחידות. בין השאלות ששאל את הרבי, האם להשאר ללמוד בישיבה בקראון-הייטס. הרבי ענה

ור' אפרים קמינקר מניידות-חב"ד מודיע לרב סגל שהוא מחפש נואשות נהג לטנקים, אם יש לו איזה רעיון. גידי ידע שאת ההזדמנות הזאת אסור להחמיץ: יעקב, הנה יש לך עבודה מסודרת, למה שלא תלך על זה...

עבודה ופרנסה דווקא לא עוררו אצלו התנגדות. הוא אכן מתחיל לעבוד כנהג בניידות חב"ד, ואין לו בעיה עם כך שבגדי העבודה כוללים כיפה על הראש, שיהיה. אבל חבריו למקום העבודה מצליחים, בהתמדה ובסבלנות, להפוך את הנהג הקיבוצניק – לטנקיסט במלוא מובן המילה.

זה לא הולך בקלות. באותם ימים, לאחר סיום שעות העבודה יעקב מקפל את הכיפה, שם אותה בכיס וחוזר לישון בקיבוץ. זאת לאחר ימים שלמים של נהיגה עם מוזיקה חסידיית ושיתוף פעולה עם צוות הטנק. כבר אמרנו, שבקיבוץ חינוכו לעבודה – ואם למשל יעקב היה מקבל משימה להכריז על זמני הדלקת הנרות, הוא לא היה פוסח על רחוב אחד בעיר. "ראבוטה" או לא?

אבל הטנקיסטים המשופשים רגילים בפיצוח סלעים קשים. על התהליך מנצח כמובן מנהל הניידות, הרב דוד נחשון, שתמיד הודיע ליעקב מתי הגיע הזמן לעוד מצוה, ויעקב בנימוס מסכים.

יום אחד נסע להתארח בשבת אצל חבר בראש-פינה. הוא עמד בטבריא לתפוס טרמפ, והכיפה עדיין על הראש. השמש מתחילה לשקוע, והוא מבין שבשביל שמישהו יעצור לו בשעה כזו, עדיף שהכיפה תהיה בכיס. לאחר כמה דקות החליט להחזיר את הכיפה לראש "ויהיה מה שיהיה". תוך דקה עוצר לידו רכב, הוא נכנס פנימה ורואה את החבר אליו פניו מועדות... מאז הכיפה כבר לא ירדה מהראש.

בשלב יותר מאוחר החל לעבוד עם ר' יוסי אבלסקי. יעקב היה קונה לעצמו אוכל ומכבד אותו, ואז יוסי החל להסביר לו ש"את זה אנחנו לא אוכלים". כך מתוודע יעקב גם להלכות הכשרות. השלב הבא היה המעבר להתגורר בדירה של ניידות חב"ד. לא בקפיצה מתלהבת, אך בשלב מסויים יעקב פשוט מוצא את עצמו עם זקן, חב"דניק בקיצור. ההתלהבות הגיעה אחר כך.

משיכה לעולם הסוד

בשנת תשל"ט נישא יעקב בשעה טובה ומוצלחת, בברכתו של הרבי מלך המשיח.

משך אותו. למעשה, הוא חש משיכה למה שמעבר לעולם החומרי כבר בצעירותו, אף שהדברים לא היו אצלו מוגדרים בהעדר מסגרת לימודית יציבה. באותם שנים, הביע את עצמו רק באמצעות ציור, והדמויות שתמיד שאפו להגיע למעלה, ביטאו את מה שחש בלבו. בחסידות הוא מצא את האותיות שסיפקו לו את ה"דע מה למעלה ממך".

להט בענייני משיח

התלהבות גילה יעקב – שבשלב זה כבר נקרא בפי כל בשם "יענקליה טנק" – רק לנושא אחד: משיח. כל החבריה ידעו: יענקליה טנק מגיע – ואיתו הלהט בענייני משיח. "זוהי היה אצלי ממש תאווה, למעלה מהגיון לגמרי", מעיד על עצמו יעקב, ואתה רואה את הגעגועים בעיניו.

יעקב שכבר לא היה רק "נהג", אלא טנקיסט במלוא מובן המילה, היה לוקח את הרמקול, ומכריז ללא הרף, בכל מקום אליו הגיע, "הנה זה משיח בא", "אנו רוצים משיח עכשיו". פעם עשה "סיבוב" כזה בשכונה חרדית. לאחר כמה ימים הגיע לשם פעם נוספת, ותושבים מאוכזבים יצאו לקראתו: הרי הבטחת לנו לפני כמה ימים וזה לא קרה... עד כדי כך שכנע את השומעים במה שאמר.

בשנת תשמ"ט נסע ר' יעקב שוב לרבי, ואז שאל במכתב "האם מקום שליחותי בארץ הקודש בניידות חב"ד, אם כן מבקש ברכה להצלחה". בתשובתו מחק הרבי את כל ה"באם", והוסיף את התיבות ברכה והצלחה.

את שליחותו בניידות חב"ד אכן זכה ר' יעקב למלאות במשך שנים ארוכות; ולא בכדי עד היום רבים מזהים אותו כיעקב מהטנק. רק כשלא הייתה אפשרות להתפרנס מכך יותר, עבר לעבוד כנהג.

לחזור למעמדו הקודם

בשנה שעברה שוב הרגיש כי נפשו אינה מסוגלת יותר לכך. הוא כתב מכתב לרבי בזה הלשון: "בלי נדר קבלתי החלטה, שבה צריך בטחון מוחלט, שלא אעבוד יותר כשכיר, ואקדיש לפחות את שעות הבוקר ללימוד תורה וחסידות. כרגע אין לי רעיון במה להתעסק לפרנסתי, אולי ציור". הוא הכניס את הפתק, כמנהג בזמן

ר' יעקב עשת מקבל דולר לברכה מהרבי

עשה-נצרת עליה
MENACHEM M. SCHNEERSON
 Lubavitch
 770 Eastern Parkway
 Brooklyn, N. Y. 11213
 493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
 ליובאוויטש
 770 איסטערן פארקוויי
 ברוקלין, נ. י.

ב"ה, כ"ה סבת השל"ט
 ברוקלין

האברך יעקב שי'

שלום וברכה!

במענה למכ"מ ממוצש"ק ויחי בו כותב ע"ד הצעה נכבדות כו',

נסח כחליטו שניהם, הגא' וכן המרוברת הי', לייסד ביתם על יסודי התורה והמצוה בחיי היום יום,

ויהא השידוך בשעה טובה ומוצלחה.

הפ"נ שבמכ" יקרא בעת רצון על הציון הק'.

בברכה

מכתב ברכה מהרבי לקראת החתונה

מאחוריו, ושוב הייתה מתחזקת בו ההכרה כי דרך החיים אותה גילה, היא המתאימה ליהודי.

גם נושא הסוד שבחסידות חב"ד

באירוע שיא כלשהו, אלא זרם בצורה מפוכחת ואיטית. גם במצבים שהתגנבו המחשבות מה לי ולכל העניין, "הרבי החזיק אותי". הוא מסביר כי בעתות משבר, היה נזכר איזה עולם של הבל הבלים ושקר עזב

היכרות שקירבה

היה זה בימי מלחמת שלום הגליל, כאשר טנק המצוות הגיע לראש הנקרה. הצוות התברר די החל להניח תפילין עם החיילים טרם יציאתם לקרב. רוב החיילים עמדו בתור בכדי להניח תפילין, ורק קבוצה קטנה של חיילים התגודדו בצד ולא ניגשו. ר' יעקב עשת, מהטנקיסטים, קרא לעברם אך הם השיבו "אנחנו קיבוצניקים מהשומר הצעיר!" ר' יעקב עשת למוד הניסיון, לא נרתע. הוא עצמו בן קיבוץ שחזר בתשובה, מכיר מקרוב את גישת בני הקיבוצים להנחת תפילין.

תוך כדי שיחה התברר לו כי הוא מכיר כמה מהם כשעבד עמם יחד בחברת משאיות "התבור". הם התקשו להכירו בשל השינויים שחלו בו: הזקן צמח והתלבושת ששונתה. ר' יעקב לא הזדהה, אלא החל מספר להם על חברת "התבור" בשילוב חוויות שעבר שם. בני שיחו נדהמים, מניין לו לדתי מזוקן מה הולך ב"התבור"? הם לא מעלים בדעתם שזהו ידידם לעבודה לשעבר. בהמשך הזדהה ר' יעקב בשמו המלא, והקיבוצניקים הנרגשים ניגשים בשמחה להניח תפילין.

"זו הפעם הראשונה שאני מניח תפילין" לחש אחד מהם לר' יעקב, ודמעות בעיניו.
(פורסם לראשונה בכתבתו של שניאור זלמן ברגר, 'בית משיח' מספר 599).

ר' משה תבושה. זו באמת הייתה חוויה עצומה, כיצד ההתלהבות שלו הדביקה אותי. באחת ההתוועדות הוא כל כך התפעל, ומרוב התלהבות כמעט התחיל לקפוץ באמצע התוועדות...

עם איזה עוד אנשים היה לך קשר בדרכך לחב"ד?

מלבד האנשים שהזכרתי קודם – ר' גדעון שרון שהביא אותי לחב"ד, והרב שמואל פרומר – היה לי קשר טוב מאוד עם הרב סעדיה ג'רופי, אצלו הייתי במשך הרבה שבתות. כמו כן הרב ידגר מתענך לימד אותי הרבה; הוא הכניס לתודעתי שחב"ד דורשת פנימיות, ולא מעט בזכותו נשארתי בעניינים.

בתקופה הראשונה היה לי גם קשר חזק עם ר' אברהם דונין. לא אשכח כיצד פעם אחת הייתי איתו בהתוועדות בקיבוץ עין דור. נתנו לו לדבר בפני הכיתות הגבוהות של הנערים הלומדים שם. ר' אברום הצליח להחזיק אותם עד מאוחר בלילה, עד שהילדים התחילו לגלות סימני התעניינות בולטים ביותר, שהצביעו כי הם חשים משיכה לכיוון חב"ד. המנהלת של המקום הבחינה במתרחש, וניסתה כל הזמן להכנס ולהזכיר כי השעה מאוחרת וצריך כבר ללכת לישון... עד השעה 3 לפנות בוקר הוא החזיק אותם!

ממש בסוף ההתוועדות שאלו אותו הנערים: תגיד, האם גם אנחנו יהודים? ואז ר' אברהם אמר להם: עליכם אין שאלה; כשיבוא משיח, יבואו כל "השחוריים", והמשיח ישאל אתכם מי אלה, ואתם תענו: "כן, גם הם יהודים"...

לציור עצמו, אלא לתחושות ולשלוות הנפש המביאה אותך לצייר.

כשהייתי פעם בטיול באוסטרליה, עוד בטרם הגעתי לחב"ד, עליתי על הר הצופה על אגם, ופתאום קיבלתי געגועים חזקים לארץ. כתבתי אז פתק "מעל מרחבי חוותי ארצי צופה בך, ובאתי להיות לך למשיח ומושיע". הדברים הללו אולי ממחישים שהטבע הדומם, אשר כה מפעים אמנים אחרים, אצלי הוא משקפיים למה שמעבר לו. עובדה: הייתי בחוץ לארץ, ומה שראיתי חיבר אותי דווקא לנופים שזכרתי מארץ הקודש.

ואיך הציור הזה משתלב עם העולם של תורה ומצוות?

– במובן מסויים החיים הללו דורשים ממני דווקא את המסגרת, את "המעשה הוא העיקר". אולי גם בגלל שגם עצם התהליך היה יותר מחושב ופחות בנוי על הצד הרגשי.

אני נזכר בביקוריי השונים אצל הרבי, ולדעתי הביקור שהכי התלהבתי בו היה כאשר זכיתי להביא איתי לרבי יהודי נוסף,

האחרון, לכרך של "איגרות קודש", וקיבל תשובה ברורה [צילום כתב-יד-קודש של המענה נדפס ב'בית משיח' גליון 507 במדור 'מאוצר המלך']:

הרי כו"כ [= כמה וכמה] היו במצב דומה להנ"ל, וכיון שלא התייאשו ח"ו ועשו בדרך הטבע – כל התלוי בהם הצליחם השי"ת ועתה חזרו למעמדם וכו'. ובדאי גם אצלו יהי' כן.

ויתיעץ עם ידידים סוחרים מה עליו לעשות וכו' וכן יעשה, מתוך בטחון חזק בה' המשיח על כאו"א בהשגח"פ. בדהתפווהמ"ז באם ל"נ ביב"ח [= כל אחד ואחד בהשגחה פרטית. בדיקת התפילין והמזוזות באם לא נבדקו ביי"ב חודש]. קביעות עתים בכל יום בתורה. סענט אחדים לצדקה לפני תפלות החול. תהלים חדשי.

ומהעיקרים בטחון חזק בה'. אזכיר עה"צ.

ר' יעקב מילא את ההדרכות שקיבל, ודרך ידידים הגיע לשליח הרב שמואל פרומר מהקריית. הוא הציג בפניו את הציורים, והוא המליץ בפניו "לחזור למעמדו הקודם", ולעסוק באופן קבוע בציור.

ללא פרספקטיבות

של אור וצל

ר' יעקב, תוכל לספר לנו קצת על סגנון הציור שלך?

– לסגנון הציור שלי קוראים "ציור נאיבי". זאת אומרת: ללא פרספקטיבות של אור וצל, יחסים של גודל ועומק וכדומה, וכמו כן ללא טכניקה מוגדרת. כאחד שלא כל כך מחובר לצד החומרי של העולם, אינני זקוק להשראה של משהו חיצוני – כמו דמות, אירוע או נוף מסויים – כדי לצייר. הייחוד של הציור הזה הוא לא בדיוק של הפרטים או בסימטריה שלו, אלא דווקא בצבעוניות וברבגוניות שלו.

בעצם, בסגנון הזה אתה יכול לצייר את מה שאתה רוצה או את מה שאתה חש. אגב: דווקא בעברי הלא-דתי ניסיתי לצייר דמויות של מלאכים, את אליהו הנביא וכדומה. היום אני יודע שאי אפשר לצייר מלאכים, אך הדמויות בציורים ממשיות להיות "מרחפות", כאילו מבקשות להתנתק ולהגיע למקום נעלה יותר. ההשראה הנשאבת מגורמים חיצוניים, היא לא

ידיד אמת

הרב דוד הולנדר ע"ה נשיא הסתדרות הרבנים בארצות הברית, שהלך לעולמו בשבוע שעבר, היה ידיד אמת לתנועת חב"ד, בעידוד הרבי הוא לחם בעוז בתנועה הרפורמית ולמען תיקון חוק 'מיהו יהודי', תמך רבות בארגון פר"י, וזכה לקירובים רבים מהרבי מה"מ, ובהם 'יחידויות' ארוכות בהן קיבל הדרכה מיוחדת מהרבי • אחר מיטתו של ידיד אמת

מאת שניאור זלמן ברגר

סיפר כי הוא מתעבד לנסוע בימים הקרובים לארץ הקודש, והרבי דיבר עמו על חומרתה של גזירת "מיהו יהודי". הרבי הזכיר כי באותו יום פורסם בעיתונות על אודות אסיפה משותפת של "רבנים" רפורמים קונסרבטיבים ואורתודוכסים, ועמד על הנזק הגדול שבדבר. הרבי אף התבטא

כשורה. הרב הולנדר החל להשיב ותוך כדי שיחה התקדם עם הרבי לכיוון 'גן עדן התחתון' שם שוחחו קרוב למחצית השעה! משתמה השיחה, נכנס הרבי לחדרו והרב הולנדר שב אל ה'לובי' ב-770, שם כבר המתינו הבחורים שעטו עליו וביקשו לשמוע על מה נסבה השיחה. הרב הולנדר

חצי שעה ב'גן עדן התחתון'

כ"ב שבט תשד"מ. כמו בכל יום, כאשר יצא הרבי מתפילת מנחה ביזאל הקטן, הוא בירך קבוצת נוסעים שעמדה בסמוך. בין הנוסעים עמד הרב דוד הולנדר. כשהרבי ראהו, פנה אליו ושאלו בחיך אם הכל

"ראוי הוא הרב הולנדר לכל הכבוד והיקר הזה"

והתהדק. לאחר שהרבי קיבל את הנשיאות, זכה להיכנס ל'יחידויות' מספר פעמים ואף השתתף בהתוועדות רבות. במהלך עבודתו זכה לקבל מהרבי הדרכות רבות והוראות בנושאי עסקנות ציבורית. הוא פעל רבות כדי לגרום לרבי נחת רוח, והיה ידד אמת לחב"ד כל השנים.

קשר הדוק עם הרבי וחב"ד במשך שנים ארוכות.

הקשר הראשוני שלו עם חב"ד החל כבר בשנת ת"ש כאשר אדמו"ר הרי"צ הגיע מאירופה המדממת לארצות הברית. הרב הולנדר הגיע אל הנמל בכדי לקבל את פני הרבי. בשנים הבאות הקשר הלך

בביטויים חריפים על חומרת המצב וביקש ממנו לדבר על כך במקומות בהם יבקר.

הרב הולנדר שנלבי"ע בשבוע שעבר, היה מחשובי רבני ארצות הברית וממנהיגי יהדות ארצות הברית. הוא כיהן כנשיא הסתדרות הרבנים וחבר באגודת הרבנים בארצות הברית. הרב הולנדר שמר על

אל הרב זוין בשליחות הרבי

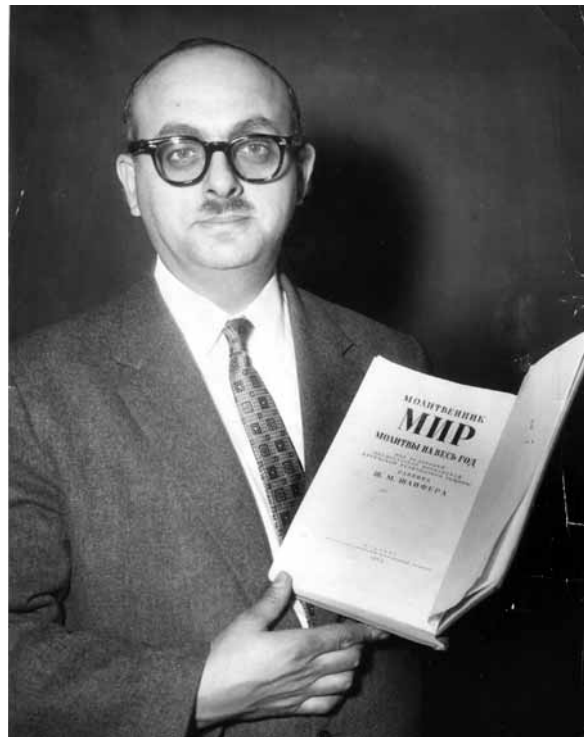
הרב הולנדר נולד בהונגריה, אולם כבר בילדותו היגרה המשפחה לארצות הברית. הוא למד ביישיבה יוניברסיטי ולצד לימודיו התורניים עסק גם בלימודי משפטים. כבר בבחרותו היה נחשב לנואם מוכשר. כרב צעיר המכיר היטב את אמריקה, נהרו רבים לשמוע את נאומו. פועלו וכישרונותיו הבלויטו אותו ביותר, ולא יפלא אפוא כי כבר בשנת תשי"ד נבחר לנשיא הסתדרות הרבנים בארצות הברית. במקביל היה חבר באגודת הרבנים, ובשני הארגונים פעל מאז ועד התקופה האחרונה לטובת יהודי ארצות הברית.

כבר בשנים הראשונות לנשיאות הרבי החל להגיע אל הרבי ולבקש עצות וברכות, והרבי דאג לסייע לו. בחודש אדר תשט"ו נסע לארץ

הקודש יחד עם הרב צבי שכטר. הרבי שיגר באותם ימים אגרת מיוחדת לאגודת חסידי חב"ד בארץ הקודש, וביקשם לארגן עבורם ביקורים בישיבת 'תומכי תמימים' בלוד וכן בכפר חב"ד ובמיוחד בבית ספר למלאכה. נוסף לזה ביקש הרבי לארגן להם פגישות עם אישים ורבנים מחוץ לחב"ד.

שנה לאחר מכן הגיע לראשונה הרבי בתקופה ההיא התחוללה בארצות הברית מלחמה קשה בין הארגונים האורתודוקסים לרפורמים והקונסרבטיביים; כל אחד מהם ביקש להחזיק בעמדות מפתח ביהדות האמריקנית כדי להשפיע ככל האפשר. בשנת תשט"ז ביקשו גורמים לשלב נציגים רפורמים וקונסרבטיביים במועצת בתי הכנסת בארצות הברית וכן במועצת רבני ניו יורק. היו רבנים אורתודוקסיים שנטו לקבל את ההצעה, אולם הרב הולנדר ועמו רבנים נוספים סירבו באומץ להצעה ההרסנית. בכדי לתת חיזוק לעניין, הוציאו רבנים וראשי ישיבות פסק דין מיוחד האוסר שותפות שכזו.

באותם ימים של התחבטות, הגיע הרב הולנדר אל הרבי, שחיזקו להמשיך לעמוד על המשמר. הרב הולנדר דיווח לרבי כי באותם ימים עומדת לצאת משלחת רבנים צעירים לארץ הקודש במטרה להשפיע על הרבנות הראשית לישראל ועל הרב הראשי הרב הרצוג, שיתנו הסכמתם לשתף רבנים

הרב הולנדר באחת מנסיעותיו לרוסיה הסובייטית

"בכל תקופת ההכנות לנסיעה התייעצתי עם הרבי. לפני הנסיעה נכנסתי ל'יחידות' והרבי הורה לי בין השאר להיזהר בדבריי כשאדבר בפני יהודי רוסיה. הרבי הסביר שאם כי לי הדברים לא יזיקו, בהיותי אזרח אמריקאי, אבל היהודים השומעים יכולים להיזק מדיבורים לא אחראיים שלנו.

רפורמים בארגונים האורתודוקסיים. הרבי ביקשו אפוא להיפגש עם הרב זוין ולספר לו את כל פרטי הפרשה בכדי שייסייע לו.

במקביל שיגר הרבי אגרת מיוחדת אל הרב זוין, בה כתב לו את תמצית הפרשה, והודיעו כי הרב הולנדר ייפגש עמו ויספר לו

את השתלשלות העניינים בפרטות. הרבי הוסיף כי הוא מרשה להודיע ממכתבו זה לרב הראשי הרב הרצוג.

ואכן, הרב הולנדר פעל בארץ הקודש בכמה דרכים בכדי לבטל את היוזמה ההרסנית. הוא נפגש עם רבנים ובהם הרב הרצוג. כמו כן כינס מסיבת עיתונאים בה הסביר בטוב טעם כי רבנים וראשי ישיבות רבים מתנגדים ליוזמה. כאשר שב לארצות הברית, נפגש בשנית עם הרבי כדי לדווח לו על פעילותו לביטול היוזמה כמו גם על פגישתו עם הרב הרצוג.

הפעילות הנמרצת לביטול היוזמה, נחלה הצלחה, והנושא ירד מסדר היום של יהדות ארצות הברית.

גם בשנים הבאות הירבה להגיע אל הרבי כדי לבקש את הדרכתו בענייני עסקנות הכלל. הוא השתתף עשרות פעמים בהתוועדויות, ובמשך הזמן הפנים את דעותיו של הרבי בעניינים אקטואליים שנאמרו בהתוועדויות, כמו 'מיהו יהודי' ו'שלימות הארץ'. באסיפות הרבות בהן השתתף מתוקף תפקידיו, נהג לצטט תדיר את עמדות הרבי. יש לציין כי הרב הולנדר נלחם בנחישות רבה למען תיקון חוק 'מיהו יהודי'. הרבי העריכו מאוד וביקשו להדפיס את דרשותיו ואף הציע לו הלוואה כדי לממן את עלויות ההדפסה.

הרבי הזהיר

הרב הולנדר היה בין הרבנים הבודדים שהורשו לבקר בברית המועצות בשיא שנות הדיכוי והאימה. שמונה פעמים ביקר בברית המועצות בשנים ההן, ופעל גדולות ונצורות למען יהודי ברית המועצות שחיו בדיכוי ובעריצות. בספר 'דעו שקא' העלה זכרונות מהנסיעות הללו:

"היכרותי הראשונה עם הרבי הייתה כשנתיים לאחר שהרבי מונה לנשיא תנועת חב"ד. באותה תקופה עניינים של יהודי רוסיה העסיק אותי רבות, ובדעתי היה לפעול בעניינים ללא לאות, ולא להניח למאבק בעניינים. יזמתיו אז נסיעת משלחת רבנים מארה"ב לרוסיה. לשם כך נסעתי לשגרירות רוסיה בווינינגטון, והצגתי בפניהם תוכנית נסיעה מאורגנת. ידעתי

אמנם שלא יאשרו זאת מיד, ואכן רק שנה וחצי לאחר הבקשה, היה זה בשנת תשט"ז, התירו את נסיעת המשלחת. היה זה לאחר מות סטאלין ועליית חרושצ'וב לשלטון, והשלטון הרוסי שרצה להתקרב מעט אל המערב, הרשה את ביקור המשלחת. אני ועוד רב באנו מניו-יורק, והשאר ממדינות אחרות בארה"ב.

"בכל תקופת ההכנות לנסיעה התייעצתי עם הרבי. לפני הנסיעה נכנסתי ליחידות' והרבי הורה לי בין השאר להיזהר בדבריי כשאדבר בפני יהודי רוסי. הרבי הסביר שאם כי לי הדברים לא יזיקו, בהיותי אזרח אמריקאי, אבל היהודים השומעים יכולים להינזק מדיבורים לא אחראיים שלנו. לא ידעתי אז אם יאפשרו לי לדבר בבית הכנסת במוסקבה, אבל הרבי מצא לנכון להתריע בפני. הרבי הורה עוד שאם בהיותי שם ירצו חסידים להיפגש עמי, יש לערוך את הפגישות בזהירות רבה.

הרבי מאיר פנים לרב הולנדר בפגישותיו עמו

"כששהינו במוסקבה בשבת, הורה לי רב בית הכנסת לדבר בפני הקהל (ללא הכנה מוקדמת). ברעיון של רגע עלה בדעתי לומר להם אמרה זו, מדברי רש"י אודות בלעם "ויקם בלעם בבוקר ויחבוש את אתונו", "אמר הקב"ה, כבר קדמך אברהם אביהם, שנאמר וישכם אברהם בבוקר ויחבוש את אתונו"; בכך התכוונתי לעודד את יהודי מוסקבה לחזקם מהמתנכלים להם שלא יצליחו להזיק לישראל, שכן "כבר קדמך אברהם אביהם".

"ממוסקבה המשכנו ללנינגרד. לנסיעה זו הצטרף הרב שלמה שליפער, שכיהן באותם ימים כרבה הראשי של מוסקבה.

"כשחזרתי לניו-יורק, נכנסתי לרבי והרבי שאל אותי מה דיברת בדרשה בבית הכנסת? כשסיפרתי לרבי אודות תוכן דברי במוסקבה, הגיב הרבי מיד: האם זה נקרא להיזהר בדברייך?..."

הרב הולנדר סיפר לרבי כי פגש ברוסיה בקרוב משפחה של הרב ז'וין. את העובדה הזאת כתב הרבי באגרת אל הרב ז'וין:

"אמש בקרני הרב האלענדער שי', ובתוך הדברים סיפר שבהיותו בקיבוץ ביקר עם חבריו אצל הרב דשם פאניטש, והיה נוכח אחד שאמר לו שהוא בעל אחות אשתו (בזווג ראשון) של הרב ז'וין שליט"א (יותר פרטים אודותו איננו יודע). ומראהו זקן בן שמונים לערך. ובסוד הוסיף שבלילה מכבה את הנרות ושומע ע"י הרדיו לשידורים מאה"ק ת"ו. וכיון שהבנתי מדברי הרב הולנדר שי' שעדיין לא הודיע לכת"ר עדי"ז, ומטרדותיו – מסופקני מתי יודיע,

באחד מביקוריו הגיע לבית הכנסת בקייב, שם פגש יהודי שהכיר מביקורים קודמים, ושאל לשלמו ולשלום יהודי רוסי? השיבו האיש: אצל משה רבינו בתיבה מסופר על בת פרעה, "ותפתח ותראהו והנה נער בוכה". לא נאמר שבת פרעה שמעה את בכיו של משה, אלא מיד ברגע ש"ותראהו", היה ניכר על פניו מצבו שהוא "נער בוכה"...

כשחזר לניו יורק וסיפר על אמרה זו לרבי, הגיב הרבי במבט שאומר הבנה עמוקה למצבם של יהודים בוכים אלה...

לכן באתי בשורותי אלו" (אגרות קודש כרך יג אגרת ד'תרצו).

בנסיעות הבאות לרוסיה נסע לבדו וביקר בערים השונות שם פגש בחסידים שסבלו תלאות רבות, כמו הרב אליעזר ננס שהעביר דרכו אגרת לרבי. פעם אחת נסע על פי הוראת הרבי לכותאסי שבגרוזיה וכן לערי בוכרה. לעתים נסע אף לקווקז, לקייב, לאודסה, ועוד. כאשר הנסיעות היו סמוכות לחג הפסח, היה מביא עמו מצות שמורה. לפעמים הרשו לו להכניס את המצות, ולפעמים הוחרמו המצות בשדה התעופה.

אבא פנה אליהם בכיות

עד כאן הובאו תיאור הביקורים מזווית מבטו של הרב הולנדר. לפנינו תיאור ביקוריו מפי חסיד ששהה באותה תקופה בברית המועצות – הרב חיים עוזר מרינובסקי (על אבותינו ועל יחוסים):

“בשנת תשט”ז, הגיעה לראשונה משלחת של רבנים מארה”ב לברית המועצות, הרבנים שכטר והולנדר; הם באו לבקר בבית הכנסת המרכזי במוסקבה והרב שלייפר קיבל אותם. הביקור נחשב למאורע חריג וחששו לדבר עמהם מחמת עינא בישא של השלטונות. באותו יום היינו אבא [הרב שמעיה מרינובסקי] ואני עדיין במוסקבה ונכנסנו לבית הכנסת. כשהרב שלייפר ראה אותנו, ביקש מאבא שאפגש עם הרבנים כדי שייזכרו שגם ברוסיה גדל דור צעיר שלומד תורה ויודע ספר. כשאני לעצמי חשתי לפגוש אותם; מחד גיסא – חשתי שאצטרך לשבח לפני הרבנים את יחסם של השלטונות ליהודים ויתקבל אצלם רושם מוטעה על מצב היהדות. מאידך גיסא – חשתי שאם אסרב להיפגש עמם יראה הדבר כפגיעה בשלטונות.

“בסופו של דבר, אבא הודיע שגם הוא רוצה להיות נוכח בפגישה זו, ואז מצא מקום מוצנע שבו נפגשנו ארבעתנו ואף אחד לא הקשיב לשיחתנו. אבא התרגש מאד, ופנה אליהם ממש בכיות שיעבירו לעולם הרחב את המצב האמיתי ברוסיה וידווחו על רדיפת הדת המתנהלת בכל רחבי ברית המועצות.

“מאז זכר הרב הולנדר את שמו של אבא. כעבור שנים הגיע הרב הולנדר פעם נוספת לרוסיה, וכשביקר בטשקנט, הגיע גם אל ביתנו, אף כי בדרך שגרמה לנו הרבה עגמת נפש מבלי שהוא התכוון לכך. בטשקנט היה בית הכנסת ברחוב צ’מפיון שבו התפללו יהודי המקום “עמד”. הרב הולנדר הגיע בדיוק לבית הכנסת הזה ושאל את אחד המתפללים בתמימות היכן גר הרב! הלה הוביל את הרב הולנדר בשעות הבוקר בריש גלי דרך הרחובות הראשיים של העיר אל ביתנו מבלי שיבחין כלל כי “צללים” עוקבים אחר כל תנועה של הרב הולנדר.

“כאשר הרב הולנדר נכנס לביתנו, אבא היה עטוף בטלית ובתפילין ועמד באמצע התפילה. בראותו את הרב האמריקאי מגיע אליו לאור יום, החוויר ונתקף בהלה ופחד. הוא השתדל לסיים את התפילה במהירות

“אם הרבי אומר – זה אחרת”

היה זה בשנת תשנ”ו. הרב יוסף אולמן פגש ברחובות קראון הייטס את הרב דוד הולנדר והשיחה נסבה על אודות משיח. כאשר אמר הרב אולמן כי הרבי הוא המשיח, הגיב הרב הולנדר בביטול ובזלזול. הרב אולמן שאל אותו האם הוא יודע שהרבי אמר על אדמו”ר הריי”צ שהוא משיח. “יש שיחה כזו?” תמה הרב הולנדר. “אז למה לא הראו לי? אם הרבי אומר – זה אחרת...”

וכשיכול היה כבר לדבר התריע בפניו שבבואו לביתו בצורה כה גלויה הוא העמיד את כל בני הבית בסכנה גדולה המרחפת עליהם בלאו הכי כל יום. והיה כאשר יפרסם הרב הולנדר בארה”ב ובאירופה על רדיפות הדת והיהודים ברוסיה, יקשרו השלטונות את הפרסום עם ביקורו אצל אבא, ויאשימו אותו שמסר להולנדר את הפרטים.

“בהמשך השיחה, הרוחות נרגעו במקצת ואבא חזר וביקש מהרב הולנדר שידאג לעזור ליהודי רוסיה. כשהרב הולנדר נפרד ממנו ויצא לדרכו, אבא היה מאד נרגש ועגמת הנפש גרמה לו לחלישות כללית.”

הרב חיים עוזר מרינובסקי, ממשיך לספר באריכות רבה, כיצד הק.ג.ב. חקר בדרכים שונות מה דובר בפגישה בין הרב הולנדר לאבא. והרב שמעיה הצליח בחסדי ה', להתחמק בתשובות שונות ומשונות.

הרבי ידע את כל אשר נעשה, וכאשר הרב שמעיה מרינובסקי עלה לארץ הקודש בשנת תשכ”ז, הורה הרבי לרב הולנדר כי בעת ביקורו הקרוב בארץ, יסור לבית משפחת מרינובסקי בכפר חב”ד, בכדי לפייס את הרב שמעיה על עגמת הנפש שנגרמה לו עקב הביקור.

את ביקוריו של הרב הולנדר מסכם הרב חיים עוזר בהתפעלות מהרבי שידע מכל החקירות והמעקבים שנגרמו כתוצאה מהביקור: “יש לציין שאף אחד מאתנו לא הודיע על כך לרבי – ומנין הוא ידע זאת? איננו יודעים!!!”

שליחות בפולין

מלבד המפגשים עם החסידים בברית המועצות, נכחו לו עוד שליחויות רבות וחשובות, ברחבי העולם במקומות בהם

ביקר במסגרת תפקידיו. אחת מהשליחויות היתה בפולין.

באותה תקופה התגוררו ר' זלמן לבנהרץ ע”ה, רעייתו ושלוש בנותיו בפולין, לאחר שיצאו את ברית המועצות בשנת תשי”ז. מכיוון שבידם היו תעודות מזויפות, התקשו בקבלת ויזה לארץ הקודש, ובינתיים גרו בעיירה קטנה ליד העיר קראקא. בשנה זו עמד ר' זלמן בקשר מכתבים רצוף עם הרבי. במכתביו תיאר את מצבו העגום ואף קיבל בחזרה מכתבים וכן חבילות ובהם מוצרי מזון כשרים שהיו חסרים למשפחה.

יום אחד נכונה למשפחה הפתעה גמורה, כאשר על דלת ביתם התדפק הרב הולנדר שבא לסייע להם בשליחות הרבי. את שמחת המשפחה, על כך שרב אמריקאי חשוב הגיע לבקרים ולסייעם, קשה היה לתאר.

מועמד לרבה הראשי של אנגליה

מלבד תפקידיו בארגוני הרבנים, כיהן הרב הולנדר במשך השנים כרב בכמה קהילות בניו יורק. כאשר התמנה בחודש שבט תשכ”ג לרב באחד מבתי הכנסת בניו יורק, שיגר הרבי מכתב מיוחד אל נשיא ויו”ר בית הכנסת, ובו הלל ותשבחות על הרב הולנדר:

“בנועם קבלתי מכתבם מבשר טוב אשר ביום א' הבא עלינו לטובה כ”ג שבט, תתקיים חגיגה פומבית בקשר עם מסירת כתב רבנות עד מאה ועשרים שנה לכבוד רבם ומנהיגם הרוחני המפורסם והמצויין הרב דוד זוב שליט”א הולנדר.”

“קורת רוח מיוחדת גרמה לי הבשורה הנ”ל, שמחד – ראוי הוא הרב הולנדר לכל הכבוד והיקר הזה, ומאידך – שהצליחו השי”ת להכן פאר בבית כנסת נכבד ולנהל על מימי התורה והמצוה קהילה חשובה ובעלת קומה, אשר מנהליה וחבריה יודעים להעריך כדבעי את רבם ומנהלם הרוחני ומכירים בהצלחתם שזכו לרב ומנהיג כמוהו” (אגרות קודש, כרך כב, אגרת ח’תקצג).

מספר שנים אחר כך ביקש הרב חודקוב להציע את הרב הולנדר לתפקיד החשוב של רבה הראשי של אנגליה. ההצעה הגיעה לאחר פגישה שנערכה בהושענא רבא תשכ”ו במכון וייצמן ברחובות בין הרה”ח ר' זושא וילימובסקי והרה”ח ר' יונה איידלקופ לבין הנדיב האנגלי אייזיק וולפסון. האחרון

ביקש משני העסקנים החב"דיים לחפש מועמד מתאים לרב ראשי לאנגליה. ר' זושא פנה למזכירות הרבי בכדי לקבל הצעה. הרב חודקוב, מזכירו הראשי של הרבי, השיבו במכתב כי יציעו את המינוי לרב דוד הולנדר, ובודאי וולפסון מכיר אותו כי ביקר פעם באנגליה לפני כמה שנים.

ר' זושא ור' יונה כתבו לוולפסון מכתב באנגלית בו הציעו את הרב הולנדר לרבה הראשי של אנגליה, אך לבסוף ההצעה לא יצאה לפועל.

תומך נלהב של "פרי"

שנים רבות כיהן ברבנות, וכאשר החל להזקין, ביקש לפרוש מכל תפקידיו. באותם ימים בא לקבל 'לעקח' מהרבי, והרבי בירכו שיצליח כרב וכאזרח פרטי. הוא נדהם מכך שהרבי כבר יודע את תוכניותיו, וסיפר שהוא אכן חושב להפוך לאדם פרטי. פני קודשו של הרבי הרצינו, והוא שאלו באיזה זכות פורש, הרי יש כל כך הרבה מה לעשות!! לאחר מענה כזה, עבר לכהן כרב בבית כנסת 'היברו אליאנס' בשכונת ברייטון ביטש שבנו יורק.

המעבר לשכונה זו הידק את הקשר שלו עם ארגון "פרי" – ארגון חב"די הפועל בארצות הברית עם מהגרים מרוסיה. כבר בעת שהוקם הארגון לפני כארבעים שנה, היה הרב הולנדר מחברי ועד הרבנים התומכים בארגון. על חברי הוועד שהוקם על פי הוראת הרבי, נמנו גדולי רבני ארצות הברית ובהם הרב משה פיינשטיין הרב סולובייצ'יק, הרב יעקב קמיניצקי, ועוד.

מרכזו של הארגון בשכונת ברייטון ביטש, ובימי החגים שכר הארגון את האולם הגדול של בית הכנסת בו כיהן הרב הולנדר ברבנות, כיון שהקהילה בבית הכנסת הזה הייתה קטנה, והם הסתפקו באולם צדדי. לאחר כמה שנים האולם עלה באש והוא עמד בחורבנו.

בשנת תשמ"ח הרבי הורה לרב הירשל אוקנוב ממנהלי 'פרי', למצוא בית כנסת מתאים עבור הארגון. בעקבות זאת קיבל הארגון את האולם השרוף ששופץ והותאם לצרכים, ומאז קהילת 'פרי' מתפללים באולם הגדול בעוד הקהילה בראשות הרב הולנדר מתפללת באולם סמוך. בשל סמיכות זו, התהדקו קשרי הידידות בין הרב הולנדר לראשי ארגון.

בכל אירוע של הארגון, מ'דינר' יוקרתי

באירוע לרגל חג הסוכות של ארגון פרי. המשפיע ר' מענדל פטרפס לוחץ את ידו, ובתווך עומד ר' שליימקה מיידנצ'יק

נואם באירוע של ארגון פרי

ידיד אמת אבד

בשבוע שעבר הלך לעולמו והוא בן 96, בהותירו אחריו את רעייתו הנכבדה, ואת מעשיו הכבירים למען יהדות ארצות הברית. הלווייתו יצאה מבית כנסת 'היברו אליאנס' שבשכונת ברייטון-ביץ', בו כיהן כרב, ומשם הוטס לארה"ק, ונטמן בהר הזיתים.

ידיד אמת אבד ליהודי ארצות הברית, ידיד אמת אבד ליהודי רוסיה, ידיד אמת אבד לחב"ד.

ועד ברית מילה לאחד מילדי הקהילה, הגיע הרב הולנדר ונאם בהתלהבות כדרכו. עד לפני שנתיים שלוש אף נהג לרקוד בשמחה רבה חרף גילו המופלג.

כל מי שנכח בהלוויה, ראה את הידידות האמיתית, של יהודי רוסיה אל הרב הולנדר. שנים רבות פעל למען יהודי רוסיה ולמניעת התבוללות, ובהלווייתו אכן נכחו יהודים רבים שהצליחו לשרוד את אימי הקומוניסטים, ולשוב לצור מחצבתם, כאשר את דרכם הם עושים בבית הכנסת בו כיהן כרב בתקופתו האחרונה.

אילן חדש

בפרדס הנשיאים

משנכנסו לבית הכנסת במבואה שלפני ה'אוהל', פתח הרבי את ארון הקודש במקום וקרא בקול גדול ונרגש: "אני מביא היום את בני לעקידה. בעקידה יש עוקד ונעקד. אברהם אבינו עקד את יצחק בנו כדי שלא יהיה בו פסול חס ושלום, וכך גם אני רוצה שהעקידה תהיה כפי הרצוי". קולו של הרבי נשבר, והוא פרץ בבכי מזעזע. יוסף יצחק עדיין לא ידע במה מדובר, אך כשראה את אביו בוכה, הצטרף אף הוא לסערת בכיו.

• פרק עשרים וחמישה - ואחרון - מסדרת הפרקים האורגת את יריעת שנות ילדותו של כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע

מאת מנחם זיגלבוים

יוסף יצחק כבר לא ילד. נער בוגר הוא, הרבה מעבר לנערים אחרים בני גילו. בן יחיד הוא לאביו ולאמו, והם משגיחים בשבע עיניים על צמיחתו וגידולו, הן בגשמיות והן ברוחניות, מטפחים את הענף הצעיר לקראת צמיחתו להיות אילנא רברבא בישראל – מנהיג עם ישראל, ומי שעתיד לנווט את ספינת העם היהודי ברוסיה בינות למשברי מים זדוניים בשנים הקשות והטרופות ביותר, עם עליית הקומוניסטים ימ"ש לשלטון.

בינתיים נהנה הוא מצלו הגדול והנעים של אביו, בממלכת ליובאוויטש המעטירה. תפארת ימי קדם הושבה אליה תחת שרביט הנהגתו של אביו, אדמו"ר הרש"ב, כאשר חסידים שבו לנהור לליובאוויטש מכל רחבי רוסיה, כבימים עברו. הרבי הרבה לומר

שוב מתחילה לזרוח באור יקרות – – –
"הייתה זו הפעם הראשונה בחיי נעורי שראיתי שהוציאו אחד השולחנות מן המניין לרחבה" – מתאר אדמו"ר הריי"צ את העובדה ששוב הגיעו המונים לליובאוויטש – "העלו כסא על השולחן והחסידי רבי לייב הופמן ישב וחזר חסידות. התפללו בכמה מניינים, הרחבה הייתה מלאה אדם, ובשעה שלוש אחרי הצהריים שוב חזרו חסידות וסיימו בניגונים וריקודים עד מאוחר בלילה.. הייתה זו השנה הראשונה שחסידי ליובאוויטש התעודדו בחיות מחודשת בראותם ממלא מקום על כסא הנשיאות של ליובאוויטש".

במהלך אותו החודש זכו החסידים לעוד 'גילויים' נפלאים, ביניהם הסעודה המיוחדת שהתקיימה בשמיני עצרת, שבמהלכה גילה את 'שבעת התורות' שזכה לשמוע מפי הבעל-שם-טוב בגן עדן, כחודש

מאמרי חסידות עמוקים בפני חסידים, כאשר כל אחד מהמאמרים קבע ברכה סגולית בפני עצמו, הן באיכותו והן בכמותו, והן בסגנונו הבהיר.

לקראת ראש השנה תרנ"ג – במלאות עשור שנים להסתלקות הרבי מהר"ש – הגיע לליובאוויטש קהל עצום, והצפיפות היתה גדולה. הכול הרגישו כי הגיע הזמן להתעטר מחדש באופן רשמי בכתר הליובאוויטשי. אותו ראש השנה אמר הרבי הרש"ב בפעם הראשונה מאמר חסידות ברבים בבית המדרש הגדול, מה שעד אז נעשה בדרך כלל בחדרו. היו אלו מאמרים ארוכים, מלאים בהשכלה צרופה, אמרות נועם נעימות לאוזן.

לא היה גבול לאושרם ולשמחתם של החסידים. לאחר החלל הגדול שנפער בעשור האחרון, חשו החסידים כי סוף סוף יש להם רבי, מנהיג ומדריך, וכי השמש בליובאוויטש

כעת, כשאביו הרבי מנצח בגלוי וביתר שאת על ממלכת ליובאוויטש, שוב אינו יוצא לנסיעות הבראה ארוכות, אלא אם כן הן סמוכות לליובאוויטש. כשהרבי יוצא, הוא נוטל עמו את בנו יחידו, שם, בטוילים הרבים בינות לשדות המוריקים או לעצי היער המלבלבים, הוא טורח לזלף טללי צוף על ראש בנו, לגדלו כנצר ראוי לשושלת הנשיאותית.

"הסיבה הגלויה לסיעתו היתה חלישות בריאותו. ברם, הסיבה האמיתית היתה שאבי רצה להיות יחד אתי ולהתמסר יותר לחינוכי הפרטי"

הריי"צ מתאר ברשימותיו, כי בהיות אביו בנופש, הרי הוא חורג ממנהגו הקבוע, והוא מתפלל עם היהודים הפשוטים שבאזור. לא באמת היה מתפלל עמם אלא הם היו מתפללים עמו, שכן החזן היה מכוון עצמו לרבי וממתין שיסיים את הקטעים

"הכול יודעים אשר לא בחפץ לבבי ובבחירת עצמי נתקרבותי אל העניין הזה, אם כי לא רציתי להתעסק בעניינים אחרים, אבל גם בזאת לא חפצתי, ורק מפני שכן היה רצון כבוד קדושת אדוני אבי מורי נשמתו עדן זכותו תגן עלינו, ממילא הלוא צריך להיות כך, ואם כי היה כבד עליי הדבר מאוד, לא חשבתי אחרת כלל". וסיים את איגרתו: "ואחרי אשר נכנסתי בזה אני רואה בחוש אשר כן הוא הרצון כו', ואין להאריך בזה, והשם יתברך יעזרני בכל פרט ופרט".

בנו יחידו, הריי"צ, שטרח ביומנו לעדכן ולתעד כל מאמר שאמר אביו בכל עת שבת או מועד, כמו גם הנהגות שונות, אם כי לא ידוע אם תיעד את אותן שעות רוויות הוד של הנחת נזר המנהיגות בגלוי.

לא בכדי ציין הריי"צ כי "תרנ"ד היתה שנה של גילויים גדולים".

ימים לפני כן. "לאחר שכבר חלפו למעלה מעשר שנים להסתלקות – אמר הרבי מלך המשיח באחת משיחותיו – שוב לא יכול כ"ק אדמו"ר הרש"ב ני"ע לדחות את קבלת הנשיאות, גם בעניינים שאינם עיקריים כל כך, לתקופה מאוחרת יותר".

ואכן, מתחילת שנת תרנ"ד החל אצל אדמו"ר הרש"ב "סדר חדש" של הנהגה.

הצעד הנאצל והמכריע של קבלת הנשיאות באופן רשמי אירע בליל ראש השנה תרנ"ד, כאשר לפתע פתאום, ללא הודעה מוקדמת, ניאות אדמו"ר הרש"ב לקבוע את מקום תפילתו בבית הכנסת הגדול, באותו המקום שבו התפלל אביו, אדמו"ר מהר"ש ני"ע. וליובאוויטש צהלה ושמחה...

שנים רבות לאחר מכן, כתב הרבי הרש"ב איגרת לאחד החסידים, ובה התייחס לקבלת הנשיאות החב"דיית:

השונים. לא פעם היה הרשב"ב משתפך בניגון מרטיט לב באמצע התפילה ונסחף בניגון או 'בתנועה' זו או אחרת – או אז היו עיניהם של האנשים הפשוטים זולגות דמעות.

את תפילת השבת היו מתחילים בשעה עשר וחצי ומסיימים בשעה שתיים בערך. חלק מהמתפללים היו צריכים לחזור לביתם מהלך שלושת רבעי השעה – ואף על פי כן היו באים תמיד להתפלל עם הרבי; איוו להיות במחיצתו ולשמוע את תפילתו הטוהרה, כתפילת בן המתחטא בפני אביו.

יום שלישי, י"ב בסיוון תרנ"ה.

היה זה היום השני לבואם של הרבי ובנו לנאות דשא.

בשעה הקבועה יצאו הרבי ובנו אל האוויר הצח, בין המרחבים הירוקים המרהיבים ביופיים. טללי שחר עדיין היו מונחים על הדשאים ועל עלוות העצים. שתיקה ארוכה עמדה בין השניים. הבן חיכה שאביו יחל לדבר, אך הרבי היה שקוע בשרעפיו.

פתאום פצה הרבי את פיו, והדברים היו מכבשונו של עולם...

"אין גבול לעגמת הנפש שהייתה לי במשך השנים כאשר בגלל מצב בריאותי הרופף נמנע ממני לעסוק בעצמי בחינוך ונאלצתי למסור זאת בידי החסיד ר' חנוך הענדל והמלמד ר' ניסן..."

פרץ בכי עז קטע את דבריו של הרבי

רק לאחר רגעים ארוכים הצליח להמשיך בדבריו:

"שנים מספר שהיתי במעינות הרפואה בארצות חו"ל הרחוקות, רחוק ממך, בני, ורחוק מהבית. בזמן הזה לא יכולתי לתת את עצמי לחינוך. בעיקר צערי על כך שנאלצתי להיות במקומות אלו בחג הפסח שעבר וברוב חודשי הקיץ. רק בזכות אבותיי הקדושים האזין השם יתברך לבקשתי הפנימית והנפשית..."

שוב פרץ הרבי בכי מלווה בנחילי דמעות...

"אין בכוח אנוש לתאר את ההתקשרות הבלתי מוגבלת שעוררו בי דיבורי אביו, מספר אדמו"ר הריי"צ."

שוב חלפו רגעים ארוכים עד שהרבי נרגע קמעא:

"אני נותן שבח והודיה לה' יתברך,

הרבי מלך המשיח מספר על כן כי כבר בתקופה הראשונה למינויו כמזכירו בעסקנות הכלל, שלח הרבי את בנו כנציגו באסיפת רבנים מכובדת שנערכה באותם הימים. כיוון שהריי"צ היה אז צעיר, נשלח עמו מורו ומחנכו, הרשב"ץ, שהיה פיקח ביותר ובעל ניסיון חיים עשיר. אף על פי כן, הורה הרשב"ב לרשב"ץ להמעיט ככל האפשר מלהתערב בשיקולי החלטותיו של בנו הצעיר. מכך ניתן להיווכח באמון הרב שרחש הרבי הרשב"ב לבנו, פרי חינוכו המושגח היטב

עם מורו הרשב"ץ וכמה שעות ללימוד עצמי – חזרה על לימודי החסידות. שעה וחצי מדי יום היו מוקדשים ללימוד חסידות בצוותא, ועליהם נוספו כשעתיים בהם היו האב ובנו מטיילים יחד מדי יום ביומו. בטיולים אלו היה מספר הרבי לבנו סיפורים מתקופת ילדותו ונעוריו, מה שראה ושמע אצל סבו אדמו"ר ה'צמח צדק' ואביו אדמו"ר מהר"ש, כמו גם מדודיו הרבנים, חסידים וזקני אג"ש. "על פי רוב, הנה אחר כל סיפור היה עושה כמו 'בכף' המורס מהסיפור ההוא בנוגע, אם ביראת שמים, בהבנה והשגה, או במידות טובות והנהגת בני אדם".

בסדר היום הקייצי נקבע זמן גם לכתיבה, לתיעוד הסיפורים והשיחות של הרבי עם בנו.

שהותם של הרבי ובנו בינאות דשא נמשך שבועות מספר, כאשר סדר הטיולים וסדר היום נשמרים בדיוק נמרץ, וכל אותם הימים מיוחדים היטב לצמיחתו של האילן שגדל וצומח לתפארת.

יום שלישי, י' בתמוז.

באותו היום נערך הטיול העשרים ואחת של הרבי ובנו יחדו. במהלך הטיול אמר הרבי לבנו כי בעוד יומיים, יום חמישי י"ב בתמוז, ייסע עמו לליובאוויטש וייקחהו עמו אל אהלי הקודש של אביו, הרבי מהר"ש, וסבו, הרבי ה'צמח צדק', על מנת לבקש שיעוררו רחמים ממקור הרחמים, שההזכרה שהוא מדריכו תצליח באריכות ימים ושנים.

לא בכדי ביקש הרבי לעורר רחמי שמים בעבור חינוכו של בנו, שכן לא היה זה עוד חינוך של אב את בנו אלא חינוך של נשיא את בנו, הנשיא העתידי, נשיא הדור השישי לשושלת ליובאוויטש. כיוון שמדובר בעניין הנוגע בכלל עם ישראל, יש אפוא להתפלל תפילות מיוחדות במקום מיוחד...

ההכנות לקראת הביקור באהלי הקודש היו שמימיות. לא עוד סיפורים וענייני הנהגה אלא הסברים בענייני מתיבתא דרקייע, כפי שהם מבוארים בספרי הקבלה. הרבי הסביר לבנו את תענוג הנשמות בעולם העליון כאשר תולדותיהם ותולדות-תולדותיהם שומרים ללכת באורחותיהם, ואשר על כן הם מעוררים רחמים רבים להצלחתם ברוחניות ובגשמיות.

יוסף יצחק עדיין לא ידע, אך הרבי הכין את בנו היטב לקראת יום המחר – הכנה

שמשאלותיי ותפילותיי נתקבלו. בלי ספק זו פעולת התעוררות תפילות האבות הקדושים. יעזור ה' יתברך שתקבל את דרכי החינוך בפנימיות, אותה פנימיות חסידית המאירה באור 'פנימי' ו'עצמי'."

אותו טיול יומי הרה-גורל נמשך כשעתיים ארוכות, ובמהלכו גילה הרבי לבנו כי החליט שמעתה ואילך הוא עצמו יתמסר להדרכתו ולחינוכו באופן ההדרכה ובסדר שהדריכו אביו הרבי מהר"ש כאשר היה בן אחת-עשרה.

"במילים הראשונות שדיבר אליי אבי, ראיתי את ההבנה הגדולה שעל מחנך להבין את רגשותיו של המחונך, ורק אז מביא החינוך את הפעולה האמיתית המקווה. המחונך מרגיש איך המחנך מבין אותו בכל רגשותיו הפנימיים..."

הרבי הריי"צ רשם את אותו יום, היום השלישי בפרשת 'בהעלותך', י"ב בסיוון תרנ"ה, ל"יום המאושר שבו החל אבי להדריכני בחינוך מיוחד, לספר לי סיפורים פנימיים, שעשאוני בפעם אחת למתון ולמבקר הרגליות והנהגות שלי..."

• • •

כבר באותו היום ערך הרבי סדר יום קפדני בעבור בנו. כמה שעות ביום של לימוד

רוחנית עילאית: תפילת ערבית באריכות, קריאת-שמעשעל- המיטה ואמירת הווידוי 'על חטא', תיקון חצות, השכמה שלא תאחר מהשעה חמש בבוקר, טבילה בנהר, ולאחר מכן תפילה מתוך מתינות ויישוב הדעת. יש לסיים כל זאת לפני השעה שמונה בבוקר, אז ייסע עמו בחזרה לליובאוויטש.

מעוצם ההכנות הבין יוסף יצחק כי דבר-מה גדול עתיד להפציע בחייו, והוא דקדק לקיים בזהירות את הוראותיו של אביו.

בבוקרו של יום חמישי – עם תום כל סדר העבודה שנעשה בקדושה ובטהרה – התייצב בחדרו של אביו. פניו של הרבי האירו באור יקרות, והוא בירך את בנו בברכת 'מזל טוב'.

"בני! היום מלאו לך חמש עשרה שנה, המספר ט"ו הוא מספר מכוּבד", אמר ולא יסף.

השניים עלו על המרכבה ויצאו מאליווקע לליובאוויטש בעוד הסוסים מעלים בפרסותיהם ענני אבק. במהלך הדרך דיבר הרבי במעלת נשמות הצדיקים ועליותיהן מדרגה לדרגה שלוש פעמים בכל יום, שש פעמים בכל שבוע והפלאות מעלת מדרגות העליות בימי השבת, בראשי החודשים ובמועדי השנה ובייחוד כאשר הצאצאים, עד הדור השביעי, עורכים שמחות.

השמש עדיין האירה באור של שחרית כאשר נכנסה המרכבה בסמטאותיה של ליובאוויטש. הרבי הורה לעגלון לעשות את דרכו לבית אמו.

"סבתא לא תיבהל מביקורך הפתאומי!" שאל יוסף יצחק.

"היא לא תיבהל, היא יודעת", סתם הרבי ולא פירש, ובתוך כך ירד מן המרכבה ונכנס בזריזות לחדר הפנימי של בית אמו הרבנית, בעוד בנו ממתיין בחדר החיצון. כעבור רגעים יצא החוצה כשעיניו בוקקות. "נוסעים כעת לאוהלי הקודש", אמר, ואמו, הרבנית רבקה, ליוותה את השניים בצרור ברכות לבביות.

• • •

בית לא גדול שכן מעל אוהלי הקודש, כמו מצטנף בערפילי השחר. קרני שמש חמימות החלו לסלק את צינת השחרית. ציפור או שתיים חגו מעל בדרכן אל הנהר הסמוך. איש לא שהה במקום באותה שעה היסטורית שבה האב ובנו, הנשיא החמישי והנשיא השישי, נכנסו פנימה אל הקודש כדי להיסמך בסדר הדורות הליובאוויטשי

בית לא גדול שכן מעל אוהלי הקודש, כמו מצטנף בערפילי השחר. קרני שמש חמימות החלו לסלק את צינת השחרית. ציפור או שתיים חגו מעל בדרכן אל הנהר הסמוך. איש לא שהה במקום באותה שעה היסטורית שבה האב ובנו, הנשיא החמישי והנשיא השישי, נכנסו פנימה אל הקודש כדי להיסמך בסדר הדורות הליובאוויטשי המפואר.

המפואר.

משנכנסו לבית הכנסת במבואה שלפני ה'אוהלי', פתח הרבי את ארון הקודש במקום וקרא בקול גדול ונרגש:

"אני מביא היום את בני לעקידה. בעקידה יש עוקד ונעקד. אברהם אבינו עקד את יצחק בנו כדי שלא יהיה בו פסול חס ושלוש, וכך גם אני רוצה שהעקידה תהיה כפי הרצוי".

קולו של הרבי נשבר, והוא פרץ בבכי מזועזע. יוסף יצחק עדיין לא ידע במה מדובר, אך כשראה את אביו בוכה, הצטרף אף הוא לסערת בכיו.

משנרגע מעט הרבי, נטל את ספר התנאי קדישא, פתח את ארון הקודש והחל ללמד את בנו חציו של אגרת הקודש ד"ה "חגרה בעוז מתניה".

משסיים את הלימוד פנה הרבי לבנו ואמר בקול רועד:

"בפניהם של אבותיי הקדושים, אני רוצה לכרות אתך ברית".

הרבי העמיד מולו את בנו, הניח ידיו הקדושות עליו ואמר:

"בני! מהיום אני מוסר בידך את העבודה בעסקנות הכלל בעניינים גשמיים ורוחניים. העבודה מתחילה מהמותניים – בכך רמז למאמר שנלמד קודם – ורק לאחר מכן באים שכל ומידות. מותניים צריכים לחגורה, וחגורה היא – עוז. עוז – זהו מסירות נפש; מסירות נפש כפשוטה – כך

ולא אחרת!"

משסיים הרבי את דבריו, נכנס אל הקודש פנימה, בעוד בנו נשאר בבית הכנסת שבמבוא, ואמר תהילים בהתרגשות עצומה, בהבינו כי דברים גדולים מתרחשים בשעה זו.

לא חלפו אלא רגעים אחדים, ומתוך הקודש פנימה נשמע קולו של הרבי אומר תהילים בבכי תמרורים. כמעט לא יכול היה להגות את מילות התהילים הקדושות בבכיו הסוער. יוסף יצחק נרעד על מקומו, ואף הוא נסחף בסערת הבכי.

פתאום נפתחה הדלת המפרידה בין ה'אוהלי' לבית הכנסת, והרבי סימן לבנו להצטרף אליו פנימה אל קודש הקודשים. אמנם לא היה זה ביקורו הראשון של יוסף יצחק באוהלי הקודש, אף על פי כן היה נרעש ונרגש מאוד.

"היכנס פנימה, ואבי-סבך, הרבי מהר"ש, והסבא, הרבי ה'צמח צדק', יברכו אותך".

"אימה ופחד נפלו עליי" – סיפר יוסף יצחק לימים – "וברגע הראשון עמדתי כמאובן מבלי יכולת להניע יד או רגל". כשהתאווש מעט, התיק רגליו ונכנס ל'אוהלי' פנימה, שם בקודש טרח הרבי להדליק שבעים ושניים נרות שמן. משסיים את מלאכת הקודש, אחז באהבה ביד בנו וקירבו אל תוך ארבע אמות של ה'ציונים' הקדושים, פשט ידיו הקדושות והניחן על ראש בנו ובירכו.

כפי שנהגתמיד, גם הפעם בירכו כשסדר עמידתו בין מזרח למערב לפני קודשו לדרום, ואת בנו העמיד לעומת פני קודשו ממזרח למערב ופניו לצפון. ידיו של הרבי רעדו בהתרגשות, ומעיניו נטפו טיפות דמע על פני הרצפה.

"בשְׁמעִי את בכייתו הלבבית והפנימית של אבי, ובראותי את הדמעות שזלגו מעיני על הרצפה, התעוררתי בעומק לבבי... כשהסיר אבי את ידיו מעל ראשי, ראיתי את פני קודשו להבים מרוב התרגשות..."

• • •

בדרך נסיעתם חזרה לנאות הדשא, דיבר הרבי עם בנו על סדר הנהגת הנשמות כשזרעם וזרע זרעם מתפללים על ציוניהם, כיצד הם מעוררים רחמי שמיים על בניהם ובני בניהם. בקשר לכך הוסיף וסיפר שנים-עשר סיפורים שרשם יוסף יצחק ברשימותיו כבר למחרת, כמו גם את המאורע השמימי שחוה עם אביו באוהלי הקודש.

עוד באותו היום הספיקו לצאת לטיולם

הקבוע, טיול שלא היה אלא כיסוי לזמן איכות 'פנימי' שבו העמיד האב את בנו באורה של הנהגה. במהלך הטיול סיפר הרבי לבנו מהיחידות שהייתה לו אצל אביו, הרבי מהר"ש, ולאחר הקדמה קצרה הוסיף והסביר שני עניינים בפסוק 'ומבשרי אחזה אלוקה'.

באותו היום, יום ההולדת החמישה-עשר, הכניס הרבי את בנו לעסקנות כלל עם ישראל, במנותו למזכירו הסודי והפרטי בענייני הכלל. לא היה זה טקס גרידא אלא כבר באותו היום החל לשרטט לפניו את פן העסקנות שהיה אצל אבותיו הקדושים, רבותינו נשיאנו, שעסקו בטובתם הגשמית והרוחנית של כלל עם ישראל בכל מקומות מושבותיהם.

הרבי סיכם באוזני בנו מאה וארבעים שנה של עסקנות שהחלו אצל אדמו"ר הזקן, בהיותו נער כבן אחת-עשרה שנה, כאשר עמד על עגלה ביום היריד בליאזני ונאם בפני הקהל על הצורך לעזוב את עסקי השוק והסחר ולהתחיל להתפרנס מעבודת אדמה ומלאכה. על אף גילו הצעיר, הייתה השפעתו כבירה, שכן בעקבות דבריו עזבו מאות משפחות יהודיות את הערים הגדולות ועברו להתגורר באחוזות כפריות, שם החלו לעסוק ולהתפרנס במלאכות אדמה.

הרבי המשיך לטוות באמנות את יריעת העסקנות של אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר ה'צמח צדק' והרבי מהר"ש, שפעל לטובת יהודי רוסיה בעשר השנים האחרונות של ממשלת הצאר אלכסנדר השלישי, ואכזבתם הנוראה של יהודי רוסיה עם עלותו לכס המלכות של יורש העצר ניקולאי השני.

לאורך כל הסיפור הדגיש הרבי הרש"ב באוזני בנו את מסירות נפשם העל-טבעית של נשיאי חב"ד כדי לעשות טובה בעבור כל יהודי, בהסבירו שרק בתקיפות הרצון ובהחלטיות גמורה בלי פשרות וויתורים, יכולים להצליח בעבודת הכלל.

ארבע שעות ארכה הרצאה זו, ובסיומה עמד הרבי על רגליו ובירך את בנו בברכת 'מזל טוב' על כניסתו בעבודת עסקנות הכלל.

יוסף יצחק מצדו הרכין ראשו, ו"בלהב אש של לב צעיר אני מבטיח לאבי למסור את כולי לרשותו, ובכל גופי ונפשי אשלים בעזרת השם יתברך בהחלטיות גמורה כל מה שימסרו לי לבצע בעסקנות הכלל'.

ארבע שעות ארכה הרצאה זו, ובסיומה עמד הרבי על רגליו ובירך את בנו בברכת 'מזל טוב' על כניסתו בעבודת עסקנות הכלל. יוסף יצחק מצדו הרכין ראשו, ו"בלהב אש של לב צעיר אני מבטיח לאבי למסור את כולי לרשותו, ובכל גופי ונפשי אשלים בעזרת השם יתברך בהחלטיות גמורה כל מה שימסרו לי לבצע בעסקנות הכלל'.

באותו מעמד מסר הרבי לבנו את ההוראות הראשונות לפעילות על מנת להביא תועלת בעסקנות הכלל הרצינית.

"אותו היום, חמישי בשבת, י"ב בתמוז תרנ"ה, צוין ב'יומנו' כיום החמישי הרציני ומלא חשיבות ביותר בחיי נעוריי..."

שבועות ספורים לאחר מכן, אמר הרבי לבנו:

"תודה לה' יתברך בעד הכול. יש שני מיני עבודה, שניים שהם אחד: לצאת מעבודה חיצונית ולהיכנס לעבודה פנימית, שזו העבודה האמיתית. אתן לך הוראות איך לעשות – אבל לעשות תצטרך בעצמך. ובזכות ברכה פנימית ניתנים כוחות עצמיים ופנימיים, אבל לעשות האדם צריך בעצמו".

אכן, בן חמש-עשרה שנים בלבד, עלם צעיר היה כאשר נכנס כ"ק אדמו"ר הרי"צ לעבודת הכלל, טבעת נוספת בשושלת נשיאי חב"ד לדורותיהם, אשר הכניסו עצמם בעסקנות למען כלל עם ישראל, לדאוג לטובתם הרוחנית כמו גם הגשמית. לא רק אדמו"רות רוחנית הממשיכה השפעות משמי רום, אלא גם עסקנות ושתדלנות פעילה לטובתם של ישראל במקומות הנדרשים.

למרות גילו הצעיר, סמך האב-הרבי על בנו כי יידע לפעול ולעשות את אשר לפניו בצורה נכונה, בשכל ישר ובהיר.

הרבי מלך המשיח מספר על כך כי כבר בתקופה הראשונה למינויו כמזכירו בעסקנות הכלל, שלח הרבי את בנו כנציגו באסיפת רבנים מכובדת שנערכה באותם הימים. כיוון שהרי"צ היה אז צעיר, נשלח עמו מורו ומחנכו, הרשב"ץ, שהיה פיקח ביותר ובעל ניסיון חיים עשיר. אף על פי כן, הורה הרשב"ץ לרשב"ץ להמעיט ככל האפשר מלהתערב בשיקולי החלטותיו של בנו הצעיר.

מכך ניתן להיווכח באמון הרב שרחש הרבי הרשב"ב לבנו, פרי חינוכו המושגח היטב. חינוך זה אשר ליווה את יוסף יצחק הצעיר בחמש-עשרה שנותיו הראשונות, שנות יסוד ובסיס – הם אשר העמידוהו על רגליו והכשירוהו להיות לימים נשיא חב"ד ומנהיג עם ישראל אשר עמד בראש מערכות כבירות למען עם ישראל במסירות נפש של ממש מול מחרפי עקבות ה' ומחרפי עקבות משיחו, כוחות אדירים וכבירים שבגדר הטבע איש לא יכול להם.

"בסדרי הלימוד הפנימי שהואיל אבי, הרבי הרשב"ב, להדריכני, אם כי היה מחמיר לדייק בדיוק תמיד בכל הנהגותי, דיבורי ומעשיי, ולא חס על מצב בריאותו להוכיחני בדברים תקיפים ולציייר לי התוצאות הרעות הבאות ממידות והנהגות נבזות אם לא אניח כוחות גדולים ועצמיים להשתרר על שכלי ועל מידותיי לזככם ולטהרם משמץ דופי, שקר ומרמה – והעולה על כולנה, לעמוד חזק בכל מיני חיזוק בדרך של עיקשות, שרק כך ולא אחרת".

הרבי מוסיף ומעיד על עצמו כי בעקבות החינוך הקפדני זכה לקבל "תוקף עצמי במסירות נפש בפועל ובלי פחד, שלא להניד אף לא עפעף", שכן את זה ייש לנו בירושה מהוד כ"ק אבותינו רבותינו הקדושים. תעודתנו – היא השליחות של מעלה שמוכרחים להשלים במסירות נפש גדולה בפועל".

• • •

ספו גם תמו חיי הילדות של יוסף יצחק. לא עוד ילד היה, אלא נער בוגר שהוסמך בסמיכת נשיא להיות הנשיא הבא¹, הדואג במסירות נפש לכלל עם ישראל בכל מקומות מושבותיהם, ברוחניות ובגשמיות, וממשיך שושלת הזהב השישית של נשיאי ליובאוויטש לדורותיהם – — —

1) בהתועדות קודש י"ב תמוז תשמ"ה, מבאר הרבי באריכות כיצד יכולה להתחיל 'מלוכה' ונשיאות' אחת בחיי קודמתה, ובפירוט יותר, נשיאותו של הרי"צ שהחלה כבר בחיי אביו.

מנהגי יום ההילולא

מכתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ליו"ד שבט ה'תשי"א

ב"ה, ראש חדש שבט, ה'תשי"א.
ברוקלין, נ"י.

אל אני"ש, תלמידי התמימים, אל המקושרים או השייכים אל כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבגי"מ זי"ע הכי"מ, ה' עליהם יחיו שלום וברכה!
במענה על שאלת רבים אודות סדר מפורט ביום העשירי בשבט הבע"ל, הוא יום הארצייט של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ, הנני בזה להציע:

בשבת קדש שלפני הארצייט ישתדלו לעלות לתורה.

אם אין מספר העליות מספיק – יקראו בתורה בחדרים שונים, אבל **לא להוסיף** על מספר הקרואים.

ישתדלו שמפטיר יהי הגדול שבחבורה – בריצוי רוב המנין – או על פי הגורל.

יבחרו וירימו מי שיתפלל לפני התיבה ביום הארצייט, ונכון לחלק שיתפלל אחד ערבית, שני – שחרית, שלישי – מנחה כדי לזכות בזה מספר יותר גדול של אני"ש.

להדליק נר שידלק כל המערת לעת. אם אפשר בקל – נר של שעוה.

בשעת התפלות ידלקו חמשה נרות.

אחר התפלה (בבקר – אחר אמירת תהלים) ילמוד (יסיים) המתפלל לפני התיבה פכ"ד דכלים ופ"ז דמקואות. אחי"כ יאמר המשנה ר' חנניא בן עקשיא כו' ויאדיר. בלחש – איזה שורות בתניא, קדיש דרבנן.

אחר תפלת ערבית – יחזרו חלק מהמאמר דיום ההסתלקות (ד"ה) באתי לגני, נדפס בקונטרס (עד) בע"פ. ואם אין מי שיחזור בע"פ ילמדוהו בפנים. וכן אחר תפלת הבוקר. ולסיימו אחר תפלת מנחה.

בבוקר קודם התפלה – פרק תניא. וכן לאחר תפלת מנחה. בבוקר קודם התפלה ירים כל אחד תרומה להענינים השייכים לנשיאנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ, **בעד עצמו ובעד כל אחד מבני ביתו שחייו**, וכן קודם תפלת מנחה.

לאחר תפלת הבוקר וחזרת הדא"ח – יקרא כל אחד פ"נ (כמובן בחגיגת אבנט). אלו שזכו להכנס ליחידות, או עכ"פ לראות את פני כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ – יצייר עצמו, בעת קריאת הפי"נ, כאלו עומד לפניו. להניח הפי"נ אחי"כ בין דפי מאמר, קונטרס וכו' של תורת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ. ולשלחו (אם באפשרי – **בו ביום**) על מנת לקראתו על ציון שלו.

במשך המערת לעת – ללמוד פרקי המשניות של אותיות השם. במשך המערת לעת – לעשות התועדות.

לקבוע שעה במשך המערת לעת – לבאר לבני ביתו ש"י אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ ועבודתו אשר עבד בה כל ימי חייו.

במשך המערת לעת – לבקר (אלו הראויים לזה) בבתי הכנסיות ובבהמ"ד אשר בעיר לחזור שם מימרא או פתגם מתורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ, לבאר אודות אהבת **כל ישראל** שלו, להודיע ולהסביר תקנתו ע"ד אמירת תהלים, לימוד חומש עם פירש"י

– ובמקומות המתאימים – גם ע"ד לימוד התניא כפי שחלקו לימות השנה. – אם באפשרי לעשות כל הני"ל מתוך התועדות.

במשך המערת לעת – לבקר (המוכשרים לזה) במקום כנוסי הנוער החרדי – ולהשתדל, ככל האפשרי בדרכי שלום, גם במקום כינוסי הנוער שלעת עתה עדיין אינו חרדי – ולבאר להם איך שחבה יתירה נודעת להם תמיד מאת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ, לבאר להם את אשר תבע מהם והתקוה והבטחון אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרץ החום והחיות שהם מסגולת הנוער.

• • •

מובן אשר, אם זהו מתאים לתנאי המקום, ימשיכו בכל הני"ל בימים אשר אחרי הארצייט ובפרט ביום השי"ק שלאחריו.

• • •

והוי יחיש ביאת גואלנו והקיצו ורננו שוכני עפר, ונשיאנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ, בעל ההילולא, בתוכם ישמיענו נפלאות וינהלנו בדרך העולה בית א-ל.

מנחם מענדל שניאורסאהן

הנני בזה: ראה גם מכי כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ ע"ד יארצייט הראשון של אביו כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע (הכמי ישראל בעש"ט, ע' לג).

יקראו . . . אבל לא להוסיף: הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ בשם אביו. ועיין שו"ת צ"צ חאו"ח סלי"ה.

של שעוה: ר"ת היקיצו וירננו שוכני עפר.

חמשה נרות . . . (יסיים): ראה קונטרס ב' ניסן ה'תש"ח, וה'תש"ט.

בלחש . . . בתניא: כך נהג כ"ק מו"ח אדמו"ר הכי"מ.

והחל לקום בזריחה כדי לבצע תרגילי מדיטציה. במקביל הוא חדל מלאכול בשר ("כדי לא לפגוע בבעלי החיים").

כשחזר בחופשת הקיץ לארה"ב, היה ראשו שקוע במיסטיקה האסייתית, ובליבו גמלה החלטה לנסוע "אל המקורות" – להודו. כשאביו הבין את המתרחש בנפש בנו, הוא חשש מאוד.

במצבים כאלו יש רק כתובת אחת: האב המודאג פנה למכר חב"דניק בשם יחזקאל (צירלי) רוט מניו-יורק. האב סיפר לצירלי שבנו מחפש את האלוקים במקום הלא נכון וביקש לקשר אותו לחב"ד.

יוגה, כשרות ומניין נפגשו בחדר האוכל

בן-ציון התעתד להפליג לארץ הקודש מנמל בניו-יורק וכך נפגשו השניים, צירלי ובן ציון, בלב הנמל הסואן. בן ציון דיבר על יוגה וצירלי דיבר על היהדות.

צירלי ניסה לשכנע אותו שלא לנסוע להודו: "יש שם מגפות ומחלות, אנשים מתים שם", הוא אמר, "אתה צריך ללמוד תניא, לנסוע לכפר חב"ד ולהניח תפילין". כשראה שהצעיר לא מבין במה המדובר הסביר: "אלו קופסאות שחורות שקושרים על היד ועל הראש".

בן ציון היה צעיר בן שמונה עשרה, והוא הקשיב לדבריו של החסיד המבוגר רק מפאת הנימוס. בליבו כבר היה משוכנע שמצא את האמת.

כשעלה לאוניה, נשאל האם ירצה לאכול בחדר האוכל הכשר או הטרף. בן ציון בחר בטרף, אך כאשר גילה בארוחת הבוקר הראשונה, שהחביתה מטוגנת בשומן מן החי, קם מיד ועבר לחדר האוכל הכשר. חלק מדרך היוגה, היא הזהירות שלא להשתמש בבעלי חיים והוא הקפיד שלא לאכול מוצרים מן החי (מלבד חלב וביצים).

בן ציון לא הבין את פשר השמחה הגדולה שהתעוררה, כאשר נכנס לחדר האוכל הכשר. היו שם תשע משפחות, של צעירים דתיים שהחליטו לעלות לארץ ישראל. הם קיבלו אותו בשמחה גדולה, ובמהרה הוא הבין מדוע.

מי האיש

כשהרב בן ציון כהן, למד בבית הספר הממשלתי באינדיאנה, הוא היה היהודי היחיד בכיתה. כששב לשם כעבור מספר שנים, הוא היה החב"דניק היחיד במדינה. את היוגה הוא החליף בהתבוננות חסידית.

חלומו היה לפתוח בית חב"ד באחת האוניברסיטאות בארה"ב, אך כשהרבי הורה לו לגור בכפר חב"ד, הוא גילה שהשליחות נמצאת לא רק באיי הים ומעבר להרי החושך.

במקביל לעבודתו כמשפיע בשיבת 'אור תמימים' יוצא הרב בן ציון מידי יום לבית הרפואה הסמוך אסף-הרופא, שם הוא מביא אור, שמחה וזוג תפילין, לאנשים שאף אחד אחר לא זוכר.

מאת: ש. מלאכי

בן ציון, נולד באינדיאנפוליס – בירת אינדיאנה שבארה"ב, למשפחה יהודית מסורתית. את הידע ביהדות קיבל במספר שעות שבועיות ב'היברו סקול', שם למד על השפה העברית ועל חגי ישראל.

בגיל 17 יצא לטיול בן חודשיים בארץ הקודש. היה זה בשלהי שנת תשכ"ז, חודשים ספורים לאחר מלחמת ששת הימים. בן ציון הצעיר התרשם לטובה מהאווירה המיוחדת, והחליט להישאר ללימודים אקדמאים באוניברסיטת הר-הצופים. באוניברסיטה גילה את דרך היוגה

תפילין, חיוך וברכה

12 יום, 36 תפילות וכיפה

הצעירים, הסבירו לו שהם רק תשעה וחסר להם יהודי אחד לתפילה במניין. כעת גילו שהוא יהודי, והזמינו אותו להתפלל עמם. "לא יכולתי לסרב. גם זה היה חלק מהשקפתי היוגית: להשתדל לעזור לכל אחד ולא לאכזב".

מילות התפילה הקסימו את בן ציון ומשכו אותו כחבלי קסם. במשך שנים עשרה ימים, התפלל עם החבורה שלוש תפילות ביום. הוא התחבר עם ילדיהם הקטנים של הזוגות הדתיים, והללו מצידם, השתדלו לקרב אותו.

אחרי 12 יום ו-36 תפילות, דרכו רגליו של בן ציון על אדמת ארץ הקודש, כשלאשו כיפה שמאז לא ירדה מראשו. הוא החל גם לקרוא ישמע' פעמיים ביום ולהתפלל את תפילת שמונה עשרה.

להציל את בן ציון

השינויים התחוללו בקצב מהיר; בשנת הלימודים השנייה, שינה בן ציון כיוון, ועבר ממקצועות הטבע והפיזיקה למדעי היהדות: תני"ך, פילוסופיה יהודית ואפילו קבלה. במקביל, עזב את מעוונות הסטודנטים ושכר חדר קטן ליד שכונת מאה שערים.

ביום בהיר, קיבל לפתע הזמנה להצטרף לשבת עם חב"ד בעיר לוד. לימים התברר, שצירלי רוט לא התיימש מהצעיר הנלהב, הוא שלח מכתב לרב זושא פויזנר וביקש ממנו להציל את בן ציון.

באמצע החורף של שנת תשכ"ט, הגיע בן ציון לבית הכנסת החב"די, ששכן אז בבית ערבי ישן. אחרי התפילה החסידיים יצאו בריקוד ובן ציון נשבה בשמחה ובחום החסידי. בביתו של ר' זושא היו אז שבעה ילדים קטנים, כל אחד סיפר את שלמד בגן ובית הספר, ובן ציון היה מוקסם מהאווירה השמחה והנעימה. זו הייתה השבת הראשונה שלו בלויבאוויטש והיא

מאוד מצאה חן בעיניו.

בן ציון חזר לאוניברסיטה, אך הלימודים כבר לא משכו אותו כבעבר. "לא העליתי על דעתי לעזוב את הלימודים. בחברה שלי, זה היה ברור שצריך לסיים את האוניברסיטה". אך הוא מצא פתרון: ללמוד חצי יום בישיבה, וחציו השני להבדיל, באוניברסיטה.

יום ועוד יום בישיבה

בן ציון בדק ישיבות שונות בירושלים, אך נותר מבולבל. הוא החליט ללכת לר' זושא לשבת נוספת ושמע על ישיבת 'אור תמימים' בכפר חב"ד. "אמרתי לו שאני רוצה ללמוד חצי יום באוניברסיטה אך הוא אמר: תלך, ותראה. אין לך מה להפסיד".

ביום ראשון אחד, ארז בן ציון מזוודה קטנה ויצא לכפר חב"ד. בחורי הישיבה קיבלו אותו בסבר פנים יפה, למדו ושוחחו עמו עד שהגיע הערב. המליצו לו לחכות למחר, לשיעור הגמרא עם הרב גפני הנערץ. בן ציון נשאר והשיעור מאוד הקסים אותו, השילוב של הגמרא ומאור הפנים של הרב גפני הרשימו אותו מאוד.

בן ציון החליט להישאר לעוד יום, במהלכו השתתף בכל לימודי הנגלה והחסידות. אחרי היום השלישי, החליט להישאר עוד יום. אחרי היום הרביעי, כבר גמלה בליבו ההחלטה לעזוב את האוניברסיטה!

בן ציון חזר לירושלים וארז את חפציו, סיפר את שערו הארוך, ומאז... "ברוך השם אני בכפר חב"ד".

נסיעה ראשונה

לאחר כשנה אצל הרב גפני, עבר לישיבת תומכי תמימים המרכזית והפך לתמים מן המניין. בשנת תש"ל נסע בן ציון לראשונה לרבי מלך המשיח. הוא שהה במחיצת

הרבי בימי הסליחות, ר"ה ויום הכיפורים ולקראת חג הסוכות נסע להוריו. היה זה המפגש הראשון לאחר חזרתו בתשובה, האבא שמח מאוד, אך האם התקשתה להבין: 'איך אפשר להיות יהודי אורתודוכסי בעידן המודרני? לבסוף השתכנעה שיזה לא נורא'.

הביקור בבית, היה קשה מאוד. בן ציון, היה החסיד היחיד בכל המדינה; במקום לא היה אפילו בית חב"ד. לאחר כשבוע, רצוף משברים, בן ציון כבר חשב לנטוש את הכל ולהישאר באינדיאנפוליס. היה זה שוב אביו, ששכנע אותו לחזור והציל את עתידו בפעם השנייה.

"ומלתם את ערלת לבבכם"

לשמחת תורה, חזר בן ציון ל-770, ליומיים של ריקודי שמחה, שאין כמוהם בעולם. לאחר שמחת תורה נכנס ליחידות עם הרבי, הראשונה בחייו.

היחידות התקיימה באמצע הלילה, ובן ציון התכונן אליה ברטט כשהוא ממלא אחר ההדרכות שקיבל: "הלכתי לטבול במקווה (שמימיה היו קפואים כקרח) והכנתי שני פתקים, באחד רשמתי בקשה לברכה, ואת השני הכנתי כדי לרשום את דברי הרבי מיד ביציאה.

נכנסתי. הרבי ישב במקומו ואני הגשתי את הפתק, הרבי בירך וכשהרבי דיבר הרגשתי שמהו נקרע בתוכי, הלב שלי נפתח. לימים כאשר למדתי את ה'יהיום-יום' של יג אלול, הבנתי מה שקרה לי. יכולתי לתת שם למה שחשתי: "... ביחידות הראשונה היתה העברת הערלה; מה-שרק-לא-יהיה - מערלת הלב התפטרו מיד".

כשבן ציון יצא מהיחידות, רצה לרשום על הפתק את שנאמר לו, אולם לא הצליח לזכור מאומה. הוא חזר ללימודים בארץ ישראל, אבל הפך לאדם אחר. אחרי שנה חלה בצהבת ולאחר אישפוז ממושך נסע

להתאוששות בביתו. בפעם הזאת, השחייה באינדיאנפוליס, לא השפיעה עליו לרעה. "זה הכח של היחידות אצל הרבי", הוא אומר בביטחון.

נישואים

באותה תקופה, החל ללמוד בישיבת 'הדר התורה' שבקראון הייטס. כשהחלים מהצהבת, אמר לו הרבי לחזור לארץ הקודש.

את הצעת השידוכין שלו, קיבל מהרב גפני, שהיה לא רק ראש הישיבה והמשפיע שלו אלא גם השדכן. המועמדת הייתה נינתו של הרב אברהם סנדר נמצוב, שזכה לבקש מהרבי להגיד מאמר, בהתוועדות ההיסטורית של "א שבט תשי"א – התוועדות קבלת הנשיאות.

סיפור הגעתה של גבי מלכה כהן לחסידות, מרתק לא פחות. מלכה נולדה באירלנד, אך היגרה עם הוריה בגיל שלוש לקנדה. כנערה, יצאה מלכה לארץ הקודש, במטרה ללמוד הוראה במכון גולד. בדרכה, עצרה לחניית בניס בצרפת שם פגשה את השליח הרב שמואל אזימוב, שאמר לה: "לכי לבית רבקה – זה מוסד יהודי אמיתי". מאז, הכל היסטוריה.

תפילין, ברכה וחיון

תחילה, התגורר הזוג על פי הוראת הרבי בכפר חב"ד; בהמשך עברו לצפת, שם התחיל בן ציון ללכת מידי יום לבית הרפואה זיו למבצע תפילין. כעבור תקופה, פרצה בביתם שריפה מסתורית ממנה ניצלו בנס.

לאחר שקיבלו את ברכת הרבי, שבו לכפר חב"ד, ובן ציון החליט להמשיך במנהגו הטוב, ולצאת למבצע תפילין בבית הרפואה הסמוך אסף הרופא.

בן ציון מצא מספר תורמים שיתמכו בפעילות ויצא לדרך. בבית הרפואה, ישנם חמש מחלקות, הרב בן ציון עובר מחדר לחדר ומשתדל לתת חיוך וברכה לרפואה שלימה, כשהוא מציע למטופלים ולאורחיהם להניח תפילין.

כשמדברים איתו על כך, הוא אומר בחיוך: "כשהייתי ביחידות, אמר לי הרבי: היות ואתה כהן – תברך את היהודים בארץ הקודש. מאז אני משתדל לברך כל אחד ובמיוחד שם, שירגישו טוב".

במשך 70 שנה (עד גיל 95), הוציא אביו של בן ציון לאור, את העיתון היהודי 'גואיש נשיונל פוסט'. לאחר פטירתו החלה אחותו של בן ציון להוציא את העיתון, היוצא בתפוצה ארצית.

לפני כתשעה חודשים, החליטה האחות המו"לית, להפוך את האימייל שבן-ציון שולח למשפחה לטור דו שבועי בעיתון, שמתפרסם תחת הכותרת: "מיומנו של הרבבי החסידי". לפניכם אחד המכתבים בתרגום חופשי מאנגלית:

תפילה עבור המשיח

בני משפחה וחברים יקרים, שלום וברכה!

מה שלומכם? שלומנו טוב ברוך השם

היום יש לי סיפור מיוחד לספר לכם.

ביום חמישי הייתה הברית של נכדי, בנו של לוי. הברית נקבעה לחמש אחר הצהריים, בעמנואל, ישראל. ולכן היה עלי ללכת לבית הרפואה, מוקדם מהרגיל, כדי לעזור למטופלים, להתפלל ולהניח תפילין.

הגעתי למחלקה הגריאטרית, בערך שש שעות מוקדם מהרגיל. בשביל המטופלים, זה לא כל כך משנה מתי אבקר אותם, אך מבחינת הצוות זה שונה. כי בשלוש אחר הצהריים הצוות מתחלף במשמרת אחר הצהריים.

גם הפעם נוכחתי שכל דבר הוא בהשגחה פרטית – חלק מהתוכנית האלוקית. יש לי 'לקוחות' קבועים, במחלקה הגריאטרית, שאני מניח איתם תפילין מידי יום. זהו אחד היתרונות של המחלקה הגריאטרית, הקשר היציב והידידות שמתפתחת עם השוהים שם. במחלקות האחרות המטופלים שוהים רק כמה ימים או שבועות.

יתרון נוסף הוא, שהמטופלים והצוות, מאוד מעריכים את העבודה שלי. חמישה מה'לקוחות' הקבועים שלי, היו מניחים תפילין מידי יום במשך 60 שנה, עכשיו אחרי 'סטרק' או בעיה רפואית אחרת, הם לא יכולים להניח אותם לבדם, והם מאושרים בעזרת. גם שאר המטופלים אסירי תודה על כך שמישהו מחיך אליהם ומברך אותם.

(למעשה, אם אתם מעוניינים לקבל קצת התרוממות הרוח, או ברכה, או שניהם, עשו מצוה גדולה, ולכו לבקר במחלקה הגריאטרית שבבית הרפואה או בית האבות הסמוך אליכם).

אחד מה'מניחים' הקבועים שלי, הוא משה בן 92. מידי יום אני אומר איתו את ברכת התפילין, מילה במילה ולאחריה את קריאת שמע ותפילה לביאת המשיח.

באותו יום חמישי, כאשר אמרתי את 'שמע' עם משה, הצטרפה אחת האחיות לתפילתנו. המשכתי לומר את התפילה מילה במילה והשניים חזרו אחרי.

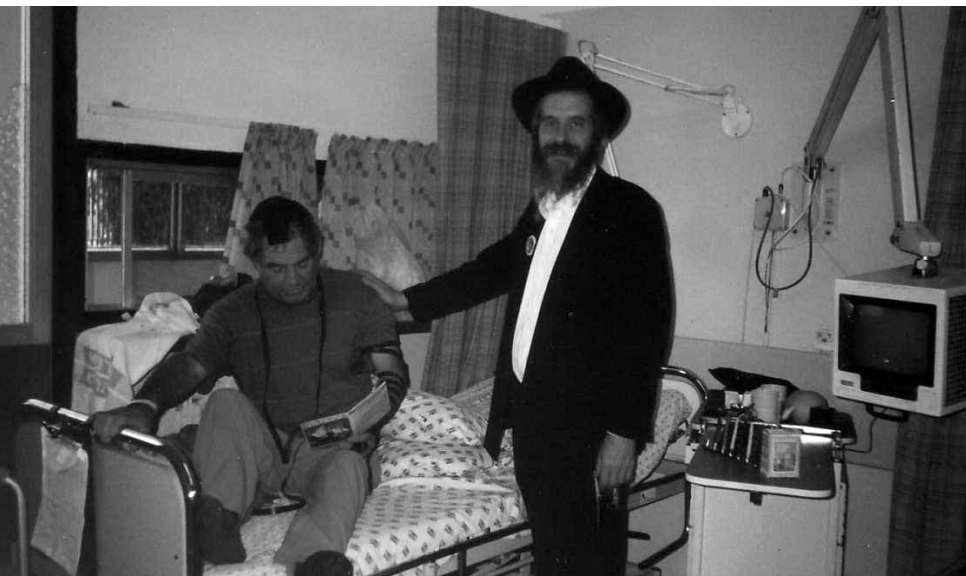
מחשבה התגנבה למוחי, הצד האפל שלי אמר: אולי נדלג היום על התפילה למשיח, אולי? האחות הזו לא תבין נכון את הבקשה למשיח? דחיתי מיד את ההרהור, והתחלתי לומר: יחי אדוננו מורנו... "ולפתע שמעתי את האחיות ממשיכה ואומרת: "לעולם ועד".

זו הייתה הפתעה משמחת, למרות שביקרתי את המחלקה הזו כמעט כל יום כבר תקופה ארוכה, מעולם לא פגשתי את האחיות הזו, כי היא עבדה במשמרת הבוקר.

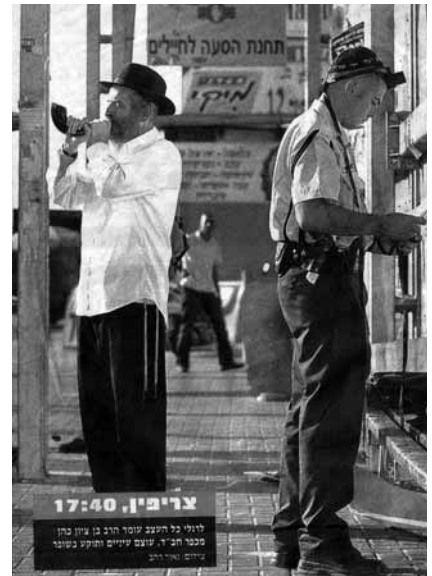
שמחתי לשמוע עוד יהודיה, שמאמינה שהגאולה לה המתנו זמן כה רב, סוף סוף מתרחשת. ושה'ליובאוויטשער רבי' עצמו, הוא המשיח. היא הראתה לי תמונה של הרבי שהיא תלתה בחדר, וביקשה שאביא תמונה חדשה וגדולה יותר וגם קופת צדקה שתהיה במחלקה.

זה נכון, שעדיין לא כל היהודים מאמינים ב, 100% זה נכון גם שדברים שלילים עדיין קורים בעולם. אבל יותר ויותר יהודים (ושאינם יהודים), מתחזקים באמונתם, ומצבו של כל העולם בכללותו, הופך בצעדי ענק לטוב יותר ויותר. דוגמא קטנה כמו זו, מחזקת את האמונה בכך.

באהבה, בניציון

הרב בן ציון כהן בפעולה

רק מי ששמע על המשיח - פירסם

אלפי אנשים מחכים לנו

תמיד רציתי לצאת לשליחות.

כאשר הרבי אמר לנו להישאר בכפר חב"ד, חשבתי לעצמי: מה השליחות שלי כאן? גיליתי שלא צריכים לנסוע למקומות רחוקים כדי לעסוק בשליחות. אני בטוח שלכל אחד, יש מוסד כזה או אחר בקרבת מקום לביתו, ובו אנשים שמחכים לו.

המבצעים הם חלק חשוב מהחיים שלי. אם יום אחד אני לא הולך למבצעים, אני נכנס למצב רוח לא טוב. יש לי, כמו לכל אחד, את הצדדים הפחות טובים בחיים; אך כשאני הולך למבצעים, משמח אנשים ועוזר להם לקיים מצוות – הכל משתנה. כשמתקשרים למשל, מקבלים כוחות חדשים. המבצעים, כך גיליתי, נותנים לי הרבה יותר ממה שאני נותן לאנשים.

מעל בימת העיתון אני פונה לאנשי: יש הרבה בתי רפואה ובתי אבות שאיש אינו פוקד אותם מידי יום! יש אלפי אנשים ששוכבים ומחכים לנו שם, שנבוא וניתן להם חיים רוחניים וגשמיים.

יש יהודים רבים, שהיו מניחים תפילין מידי יום, ולפתע הם מגיעים למצב שבו אינם יכולים להניח אותם בעצמם. הם יהיו כל כך מאושרים אם מישוהו יבוא ויניח איתם את התפילין...

הפצת המעיינות בכל דרך

בן ציון שולח מידי שבוע אימייל, למשפחתו, משפחת אשתו וידידים. האימייל שמגיע לעשרות אנשים, מכיל עדכונים על הנעשה במשפחה לצד דברי חיזוק וסיפורי השגחה פרטית מהמבצעים שלו.

לאמייל הוא מצרף, את דבר התורה השבועי של הרב טוביה בולטון משיבת אור תמימים (הרב בולטון עצמו, שולח את דבר התורה השבועי שלו באמצעות האימייל, לשבעת אלפי מנויים).

בנוסף, הוא דואג לכך שבכל מחלקה יהיו תשמישי הקדושה הבסיסיים: סידור, חת"ת, תניא, אגרות קודש, כיפות וטליתות. יותר מכל, הוא מקדיש מאמץ, כדי להבטיח שהנחת התפילין תימשך, והחולים שהבריאו ימשיכו להניחם מידי יום.

לפעילות של בן ציון יש גם השפעות נוספות הוא מספר: "כאשר רואים אדם שמחובר לצינור חמצן ולא יכול לנוע, יודעים להודות להקב"ה על הדברים שנראים לנו כה פשוטים, על כך שאנחנו יכולים לישון בבית, על כך שאיננו סובלים מכאבים בכל רגע, על כל נשימה ונשימה בפשטות".

את הפעילות הברוכה הזו, בן ציון לא שומר לעצמו... הוא משתדל לצרף עוד ועוד חסידים, שיזכו לצאת למבצעים. בעיקר בתעניות וימי חופש אחרים, בהם הם אינם עובדים.

לקבל פני משיח

העשייה בבית הרפואה, חדורה בשליחות היחידה שהטיל הרבי על כל יהודי: "לקבל פני משיח".

בן ציון מוצא תמיד את המילים לשוחח עם המטופלים, מבקריהם והצוות הרפואי, על הגאולה והמשיח. הוא משתדל להשאיר עבורם את עלוני 'הגאולה' ו'שיחת-הגאולה' לצד הדף השבועי שמוציא השליח הרב ליאור מלכא, ובו פתגם יומי בענייני גאולה ומשיח.

כשמדברים על פירסום בשורת הגאולה, בן-ציון נזכר באפיזודה מאלפת: בייב באלול ה'תשס"ג, יצא בן ציון כמידי יום לבית הרפואה, ובידו תפילין ושופר. לפתע פיצוץ החריד את האזור – פיגוע קטלני בצומת צריפין הסמוכה!

בן ציון יצא מיד למקום וזיכה את העוברים והשבים וכוחות הביטחון בהנחת תפילין ושמיעת קול השופר. כלי תקשורת רבים, ראינו את הרב החב"די, אך רק אחד מהם פירסם את הידיעה (ראה תמונה). כאשר בן ציון שיחזר את הדברים, הוא הבין: היה זה העיתונאי היחיד, שבן ציון הסביר לו שהנחת התפילין ותקיעת השופר, הם חלק מההכנות לזירוז הגאולה.

"מנהיגה של היהדות החסידיית בכל מדינות רוסיה"

הרבי הוא הברית התיכון של חוג ענקי שתורתו ואמונתו ואמונתו. האם הרבי מרגיש טוב בריגה, העיר השמחה כל כך שהרבי שוכן כבוד בה? שמעתי בחוגו: הרבי מתגעגע תמיד לאחיו ברוסיה, לאחיו הנרדפים. שם חם לו, שם טוב לו, אך ריגה היא קרה, נהר דניבה הוא מלא קרח - - - והרבי הוא בוער, בוער תמיד, כמו שנאמר: "אש תמיד תוקד על המזבח" - - - • זכרונות ותיאורים חיים מביקורים אצל אדמו"ר הריי"צ בריגא ובניו יורק - נכתבו על ידי הרב בנימין זאב יעקבזון מחשובי רבני ועסקני אגודת ישראל • מיוחד לי' שבט

מאת: הרב בנימין זאב יעקבזון ע"ה
הביא לדפוס: שניאור זלמן ברגר

הרבי בוער תמיד

האדמו"ר מליובאוויטש, השם לבדו - מיוחד מאוד. נושא השם, יורשו של "בעל התניא", היה אז מנהיגה של היהדות החסידיית בכל מדינות רוסיה, לבו הגדול של האדמו"ר ידע מרת נפש אחינו בני ישראל הגרים שם. יומם ולילה דאג את דאגתם, סבל את צערם וחשב, אמר ועשה, כדי להקל את עולמם הקשה והנורא. נסעתי לריגה דרך וינה ושם שמעתי מפעולה ענקית שהרבי עשה לכלכל את אחינו ברוסיה לכבוד חג הפסח במצות; שמעתי זאת רק במקרה, אך נעלם ממני מה שהרבי עשה בכל רגע ורגע לטובת אחינו. השפעת האדמו"ר, מסירות נפשו, השתתפותו בצער

רבות ברחבי אירופה, שם קלט מן המראות והקולות. רשמי מסעותיו נכתבו על ידו בנאמנות ובאהבה רבה ופורסמו בכמה ספרים, תוך שהוא משרטט קווים לדמותן של קהילות ישראל ואישים תורניים ומציב גל עד לזכרם.

בשלהי חורף תרפ"ט נשלח לריגה על ידי הנהלת 'אגודת ישראל' העולמית, בכדי להביא לכ"ק אדמו"ר הריי"צ את ברכתיה של 'אגודת ישראל', אחרי השנים הקשות שעבר ברוסיה הסובייטית. בספר זיכרונותיו "אשא דעי מרחוק", הקדיש פרק מיוחד על הביקור ונקרא "יהדות לטביה". רובו ככולו של הפרק מוקדש לאדמו"ר הריי"צ ועסקני חב"ד בריגה.

להלן קטעים נרחבים מתוך הפרק המיוחד.

ל רגל י' שבט, יום הסתלקותו של כ"ק אדמו"ר הריי"צ נייע, אנו מביאים שביבי זכרונות בהם מתאר הרב בנימין זאב יעקבזון את ביקורו בריגה ובניו יורק אצל כ"ק אדמו"ר הריי"צ. בין לבין הוא מביא תיאורים סיפוריים ואפיוזות אודות כמה מחשובי החסידים באותה תקופה הרב יעקב ישראל זוער והרב מרדכי דובין.

במשך שנים רבות כיהן הרב יעקבזון ברבנות בקהילת "מחזיקי הדת" בקופנהגן שבדנמרק, ולאחר מכן כיהן כרב שכונת פאגיי בירושלים. הרב יעקבזון היה מחשובי רבני 'אגודת ישראל' ועסקניה באירופה ובארץ הקודש במשך עשרות שנים. במסגרת תפקידיו הרבים עבר בין קהילות

הרחוקה. אף בנסיעות הללו הראה הרבי פשטות למעלה מכל תיאור, לא שמעתי ממנו אף פעם בקשה אישית.

"היכן היית כל השנים?"

בשלהי חורף ת"ש עזב הרבי את ריגא, ונסע לארצות הברית, להתחיל שם מיד בפעילות הרוחנית האדירה לטובת יהודי אמריקה. בני בכורי ר' יצחק זכה ללוותו [במטוס עד לשבדיה] ולטפל קמעה בצרכי הרבי. כאשר קיבל מן האדמו"ר ברכת פרידה, הזמינו הרבי לבקרו בברוקלין.

בשנת תש"ו הייתי בברוקלין וקיבלתי את פני הרבי, בני ליווה אותי. מיד כשבאנו בהיכל כבודו, אמר הרבי לבני: "היכן היית כל השנים?" בני השיב כשהוא מבוויש מעט: "לא העזתי להפריע לכבודו!" ועל זה השיב הרבי בלשונו הזהב: "וכי כל כך נידלדלה מדת האהבה, שקוראים לדרישה בשלום הזולת – הפרעה?!"

היה זה ביקורי האחרון בהיכל הרבי; הוא כבר היה אז חלש מאוד ועל צידו עמד הידיד הוותיק מריגה, הרב חודקוב, שהיה יד ימינו של האדמו"ר, ואשר חולש על מפעל החינוך החב"די הכביר שמרכזו הוא ב"איסטרן פארקווי 770" ברוקלין.

דובין, כולנו אוהבים אותו

שמחתי מאוד לראות אז [בעת הביקור בריגה] וגם אחרי כן את המחנך הגדול והמסור הזה, אבל נבצר ממני וכן מן האחרים לראות בפעם נוספת את אותו צדיק שלם, אשר כולנו ראינו בו את הברית התיכון של יהדות המזרח והמערב: רבי מרדכי דובין הי"ד.

הרבה שלוחים למקום, אבל השליח הנגלה לעין כל היה האיש, שכל היהדות הלטבית היתה לו אסירת תודה על כל הצלחתה: דובין!

בדרכי נסעתי עם יהודי 'ציוני' ובשובי מריגה עם יהודי בונדאי [חבר מפלגת הפועלים היהודית], זה כמו זה חרקו שן בזעם גלוי על ה'אגודה', על מנהיגיה מפריעי השלום – אבל: דובין? זה וגם זה: דובין, כולנו אוהבים אותו, כולנו מכבדים אותו!

לפני הבחירות לפרלמנט נשמע הקול בלטביה שדובין מסרב להיות מועמד, ואז באו אליו מכל המחנות וביקשו ממנו

הרבי הוא הברית התיכון של חוג ענקי שתורתו אומנותו ואמונתו. האם הרבי מרגיש טוב בריגה, העיר השמחה כל כך שהרבי שוכן כבוד בה? שמעתי בחוגו: הרבי מתגעגע תמיד לאחיו ברוסיה, לאחיו הנרדפים. שם חם לו, שם טוב לו, אך ריגה היא קרה, נהר דניבה הוא מלא קרח – – – והרבי הוא בוער, בוער תמיד, כמו שנאמר: "אש תמיד תוקד על המזבח" – – –

פעמים שונות בא הרבי לברלין, ותמיד בענין אחיו ברוסיה. נקראתי אפוא ללוות את הרבי בביקוריו אצל מנהיגים ומוסדות, ותמיד התפלאתי מדוע כיבדני בתפקיד זה, אחרי שכל העבודה הממשית נעשית על ידי ידידיו הרבנים מונק והילדסהיימר. הרבי היה תמיד שקוע במחשבות מעיקות ואף רגע לא שכח את גורל חסידיו ברוסיה

בת עמנו – שומעים עובדות וחושבים שהן... אגדות. כי כל מעשה איש המופלא הזה, היה גדול ונורא מאוד מאוד.

ואם באים לפני האדמו"ר – פשוט הוא, לבבי הוא, כולו אהבה הוא, איש יחיד ומיוחד זה. הוא מדבר אליך בחסד ובחיבה. אחרי ברכת שלום לבבית, מדבר הרבי מיד על רוסיה ועל מבצע אספקת המצות, שבחן את שיתוף הפעולה של חוגים רחוקים ובמיוחד את זריזות ידידו הרב ד"ר מאיר הילדסהיימר מברלין, אשר היה ידוע בריגה כמעט כמו אצלנו.

על אחת משאלותי, השיב לי הרבי:

"כלל הוא אצלי, שלא להפריע ליהודים אף פעם; צריך לחנך את היהודים!" (והלואי היתה תשובה זו תמיד גם ביפניו).

מורה ומנהיג למופת

זכרו של האדמו"ר רבי יוסף יצחק מליובאוויטש זצ"ל חי בקרבי, לא רק מכח מעשיו הכבירים או בשל שליחו ושופרו הנאדר רבי מרדכי דובין – כי גם בימי פעילותו הרוחנית בשבדיה נמצאתי תמיד בהשפעת מחנהו הקדוש:

הרב הגדול רבי יעקב ישראל זובער זצ"ל היה לי כל ימי תקופת שהותו בארצות הצפון מורה ומנהיג למופת, עד עת קיבל קריאה של חיבה מרבו הגדול וזכה לנסוע לארצות הברית להשתתף בעבודתו החינוכית (ושם שבק חיים באורח פתאומי וטראגי).

כן הייתי בקשר הדוק עם ממלא מקומו, גדול בתורה ובמעש, רבי מאיר חיים חייקין, שנקרא לשטוקהולם בפקודת האדמו"ר מליובאוויטש, וכן אני שמח מאוד שבנו היקר של האחרון הרב עזריאל חייקין פועל האידנא [בעת כתיבת הזכרונות] בקופנהגן רבות ונצורות לטובת הנוער, והוא שם הרב הנאהב ביותר של קהילת "מחזיקי הדת" – היא הקהילה החביבה אשר בחוגה התחלתי לראשונה את פעולותיי בקרב היהודים החרדים בצפון אירופה.

מיום בואי לקופנהגן היה איש שיחי ורעי רבי ישראל זכריה מענדל חסדן, השוי"ב והש"ץ דשטוקהולם. גם הוא הובא לשם במצות האדמו"ר מליובאוויטש [הרי"צ] זצ"ל והצטיין שם כאיש ה"חסדן" בכל דבר שבקדושה, בכל מפעל של צדקה וחסד – ולאחר מכן פעל ברוח זו ביוהנסבורג – דרום אפריקה.

פה בארצנו הקדושה, נהנה אני מזמן לזמן לבלות במחיצת רבה של בני ברק, הגאון רבי יעקב לנדא, אשר אז בשנות הנעורים שלי, כיהן בליובאוויטש הלטבית כמנהל ומשפיע רוחני, בחוג החב"די דשם, ואשר גם פה שומר הוא בכל נאמנותו על טהרת החסידות.

• • •

כאמור לאחר עלייתו של הרב בנימין זאב יעקובזון ארצה, כיהן כרב בשכונת פאג"י, והיה בקשרי ידידות עם כמה מחשובי חסידי חב"ד בירושלים. רבים מחסידי חב"ד בירושלים פוגשים את שמו כאשר עוברים ברחוב הקרוי על שמו ונמצא סמוך לשיכון חב"ד בעיר הקודש.

חתי הגיד שבחו

בזיכרונות מספר על ביקורו בתש"ו אצל אדמו"ר הרי"צ. בביקור זה מסר ספר שביקש הרב יעקב ישראל זובער משבדיה, להוציא לאור. מדובר ביקצור שולחן ערוך שכתב הרב יצחק אייזיק שור, והרב זובער ההדירו וכתב עליו הערות חשובות.

אדמו"ר הרי"צ מסר את הספר לחתנו "הרמ"ש" ששיבח את הספר, ולאחר מכן כתב אדמו"ר הרי"צ אגרת אל הרב יעקובזון ואל הרב זובער בו כתב כי רצונו להדפיס את הספר על ידי הרב פרדס.

בינתיים, בברכת אדמו"ר הרי"צ, היגר הרב זובער לארצות הברית, והתיישב בעיר בוסטון, שם הודפס הספר על ידי חברת מאורי אור, בה היה חבר הרב זובער.

להלן האגרת אל הרב יעקובזון:

ב"ה א' סיון תש"ו

ברוקלין

ידידי הרב הנכבד אי"א מוה"ר בנימין זאב שי'

שלום וברכה

השו"ת מהרה"ג מוה"ר יעקב ישראל שליט"א זובער אחר שביקר אותה חתני הרה"ג הרמ"מ שליט"א שניאורסאהן והגיד שבחו בספרות נכונות אמרתי לשלחה להרב פרדס שי' להדפיסה.

השי"ת יצליח לידידי בשליחותו לטובתם של אחינו וב"ב ד' עליהם יחיו, להחזיקם ולהיות בעזרם להסתדר בפרנסה טובה ובגלל עבודת ידידי בטובת כלל ישראל יחיו יחזק השי"ת את בריאותו ובריאות רעיתו הרבנית תי' העוסקת בחינוך בנות ישראל יחיו ובריאות ילידיהם יחיו, ויתן לכולם פרנסה טובה בהרחבה בגשמיית וברוחנית.

ידידו הדו"ש ומברכם

יוסף יצחק

(אגרות קודש חלק ט' אגרת ביתקטק)

השכבות, מכל הדתות, מכל מקומות המדינה. מזכירי ביקרו אותי והראו לי את היימון שלו. היום אינני מגלה סוד: לא היה משרד ממשלתי שלא קיבל בקשות – ותמיד דחופות – מדובין, יום אחרי יום. הייתי במשרדו בערב שבת, במטרה לכתוב אותי לתרומה גדולה עבור ענין נחוץ – אך כשראיתי ארבעים איש שחיכו לו, למושיעים בעת צרתם, הלכתי לדרכי בבושת פנים...

דובין היה נאמנו של האדמו"ר מליובאוויטש, הוא היה הנאמן של הרב דמתא בריגה הגאון רבי מנחם מענדל זק זצ"ל – במעונותיהם נהג לבקר מידי יום ביומו בשעות הלילה, מחצות עד השעה הרביעית. הוא היה ראש הקהל, והעניינים שבהם היו אצלנו הפרנסים עסוקים כל היום – וכל אחד מאתנו הרי כבר ראה אי פעם במו עיניו איך 'טרודים' הם פרנסינו – היה דובין גומר אותם 'דרך אגב'. לא כתבתי על ר' מרדכי דובין זצ"ל כדי להרבות בשבחיו, כי הוא לא היה זקוק לשבחים מידי ומדכותי.

להישאר על משמרתו, ואיזו סיסמא מצלצלת המציאו אז "ידידנו החביבים" הידועים? – "אל תבחר דובין, כי דובין יבחר גם בלי קולך". וכך, באמצעי שכנוע כזה, אמרו למשוך קולות לטובת רשימתם, כי ללחום נגד דובין היה נחשב בלטיה כגילוי חרפה עצמית!

מיהו זה האיש דובין ומה היה בו? בחוגי הממשלה ובחוגי ה"סייס", אצל יהודים ואצל גויים, אצל אגודאים ואצל המפלגות האחרות, בכל מקום היה דובין האיש העממי ביותר, האיש האהוב ביותר. ומדוע? כולם יודעים שהאיש הזה איננו מכיר ואינו מחפש לא כבוד, לא כסף ולא פרנסה, לא אכילה ושתייה, ולא מסיבת רעים, כל חפצו הוא רק באחת: לעזור לזולת! וההשפעה הגדולה שהוא משפיע על האחרים בתור נאמן של כל משרדי הממשלה, בתור מדינאי ודברן – השפעה זו אינה כי אם אמצעי לתכליתו היחידה, להיות האח בצרה!

במשרד הפנים בריגה היה לו חדר מיוחד ותמיד באו לשם המבקשים – מכל

בחינוך אין פס יצור...

נרות להאיר
(ע"ר)
מרכז חינוכי לקידום נוער

כל אחד והמסגרת שלו !

נפתחה ההרשמה לשנה הבעל"ט התש"ע

נרות להאיר - הינה מסגרת יחודית לבחורים שנמצאים כרגע מחוץ למסגרת
נרות להאיר - מתאימה את עצמה לנערים כל אחד והיחודיות שלו כל אחד והכשרונות שלו
נרות להאיר - המקום היחיד שמוכן להיות הבית של הנערים באמת.

לפרטים והרשמה : 0524-509238
077-4820640 050-41770-28

חדש

לראשונה בעולם ההלכה!

- הוראות ומנהגי חב"ד בהלכות תפילין לצד שולחן ערוך אדמו"ר הזקן בשילוב פסקי האחרונים בלשון ברורה ודרך קצרה, יחד עם כל המקורות.
- שלל יחידויות נדירות, מענות קודש ו'מעשה רב'.
- חובה ללימוד! להורה עם בנו, למורה עם כיתתו ולתלמיד בהנהגתו.

יצירת מופת הנותנת את המענה היחיד להקניית ידיעה הלכתית והנחיית ה'מעשה אשר יעשון' במצות תפילין בהידור רב.

הסכמות מרבני חב"ד | הכמות מצומצמת!

להשיג בחנויות - כפר חב"ד: ופרצת. נחלת הר חב"ד: המרכז להפצת היהדות - מרכז מסחרי נה"ח. לוח: ר' נתנאל אביעד - ביהכ"ס חב"ד. רחובות: ר' שלמה נבול. מגדל העמק: הת' מענדי וילהלם - ישיבת חב"ד. נתניה: חנות חב"ד - ר' יוסף לדיוב. צפת: ר' אברהם שהינו. גלגל הקודש - ערטריו. הפצה ראשית: חו"ל: 718-926-6346. אה"ק: 0545-613-770.

טרם יכתבו והרבי יענה

גם כיום, עשרים ושש שנים אחר מעשה, אני לא יכולה שלא להתרגש - לתדהמתי עיניו החלו לזוז ימינה ושמאלה, למעלה ולמטה, ועקבו אחר המשחק. הייתי המומה ומוכת רעם... ברגעים הראשונים לא יכולתי לפצות את פי מרוב תדהמה... פשוט עמדתי ורעדתי...

מאת נתן אברהם

הבנו שיש לו בעיה בראיה. ישנם משחקים שגורמים לילד לעקוב אחריהם, ואנחנו הווינו אותם מול עיניו ימינה ושמאלה, אך הן לא זזו. בתחילה ניסינו להרגיע את עצמנו שהוא עדיין תינוק רך לימים, וכרגיל אצל תינוקות הראיה מוגבלת למדי, ובוודאי שהזמן יחלוף והוא יראה טוב יותר. במשך הזמן הצגתי בפניו גם משחקים שמרעישים וגם משחקים ססגוניים וצבעוניים, אך עיניו נותרו על מקומן כמאובנות. בהלה רבה אחזה בי. יראתי.

מחשבות של דאגה החלו לכרסם במוחי, ולא מצאתי מנוח. באחד הבקרים אף פתחתי את החלון כשבחוץ זרחה שמש קייצית במלוא עוזה, דבר נדיר באנגליה. רציתי לראות אם הוא יראה סימנים כלשהו, אך לשווא. הבנתי מהר מאוד שזה לא חששות שווא של אמא מודאגת, אלא בעיה אמיתית, וכשהבנתי שזה המצב, מיהרתי לפנות לרופא המשפחה. הוא בדק אותי במגוון בדיקות העומדות לרשותו, ואישש את חששו. הוא הסביר כי אכן הוא רואה שישנה בעיה, אך כיוון שאיננו מומחה לרפואת עיניים, הפנה אותנו אל רופא עיניים מקצועי, מומחה לילדים. בתוך מספר ימים התייצבנו בקליניקה של הרופא.

בה כמה משפחות חב"דיות, אך עדיין לא פעל במקום בית חב"ד מסודר כפי שקיים היום בהנהלת השליח הרב **לוי סודאק**. למרות זאת, אותן משפחות חב"דיות לא נחו על זרי הדפנה וקיימו פה ושם פעילויות בתחום הפצת היהדות. הן ערכו כינוסים ופנו בעיקר לקהל היהודים שלא שמר תורה ומצוות בכדי לקרבם לדרך אבותיהם. בין אותן משפחות היינו אף אנחנו, כשהתחלנו להתקרב ליהדות ולחסידות.

לפני עשרים ושש שנים בדיוק, כשנולד בנו משה לייב, זכינו בפעם הראשונה לקבל מהרבי מכתב לרגל הולדתו ובו הנוסח המסורתי שנזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים, ולאושרנו לא היה גבול. אמנם עדיין לא הפכנו להיות חסידים מן השורה עם כל הלבושים והמנהגים, אולם חזקה על תעמולה שאינה חוזרת ריקם, ודבריהם של חברינו החסידים על מנהיגותו של הרבי וכוחו המופלא, לחלוף אלינו והבנו שהרבי הוא לא עוד אישיות רבנית גדולה ומכובדת; ניתן לומר שהיינו בהליכי התקרבות משמעותיים לדרכה הקסומה של תורת החסידות. בעלי אף זכה באותה תקופה לנסוע ליבית חיינו וחזר מוקסם. כמה שבועות לאחר לידתו של הילד,

התרגשות לא מעטה נשמעת בקולה של הגבי **חיה איידל קאופמן** המתגוררת עם משפחתה ובעלה הרב **אליהו בכפר חב"ד** - שעה שהיא מגוללת את סיפור המופת המדהים שחוותה עם בנה השני **משה לייב** לפני עשרים ושש שנים בדיוק.

באותם ימים התגוררו בשכונת אדגיווער שבצפון לונדון ועשו את צעדיהם הראשונים אל תוך עולמה של חסידות חב"ד ואל הרבי מלך המשיח. עד היום העדיפה המשפחה מסיבותיה, לשמור את הסיפור המפעים הזה. כעת, לאחר שעברו יותר מחצי יובל שנים, ולאחר שקיבלה את אישורו של הבן, ניאותה האם לגולל זאת בפנינו בפעם הראשונה.

עיניים לו ולא יראה

לפני שלושה עשורים ויותר, לאחר שבאנו בברית הנישואין התגוררנו כמו משפחות יהודיות רבות בשכונת אדגיווער הממוקמת בצפון לונדון. באותם ימים האוכלוסיה היהודית בשכונה הייתה גדולה, ואף היו

אילוסטרציה

מספרים ישועות

ימים ספורים לפני ראש חודש אדר, חודש וחצי לאחר האבחנה רפואית שהותירה אותי מלאת דאגה וכאב, התקיימה סעודת 'מלווה מלכה' בביתם של אחת ממשפחות אני"ש בשכונה שהתגוררו בסמיכות אלינו, משפחת הרב פנחס רייבין. בנוסף למשפחת רייבין, נטלו חלק באותו אירוע עוד כמה מחברינו חסידי חב"ד, ובשלב מסוים, בתום החלק הרשמי, כל אחד מהם החל לגולל מופת שהיה לו או לאחד ממכריו בזכות ברכתו של הרבי. בין הסיפורים סופרו כמה סיפורי מופת מרטיטים על ילדים שנולדו עם בעיות בריאותיות, כאלה שהרופאים קבעו שאין מזור למחלתם, ובזכות ברכת הרבי הם נרפאו.

האווירה הייתה פתוחה ולבבית, וכשהללו שמעו מאתנו על הבעיה הרפואית שהתגלתה אצל בנו, דחקו בנו לכתוב לרבי ולא הבינו איך לא עשינו זאת עד עתה.

כשיצאנו מהבית, אמרתי לבעלי יהיה מה שיהיה, אני מיד מתיישבת לכתוב לרבי ולבקש את ברכתו. כך אכן עשיתי. כבר למחרת אספתי את כל התרשימים

כשיצאנו מהבית, אמרתי לבעלי יהיה מה שיהיה, אני מיד מתיישבת לכתוב לרבי ולבקש את ברכתו. כך אכן עשיתי. כבר למחרת אספתי את כל התרשימים הרפואיים, וכתבתי באופן מפורט על כל הבעיה ומתי היא התגלתה, וביקשתי את ברכת הרבי.

אף ביקר ב-770 וחזה בפלא הזה במה עניין, לא הפנמנו את העניין. באחת הפעמים, כשהצעתי בפני בעלי לפנות אל הרבי, הוא ענה לי שכבר קיבלנו עבור הילד מכתב מהרבי שיגדל להיות חסיד ירא שמים ולמדן, ומדוע עלינו להטריח את הרבי שוב?! כך ראינו אז את פני הדברים. הרבי בוודאי עסוק ולמה עלינו להטריחו?! מול גילויי האמונה של בעלי, אני נשארת בדאגתי הגדולה.

הילד היה אז רק בגיל חודשיים, והרופא שהיה מומחה גדול לרפואת עיניים לילדים, החל להעביר אותו סדרה ארוכה של צילומים ובדיקות. לאחר דקות ארוכות של בדיקות, התיישב איתנו ונתן לנו להבין שהוא לא רוצה להבהיל אותנו, אבל ככל הנראה יש בעיה רצינית עם העיניים. הוא לא הסכים לתת דיאגנוזה רפואית ברורה, מפני שהילד עדיין צעיר מדי, וביקש שנקבע תור נוסף בעוד ארבעה חודשים אצל רופא מומחה ממנו.

בכל חודשי ההמתנה, המשכנו לעשות איתו תרגולים שונים. זה היה מדהים, התינוק היה שמח בצורה לא רגילה, צחק הרבה, אך בכל מה שקשור לעיניו, הבעיה נותרה על כנה. מפלס הדאגה שלנו הלך וגאה. מי שמכיר את המנטאליות האנגלית, יודע שהיא שונה מאוד מזו הישראלית. משפחה אנגלית לא תשתף לעולם, אפילו את השכן או בן המשפחה הקרוב ביותר במה שנעשה אצלה בתוך הבית, ותנסה כמה שיותר להצניע זאת. בכל זאת, היו משפחות חב"דיות שידעו על הבעיה והציעו לנו לכתוב לרבי.

למרות האמונה הגדולה שלנו ברבי שהתחזקה באותה תקופה, מה עוד שבעלי

טובה כשלא ניכר אף זכר לבעיה שחווה בטרם התחולל הנס.

הילד, משה לייב, גדל בינתיים, נישא והקים משפחה והוא מסכם את הסיפור בראייתו שלו שהתבונה שלו לכל הסיפור הזה הוא שלכל יהודי, מכל מגזר, ישנו קשר 'עצמי' ופנימי עם הרבי, גם אם לא תמיד כולנו זוכים לראות זאת במוחש. כל אחד מאתנו שצריך ברכה וישועה, יכול להתקשר לרבי, לבקש את ברכתו ולזכות גם להתברך.

בחג הסוכות לשהות במחיצתו של הרבי, ולאחר החגים אף להיכנס ליחידות כללית כשבנו על זרועותיי.

כל אחד יכול וצריך

הגב' קאופמן מסיימת את סיפורה המיוחד והמרגש בעובדה שמאז אותו נס מופלא, בגיל פחות מחצי שנה, לא התגלו אצל בנה שום בעיות בראיה, וראייתו היא

הרפואיים, וכתבתי באופן מפורט על כל הבעיה ומתי היא התגלתה, וביקשתי את ברכת הרבי. את המכתב הכנסתי למעטפה על גביה צינתי את כתובתה של המזכירות, והתכוונתי למחרת להכניסה לתיבת הדואר.

בבוקר ראש חודש אדר, יום שני, לפני שהתכוונתי לצאת מהבית ולהכניס את המעטפה בתיבת הדואר, החלטתי לעשות לילד עוד פעם את התרגול עם המשחקים. הייתי מאוד סקפטית שיתחולל שינוי, אבל לב של אמא הוא לב של אמא, ותמיד יש תקווה, גם אם היא לא הגיונית בעליל. לפני שיצאתי מהבית ניגשתי למיטתו ועשיתי את התרגול הקבוע, וראה זה פלא - גם כיום, עשרים ושש שנים אחר מעשה, אני לא יכולה שלא להתרגש - לתדהמתי עיניו החלו לזוז ימינה ושמאלה, למעלה ולמטה, ועקבו אחר המשחק. הייתי המומה ומוכת רעם... ברגעים הראשונים לא יכולתי לפצות את פי מרוב תדהמה... פשוט עמדתי ורעדתי...

את תחושת האושר והשמחה שהציפו אותנו באותו חודש אדר, לא ניתן לתאר במילים; זה היה משהו שמיימי, לא מובן בשכל גשמי בבחינת 'טרם יכתבו והוא יענה' (כידוע אצל חסידים, שמייד לאחר כתיבת המכתב, עוד בטרם שיגורו - מקבל הרבי את הבקשה).

הדבר הכי נפלא בסיפור הוא, שהתור שלנו אצל רופא עדיין עמד בעינו ולא רציתי לבטל אותו; חשבתי לתומי כי אולי בכל זאת נותר איוה שהוא רושם מהבעיה; אולי הילד יצטרך להרכיב משקפיים מיוחדות. כך או כך, לא רצינו לוותר על התור אצל אותו רופא מומחה ששמו הלך לפניו כגודל ומומחה בתחום.

ביום שיועד עבורנו הגענו אליו ולאחר סדרה ארוכה של בדיקות, שאל את בעלי מה הבעיה עם הילד. כשבעלי החל לפרט את הבעיה, הרים הרופא את גבותיו בפליאה ופכר את ידיו לצדדים. "תראה", אמר, "לא הייתי מאמין לך בכלל לולא הייתי רואה שאת מה שאתה אומר לי רשם גם רופא העיניים ששלח אותך אלי. מהבדיקה שעשיתי לא רק שלא רואים כלום, אלא אין אפילו זכר למשהו שהיה ונעלם..."

הסיפור עשה לו כנפיים בקהילה החב"דית הקטנה שבצפון לונדון. עבורנו זה היה שיעור מאלף בכוחו של הרבי.

אחרי כמה שנים, לפני שעלינו לארץ ישראל בברכת הרבי, ביקרנו בחודש החגים אצל אימי שהתגוררה בקליפורניה וזכינו

Shomer Shabbos Free Delivery Chabad House Special B"H

SCHNAPPS

WINE & LIQUOR

Open Friday Until A 1/2 HR Before Shabbos **Yes, We Deliver Directly to Your Simcha or Event!**

Entire Store Kosher

Everyday Low Prices!

Cash & Carry on Sale Items

<p style="text-align: center;">COUPON BARKAN Superior Merlot Galil 2004 750ml \$49.99 per bottle <small>Exp. 1/27/09</small></p>	<p style="text-align: center;">COUPON COVENANT Cabernet Sauvignon Napa Valley 2006 750ml \$74.99 per bottle <small>Exp. 1/27/09</small></p>	<p style="text-align: center;">COUPON SEGALS Unfiltered Cabernet Sauvignon 2005 750ML \$54.99 per bottle <small>Exp. 1/27/09</small></p>
<p style="text-align: center;">COUPON BINYAMINA Sapphire Chosen 2004 750ML \$48.99 per bottle <small>Exp. 1/27/09</small></p>	<p style="text-align: center;">COUPON BARTENURA Moscato Blue 750ml \$8.99 by the solid case of 12 <small>Exp. 1/27/09</small></p>	<p style="text-align: center;">COUPON BARON HERZOG Juensee Cabernet 750ml \$8.99 by the solid case of 12 <small>Exp. 1/27/09</small></p>
<p style="text-align: center;">COUPON GREY GOOSE Vodka 1.75L \$59.99 per bottle <small>Exp. 1/27/09</small></p>	<p style="text-align: center;">COUPON GLENLIVET 18 Yr. Single Malt Scotch 750ML 2/\$119.99 <small>Exp. 1/27/09</small></p>	<p style="text-align: center;">COUPON GLENLIVET 12 Yr. Single Malt Scotch 750ML 2/\$69.99 <small>Exp. 1/27/09</small></p>
<p style="text-align: center;">COUPON MACALLAN 12 Yr. Single Malt Scotch 750ML 2/\$89.99 <small>Exp. 1/27/09</small></p>	<p style="text-align: center;">COUPON TALISKER 10 Yr. Single Malt Scotch 750ML 2/\$99.99 <small>Exp. 1/27/09</small></p>	<p style="text-align: center;">COUPON RASHI Light Red Concord 750ml - By the solid case of 12 \$3.99 <small>Exp. 1/27/09</small></p>
<p style="text-align: center;">COUPON RASHI Light Pink Concord 750ml - By the solid case of 12 \$3.99 <small>Exp. 1/27/09</small></p>	<p style="text-align: center;">COUPON SMIRNOFF Triple Distilled Vodka 1.75L \$20.99 per bottle <small>Exp. 1/27/09</small></p>	<p style="text-align: center;">COUPON GREY GOOSE Vodka 1L 2/\$69.99 <small>Exp. 1/27/09</small></p>

Wine Tastings Every Thursday 5:00pm till 8:00pm

404 Ave. M (ACROSS FROM MOISHA'S DISCOUNT) Bet. E. 4th & 5th St.
Telephone: 718.336.7707

We are not responsible for typographical errors. While supplies lasts. We reserve the right to limit quantities. Cannot be combined with other offers.

לוח שבועי

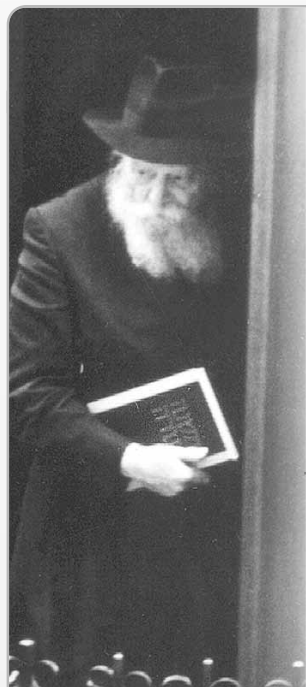
שבוע פרשת בא – בשלח

זמני השבת			שקיעה		חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה		
יציאה	כניסה		ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	
5:40	4:31	ירושלים	5:11	5:12	12:09	11:54	9:38	9:14	7:07	6:35	יום שישי, ה' שבט
5:51	4:51	תל אביב	5:12	5:13	12:09	11:54	9:38	9:14	7:06	6:35	שבת קודש, ו' שבט
5:49	4:40	חיפה	5:13	5:14	12:09	11:54	9:37	9:14	7:05	6:34	יום ראשון, ז' שבט
5:55	4:53	ניו יורק	5:14	5:15	12:09	11:54	9:37	9:14	7:04	6:33	יום שני, ח' שבט
6:36	5:26	פריז	5:16	5:16	12:09	11:54	9:36	9:13	7:03	6:33	יום שלישי, ט' שבט
5:41	4:28	לונדון	5:17	5:17	12:09	11:54	9:36	9:13	7:02	6:32	יום רביעי, י' שבט
5:01	4:41	מוסקווה	5:18	5:18	12:10	11:54	9:35	9:13	7:01	6:31	יום חמישי, י"א שבט

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות.

כל הזמנים לפי שעון חורף.

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים	פרק א'	ספר המצוות
שישי ה' שבט	הלכות טומאת אוכלין. פרק טז. הלכות כלים.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	הל' מלוה ולוה. פרק כה.	מ"ע צח.
שבת קודש ו' שבט	פרק ג-ה.	פרק כו.	מ"ע קז.
ראשון ז' שבט	פרק ו-ח.	פרק כז.	מ"ע קח.
שני ח' שבט	פרק ט-יא.	הל' טוען ונטען.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע קא.
שלישי ט' שבט	פרק יב-יד.	פרק ב.	מ"ע צט.
רביעי י' שבט	פרק טו-יז.	פרק ג.	מ"ע ק.
חמישי י"א שבט	פרק יח-כ.	פרק ד.	מ"ע קו.
שישי י"ב שבט	פרק כא-כג.	פרק ה.	מ"ע קד.

ר' חייקל

זכרונות מחסיד ששרד את מסך הברזל ומסך הדולרים

אבא, אמא וקבוצת החסידים שהגיעה לקראקא, הצליחו אמנם להערים ולעזוב את רוסיה, אך עד מהרה "ויוגד (לסוכניה.ק.וו.ד.) כי ברח העם"...מה עשו הרוסים? שלחו מברקים דחופים למשטרה החשאית בפולין, שהיתה תחת השפעתם, כדי שיתפסו אותם. "וירדפו מצרים אחריהם", ואָט-אָט עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה'..."

השהייה בפולין של אחר השואה

העזרה קבלו מתנועת ה"בריחה", שהפכה לאפוטרופוס שלהם מהרגע שדרכה רגלם על אדמת פולין ועד שהגיעו אל המנוחה ואל הנחלה.

כדי להבין מהי תנועת הבריחה, מי עמד בראשה, ומה הקשר בין חסידי חב"ד לתנועה זו – כדאי להקדים בקצרה תיאור הרקע ההיסטורי והמצב המדיני באירופה ובארץ ישראל באותה תקופה.

ארצות אירופה סיימו את מלחמת העולם השנייה בחודש מאי 1945, כשיד בעלות הברית על העליונה. אולם יותר משנה אחרי כן, עדיין המשיכו עקבות המלחמה לשבש את החיים באירופה והאנדרלמוסיה שלטה בכל מקום.

מבחינה מדינית: ערים רבות במרכז אירופה נפגעו קשה ואף נהרסו וחלק מהגבולות בין המדינות נטשטשו כליל.

המאורעות בקיילצה, שאירעו ימים אחדים לפני בואם, פרצו גלי אנטישמיות במזרח פולין שאיימו לחסל אותם. תארתי את יד הרוסים ששלטה בפולין ואיימה לתפוס אותם ולהחזירם לרוסיה; וכיצד הורי עם קבוצת החסידים, כמו אלפי הפליטים שהצליחו לשרוד את השואה נאלצו להימלט על נפשם ולברוח במהירות מערבה.

עם בואם לפולין, נהנו הורי – כמו שאר החסידים – מעזרתם של ארגוני היהודים כמו "ועד הסיוע המאוחד של יהודי אמריקה" (American Jewish Joint Distribution Committee) הידוע בקיצור בשם ה"גיוינט", "ועד ההצלה", "הסוכנות היהודית", "אגודת ישראל" וה"מזרחי", שדאגו עבורם לביגוד, לתרופות ולרופאים, הקימו עבורם מלונות מאולתרים, בתי תבשיל ולהבדיל, בתי-כנסת; אך את עיקר

א חרי הפסקה ארוכה, מסיבות שאינן תלויות בי, מתחדשת בעזרת השם הסידרה אודות ימי חייו של אאמו"ר הרה"ח ר' חייקל חאנין.

[לזיכרון לע"נ אאמו"ר הרה"ח התמים וכו' עוסק בצ"צ באמונה הר"ר חייקל בן הרה"ח הר"ר שניאור זלמן יצחק נפטר ו' שבט תשס"ה – ת.נ.צ.ב.ה.]

בפרק הקודם סיפרתי כיצד הגיעו קבוצת חסידי חב"ד, שמנתה 46 איש, ביניהם הורי ושתי אחיותי יחי, לפולין. תארתי את השבת היחידה בה שהו החסידים, שבעי נדודים בקראקא, אחרי שחצו את הגבול הרוסי באופן מסוכן ולא ליגלי, ביום חמישי, כ"א סיון תש"ו. באותו הפרק הזכרתי שבעקבות

הכלכלית של הארץ. הבריטים ראו את הארץ כמקום אידילי וחשוב לאינטרסים של הממלכה האנגלית. מבחינה אסטרטגית, ארץ ישראל הייתה נתיב תחבורה חיוני לארצות של האימפריה הבריטית במזרח הרחוק. ומבחינה כלכלית הם החשיבו את בארות הנפט לנכס יקר שיוסיף למעצמה הון רב. הם לא ראו בעין יפה את עליית היהודים ופחדו שככל שידגל מספר היהודים, כך הסיכוי שלהם להמשיך למשול בארץ יקטן. ולכן הנפיקו סרטיפיקטים – רשיונות התיישבות בארץ ישראל – במספר מצומצם בלבד.

ל"אהבת ישראל" של האנגלים נוספה שנאת ישמעאל ואף עלתה עליה. הערבים, שהיו אז את החלק הארי של תושבי הארץ לא רצו שהיהודים ישתלטו על האיזור וידחקו את רגלם, הם לחצו על הבריטים שיאסרו את עליית היהודים וגם שימנעו מהם רכישת קרקעות בארצנו הקדושה

האמתלא (אמת-לא) של בריטניה, שלא רצתה עליה יהודית, הייתה, שהארץ לא יכולה לקלוט יותר ממכסה זו ושהעולים החדשים עלולים להפוך לעול על שכם התושבים הנוכחיים ולדחוק את העובדים, יהודים כערבים, ממקומות עבודתם.

למרות המדיניות הקשוחה של ממשלת אנגליה, נרתמו יהודי ארץ ישראל והצטרפו שכם אחד עם הבריטים למאמץ המלחמה נגד היטלר. בחורים ארצישראלים הצטרפו לצבא של "הוד מעלתה" המלכה הבריטית בפלוגה מיוחדת שנקראה ה"בריגדה היהודית" ואף נשלחו למשימות קשות ומסובכות כצנחנים או כחיילים מהשורה.

לכן, אחרי המלחמה ציפו היהודים ומנהיגי הישוב בארץ ישראל כי בריטניה תשנה את מדיניות ה"ספר הלבן" ותאפשר ליהודים עליה חופשית לארץ ישראל. הם קיוו שכתברים לנשק, לאחר שהאנגלים ראו את נאמנות יהודי ארץ ישראל, ובעיקר לאחר שהאנגלים ראו במו עיניהם את השואה ואת סבלם של היהודים באירופה – הם יסכימו לפתוח את הגבול לניצולים האומללים. אולם ממשלת אנגליה דחתה באטימות-לב את בקשותיהם, ושערי ארץ ישראל נשארו נעולים בפני היהודים.

באותה שעה נאנקו היהודים באירופה. אפילו במחנות ה"עקורים", שהיו אמורים

רכבת הפליטים בהגיעם מלבוב גבול רוסיה לקראקא - מדינת פולין

והיהודים? מתוך 7 מליון יהודים שחיו באירופה הכבושה בידי הנאצים, רק מיליון אחד נותר בחיים. 6 מליון ניספו בשואה האיומה. מתוך 3.5 מליון של יהודי פולין – רק עשירית (!) נצלו. היו ביניהם מי שניסו לשוב לבתיהם ולעיריות מגוריהם, בתקווה שהם חוזרים הביתה ואת כל הזוועות ישאירו מאחוריהם; שאולי עוד ימצאו מישוהו מיקיריהם או אולי יוכלו להשיב לעצמם חלק מרכושם. אבל הם התאכזבו. הם גילו שבתם חרב או נגזל ושכל בני המשפחה והידידים אינם עוד.

האנטישמיות המשיכה להשתולל בכל רחבי אירופה, ובפולין היא עלתה על כולנה. ברחובות וברכובות התנפלו על יהודים, הכו אותם, פצעו אותם, עשו בהם שפטים והרגו בהם. בכמה מקומות בפולין התחוללו אף פוגרומים מאורגנים. עובדה היא, שבמשך אחד עשר החודשים לאחר שחרור פולניה נרצחו 351 יהודים ברחבי פולין.

בתחושה קשה של אבל ויאוש, כשהאדמה הארורה בוערת תחת רגלם, חפשו היהודים דרך לברוח מהאסון שפקד אותם ואת כל עם ישראל... שאלתם היתה: לאן? וכיצד?

מדיניות הבריטים

גם בארץ ישראל נתנה המלחמה את אותותיה מבחינה כלכלית ופוליטית. ארץ ישראל הייתה אז תחת שלטון המנדט הבריטי, שהבטיח "בית לאומי" ליהודים מחד, ומאידיך המשיך את מדיניות ה"ספר הלבן", שקבעה כי עליית היהודים לארץ תהיה לפי מכסה ולפי יכולת הקליטה

ברוב מזרח אירופה שלט הצבא האדום כשהמדינות הקטנות נבלעות ונספחות אל ברית המועצות. במערב אירופה שלטו הכוחות האמריקנים והבריטים, שאליהם הצטרפו כוחות צרפת המשוחררת. גרמניה איבדה את ריבונותה וחולקה בין בעלות הברית: ארה"ב, ברית המועצות, בריטניה וצרפת. צרפת ובריטניה שנחשבו מעצמות-העל עד המלחמה, אבדו את כוחם, ואת מקומם לקחו ארה"ב וברית המועצות. תחרות כח

החלה בין שתי האימפריות: ברית המועצות הקומוניסטית וארה"ב הדמוקרטית והקפיטליסטית. חילוקי הדעות ביניהן יצרו מתח רב והשאירו את אירופה ואת העולם כולו בסימני שאלה רבים.

ומבחינה אנושית? המלחמה השאירה אחריה הרס וחורבן. יותר מ-35 מיליון (!) בני אדם, מהם קרוב ל-20 מיליון בברית המועצות וכ-8 מיליון בגרמניה, נהרגו במלחמת העולם השנייה, ויותר מ-10 מיליון פליטים, בני לאומים שונים, נמצאו ללא קורת גג, רעבים ללחם. בין הפליטים היו עצורים פוליטיים, שבויי מלחמה, ועובדי כפיה, שיצאו לחופשי ממחנות מעצר, ממחנות עבודה, ממחנות כפיה, ממחנות השמדה וממחנות מוות.

אחת המטרות הראשונות של צבאות בנות הברית הייתה להחזיר את כל העקורים לבתיהם. ואמנם רוב הפליטים החלו לנדוד ברחבי אירופה לכיוון ארץ מוצאם, ממזרח למערב וממערב למזרח. אולם היו גם פליטים כאלו שלא רצו לשוב, בעיקר אלו שלא רצו להיות תחת ההשפעה הקומוניסטית. אותם פליטים הוכרזו כ"עקורים" (שנעקרו מבתיהם), ושוכנו במחנות מיוחדים שהוקמו, על ידי בעלות הברית, במחנות ריכוז לשעבר.

רוב העקורים, יהודים ושאינם יהודים, התרכזו בשטח הכיבוש הבריטי בצפון גרמניה ובשטח הכיבוש האמריקאי בדרום גרמניה והוחזקו על ידי ארגון אונר"א (הארגון לסעד ולרווחה) של האו"ם. העקורים חיו בצפיפות רבה מאחורי גדרות התיל של מחנות הריכוז לשעבר ובתנאי תזונה ותברואה ירודים ביותר.

נגד הציונות. בעד ה'בריחה'

גדולי ישראל והאדמו"ר הרש"ב בראשם התנגדו לתנועה הציונית ונלחמו בה משום שהאידיאל הציוני קרא לשחרור העם היהודי ע"י הקמת מדינה אוטונומית שאמורה להתנהל כדין כל מדינה ומדינה ובניגוד לחוקי התורה ורוח ישראל סבא.

אך יוצאת מן הכלל היתה דעתו של הרבי על ה"בריחה" על אף שהיתה תנועה ציונית מובהקת. נראה, שהרבי לא רק הסכים עם תנועת ה"עליה" וה"בריחה" וראה בעין יפה את פעולותיה, אלא אף הביע את דעתו החיובית עליה וברך את העוסקים בה במסירות נפש. באותה עת הוא מאחל ומנבא מפלה מוחצת לאנגלים.

וכך הוא כותב לגאון הר"ר שלמה יוסף זוין בכ"ה תשרי תש"ח:

במענה על שאלתו על אודות המצב בארה"ק ת"ו, כפי שהנני מבין תוכן שאלתו – שכותב רק ברמז – הוא בשני העניינים המעשה התעושים והדיעה המשובשת של ממלכת אנגלי' ומעשה הצדק והיושר של בעלי הארגון.

הנה דבר פשוט ומוחלט אשר מנהל אנגלי ואתו עמו כל המחזיקים בדעתו ובעבודתו הנה בקרב הימים יפלו בתהומות נשי' בבשת נצחי וברכות יחולו על ראש אחינו העוסקים בהבאת אחננ"י לא"י והעולים יצליחו בכל אשר יפנו והשי"ת יעיר את לבב העוסקים בהעלי' ולבב העולים להתחזק בשמירת קיום התורה והמצוות והשי"ת יחוס וירחם עלינו כולנו וישלח לנו את הגואל צדק בחסד וברחמים.

ליגלית – ה"העפלה", שהחלה עוד לפני המלחמה, בה העלו יהודים והביאום לחופי הארץ בחשאי על אפם וחמתם של האנגלים.

הזרוע של ה"הגנה" שטיפלה בענייני ה"העפלה" נקראה "המוסד לעלייה". תפקידה היה למצוא נתיבי בריחה מאירופה, לרכוש אניות שיתאימו להעפלה, למצוא אנשי צוות שישייטו ויכשירו את האוניות לקליטת אנשים, לארגן ולרכז את הפליטים במחנות מעבר ולהביאם לערי נמל; להעלות יהודים על ספינות מעפילים וללוות את האניות במסען לארץ הנכספת. ה"העפלה" החלה בפעולותיה בתרצ"ט והמשיכה לפעול עד תש"א שאז פסקה כליל.

כשהמנהיגים הישראלים הבינו שאין סיכויים שהאנגלים יתנו סרטיפיקטים לניצולי השואה, הם חידשו, כאמור, את העליה הלא ליגלית ארצה.

תנועת ה"בריחה" היתה חלק מהמנגנון של "המוסד לעליה". התפקיד הספציפי של ה"בריחה" היה לאסוף את היהודים ניצולי השואה באירופה ולהביאם למקומות בהם יתאפשר להם להעלות על אוניות על מנת להפליג לחופים שמהם יוכלו להגיע לארץ ישראל.

האמת היא שניצני ה"בריחה" החלו בעצם ימי המלחמה, כשקבוצת צעירים יהודים מאזור קטוביץ' ארגנו מחתרת, לחמו בעזות נגד הגרמנים והצליחו, בדרכים לא דרכים, לברוח ולהגיע לארץ ישראל.

מיד עם שחרור אירופה ע"י בעלות הברית קבלה התנועה תנופה ולשורותיה הצטרפו פרטיזנים ולוחמי הגטאות, שהיו ברובם יוצאי תנועות נוער. מגמתם היתה לעזוב את אדמת אירופה המקוללת ו"לברוח". גם אז רובם ראו את ארץ ישראל כיעד האחרון שלהם, אולם כשהצטרפו לתנועה גם שליחים מארץ ישראל, חיילי הבריגדה היהודית, יהודים מצבא ארה"ב, אנשי הגיונט ושליחי "עליה ב"י" נעשתה ה"בריחה" תנועה ציונית במלוא מובן המילה.

כמו יציאת מצרים

כשהורי, ר' ניסן נעמענאו, דודי הרה"ח וכו' התמים ר' חיים מינקאוויטש ומשפחתו ועוד כמה משפחות מאנ"ש הגיעו בהצלחה לפולין – הם מיהרו לשלוח מברק לכ"ק אדמו"ר הרי"צ, לארה"ב, בו סיפרו שעברו בשלום את הגבול ובקשו הוראות

לשמש כפתרון לבעיית העקורים באירופה, אלא בעיית העקורים צריכה להיפתר בתוך מדינות אירופה עצמן.

בווין שאף למדיניות שתהא מקובלת על האמריקאים, אך לא רצה לעורר את זעם הערבים. לכן הוסיף ונתן פיתרון לכונן וועדת חקירה משותפת לבריטניה וארה"ב שתמליץ בפני שתי הממשלות על הדרך הטובה ביותר לפתרון בעיית העקורים ובעיית ארץ ישראל. הוא הבטיח חגיגת כי ימלא אחר כל המלצותיה אם יתקבלו פה אחד.

בראש הוועדה האנגלו-אמריקאית העמיד בווין את ריצ'רד קרוסמן, אחד מנאמני ביתו, אך למורת רוחו מסקנות הוועדה היו נגדו ושללו כליל את מדיניותו.

לימים כתב קרוסמן "חברי הוועדה הריחו את הריח המיוחד במינו, הבלתי נשכח, ריחם של אנשים חסרי גג, שצופו אותם יחדיו; הסיטו הזה, שידענו עליו ידיעה קלושה מדו"חות, משיחות ומן העיתונים, היה לנו עכשו חויה יומיומית..."

מחדשים את ה"העפלה"

בי"ג סיוון תש"ו החליטה בריטניה שלא לאמץ את מסקנות הוועדה ולא לתת ל"עקורים" להכנס ארצה.

אי לזאת החליטו ראשי הסוכנות ומנהיגי הישוב בארץ להאבק בבריטניה בכוח ולחדש ביתר שאת את העליה הלא

לעזור להם, גם שם, התנכלו להם וסבלם היה רב מנשוא.

מחנות מיוחדים ליהודים

בתחילה לא היו מחנות מיוחדים ליהודים. אך בחודש אוגוסט 1945, עם הבחרו של הארי טרומן לנשיא ארה"ב השתנה מצב היהודים באירופה ובארץ ישראל כאחד. טרומן הטיל על ארל האריסון, משפטן ומומחה לבעיות פליטים, להכין דו"ח בשאלת העקורים היהודים. בעקבות מסקנות הוועדה הוחלט להקים מחנות עקורים מיוחדים ליהודים. שיהיו מוגנים מפני אנטישמיות ושישררו בהם תנאים משופרים יותר. בסך הכל הוקמו 46 מחנות עקורים שבהן שהו כ-250,000 אלף יהודים. הסובייטים, כמובן, סרבו להכיר בכך שמצבם של הפליטים היהודים שונה ממצב שאר הפליטים והעקורים בשטחי הכיבוש הסובייטיים, ולא הקימו מחנות נפרדים ליהודים. לכן, מרביתם של אחינו רצו להגיע לאיזור הכיבוש האמריקאי בגרמניה או באוסטריה.

דו"ח האריסון קבע גם שבסופו של דבר הפתרון היחיד למצוקת היהודים היא עלייתם לארץ ישראל ועל בריטניה לתת 100,000 סרטיפיקטים (תעודות עליה) לארץ ישראל. אבל בווין, שר החוץ החדש של בריטניה, לא רצה לקבל את מסקנות הוועדה בטענה, שארץ ישראל לא יכולה

כיצד לנהוג ולהיכן ללכת. רצונם היה עז להתראות עם הרבי, אבל כחסידיים הם היו מוכנים לעשות ולשמוע ככל אשר יצווה.

בכתבה האחרונה סיפרתי כיצד הדגיש אבי את הדמיון הרב בין יציאת מצרים בשנת ב' אלפים תמ"ח ויציאת רוסיה בשנת ה' אלפים תש"ו. עתה, אחרי שהקדמתי וסיפרתי את הרקע ההיסטורי לתקופה, שוב איני יכול שלא לחזור ולהשוות, כפי שעשה אבא, בין שתי ה"יציאות":

ביציאת מצרים נאמר (שמות יד) "ויוגד למלך מצרים כי ברח העם... ויאסור את רכבו ואת עמו לקח עמו... וירדוף אחרי בני ישראל... וירדפו מצרים אחריהם וישיגו אותם חונים על הים... וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה'... ויאמר משה אל העם, אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום, כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם... ויאמר ה'... דבר אל ישראל ויסעו"

אבא, אמא וקבוצת החסידים שהגיעה לקראקא היו בדיוק באותו מצב. הם אמנם הצליחו להערים ולעזוב את רוסיה, אך עד מהרה "ויוגד (לסוכני הנ.ק.וו.ד.) כי ברח העם".... הרוסים רחרחו די מהר כי קבוצת חסידים, מסכני המשטר, קונטר-רובלציונרים, נשטמו מבין ידיהם. אז מה עשו הרוסים? הם שלחו מברקים דחופים למשטרה החשאית בפולין, שהיתה תחת השפעתם, כדי שיתפסו אותם. "וירדוף אחרי בני ישראל... וירדפו מצרים אחריהם וישיגו אותם חונים על הים... הם רדפו אותם, ואוט-אוט-אוט עמדו לתפסם.

"וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה'...". אחרי שראשי הקהילה

הפליטים עוברים את הגבול דרך הנתיבים והשבילים שסודרו ע"י ה"בריה"ה

שי' שיואל להודיע חו"ד לידידיי התמימים ואנ"ש ליובאוויטש ברוסלאנד ופולין שישתדלו לבוא לפריז והשי"ת יצליחם בגו"ר. ובהקדם האפשרי יסע מפה לאירופא אחד מידידיי הרבנים שי' להשתתף ביחד עם ידידי שי' וחבריו יחיו בעזרת הצלתם.

ועל אודות ידידי עוז היקר באנשים הרמ"ד [= הרב ר' מרדכי דובין] שי', הנה בדרך בטוחה ובמהירות יציאתו למדינה הסמוכה הנני מסכים. והשי"ת ישמרהו ויעזור לו בכל הענינים בגשם וברוח.

אבא מעולם לא הזכיר את ההוראה לנסוע לפריז, בשלב זה, כשהיו עדיין בקראקוב, אלא בשלב מאוחר יותר, כשכבר היו בגרמניה.

יתכן שההוראה לא הגיעה לידיהם או שלא יכלו, בנסיבות הזמן והמקום לקיימה מיד בפועל. יתכן גם שהמדיניות ומצב הגבולות השתנה חדשים לבקרים ובהתאמה השתנו גם הוראותיו של הרבי. במכתב, מזכיר הרבי שהוא שולח שליח מארה"ב שיעזור בהצלתם, הכוונה היא להרה"ח הר"ר ישראל דזייקאבסאן כפי שאזכיר בהמשך הזכרונות.

בכ"ו תמוז תש"ו [כנראה מצד שינוי במצב הענינים בקבלת רשיונות כניסה במדינות השונות] כתב הרבי תשובה בזה הלשון:

להודיע להם ולכל המשתדלים לנסוע, שיסעו להמקומות שתחת ממשלת ארצוה"ב באשכנז ויוכלו בעזה"י בנקל יותר לקבל רשיוני כניסה לארה"ב.

באותו זמן ראו על כל צעד ושעל את ההשגחה הפרטית אך עדיין לא ראו בפועל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים, אך בודאי שהאמונה ברבי, הייורא העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו", והתשוקה העזה לפגוש אותו פנים אל פנים נתנה להם כח, אתגר ורצון להמשיך ללכת.....

בקראקא גילו את אזניהם שהמשטרה החשאית בעקבותיהם והרגישו באיזו סכנה הם נמצאים, "כי נבוכים הם בארץ", הם היו אובדי עצות מהו הצעד הבא שעליהם לעשות. "כי סגר עליהם המדבר" – מאחור עמדו הרוסים כדי להחזירם לברית המועצות ומלפנים, עמדו הפולנים, שונאי העם היהודי, ורצו להטביעם בים האנטישמיות הגואה. "ויאמר משה אל העם, אל תיראו, התיצבו וראו את ישועת ה' אשר יעשה לכם היום, כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם... ויאמר ה'... דבר אל ישראל ויסעו"

אינני יודע בודאות מתי התקבלה תשובה מהרבי ואם אכן זכו הורי ושאר החסידים, לקבל תשובה כשעדיין היו בקראקא, כי ברחו ממנה לפני שיהיה מאוחר מדי.

אולם מצאתי מכתב מהרבי מא' תמוז תש"ו לר' בנימין מינץ שנדפס באגרות קודש ח"ט ע' קמג שמראה שהיתה עבורם הוראה ברורה. וז"ל:

בנועם קראתי מכתבו מי"ט לחודש סיון העבר, מהתועדות עם יקירי צמודי לבבי התמימים ואנ"ש ליובאוויטש שבאו מרוסיה, ונמצאים בלודז, וברכה מיוחדת לידידי בעד השתדלותו הטובה למחר להצילם משם, והשי"ת יצליחם בגו"ר.

בקשתי את ידידי הרה"ג מישקובסקי

ב"ה

כ"ב שבט

הקהל עולמי בירושלים

לכבוד יום ההילולא של הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא שניאורסאהן ע"ה תתקיים התועדות ביום ראשון כ"א שבט (15/2) בשעה 19:00 בערב ב"בית הכנסת הגדול" רח' המלך גיורג' 58 ירושלים

בערב ישתתף הרה"ח שמעון רוזנברג אביה של רבקי הולצברג הי"ד

חוויה ייחודית מעל למקום ולזמן

אור חיה

www.orchaya.org.il 1-700-70-72-82

הרה"ח

בודדים שהתעקשו לארגן בעצמם קבוצה קטנה שתצא את גבולות ברית המועצות. ר' יוסף נמנה על קבוצה זו ובצורה רשמית 'אומץ' על ידי הרה"ח ר' שמואל נוטיק הי"ד.

סיפר הרה"ח ר' שמואל גורביץ ע"ה: "הודיעו לנו שעלינו להגיע בבוקר לתחנת הרכבת כדי לצאת עם הרכבת היוצאת לפולין. בהודעה נמסר שברכבת זו ייסעו המשפיע ר' מענדל פטרפס, ר' שמואל נוטיק אשתו ובתו, ועמם אחי אברהם, אני ויוסף גרינברג הרשומים כבניו של ר' שמואל נוטיק.

"עזבנו את לבוב בשעות לפני הצהריים ברכבת נוסעים רגילה ולא ברכבת משא, כמו שהיו רגילים לצאת באשלונים [הקבוצות המאורגנות שיצאו את ברית המועצות]. רוב הנוסעים היו אנשי-צבא וממשל, ואנו העמדנו פנים כאילו גם אנחנו נוסעים 'ישרים'.

"הרכבת התקדמה לעבר נקודת הגבול, שליד העיירה פרימישלאן, תוך כדי כך עברו בקרון שלנו מספר אנשים בלבוש אזרחי, שדיברו כביכול בינם לבין עצמם. מבלי משים האזנתי לדבריהם, ואז שמעתי, לחרדתי, אחד מהם אומר לחבריו: 'הם חולמים חלומות טובים'... סירבתי להסיק

ביחדר' המחתרתי. הוא הושפע רבות מהמלמד שלו החסיד הנודע הרב ר' ישראל נעולער (לויך).

בתקופת זו נפטר עליו גם אביו באורח טרגי. באחת השבתות הלך לטבול בנהר "אנחור" יחד עם שניים מידידיו ובהם ר' אהרן חזן. בזה אחר זה נכנסו בזריזות וטבלו. האחרון שנכנס היה ר' נפתלי, אך מסיבה שאינה ברורה נסחף במימי הנהר, והשיב את נשמתו לבוראה בקדושה ובטהרה.

בשנים הבאות גדל אצל אחיותיו גב' זיסל פרידמן וגב' חי' סגלוב, ומפאת הנסיבות הפך לבוגר טרם זמנו. כבר כנער צעיר עשה רבות בכדי להסתדר בכוחות עצמו ולדאוג לתנאי מחייתו.

מנסים לברוח

עם סיום המלחמה הגיע ללבוב יחד עם רבים מחסידי חב"ד שבאו לעיר בכדי להבריא את הגבול בבריחה הידועה. מאות חסידים הצליחו לצאת את מסך הברזל. הבריחה המאורגנת הופסקה כאשר השלטונות עלו על רשת ההברחה; רבים נעצרו ואחרים נמלטו מהעיר. היו כמה

שבוע האחרון הלך לעולמו הרה"ח ר' יוסף גרינברג ע"ה, והוא בן 77. בימי בחרותו למד ולימד תורה במסירות נפש, ומשום כך נאסר והוגלה לסיביר והוא בן 19 בלבד. לאחר ששוחרר הקים בית חסידי לתפארת. בשנים מאוחרות יותר הצליח לעלות ארצה ולהתיישב בבני ברק, שם המשיך להפיץ חסידות.

בוגר בטרם עת

הרה"ח ר' יוסף גרינברג נולד בעיר קפרשט שברומניה, ביום כ"ט במנחם-אב תרצ"א, להוריו הרב נפתלי ומרת רחל גרינברג. האב ר' נפתלי כיהן כשוטח ומוהל בעיר ובסביבותיה, ואילו אמו מרת רחל סייעה רבות לארגוני חסד יהודיים בעיר, ובהם ארגון 'ביקור חולים' וארגון שסייע לילודות.

בימי מלחמת העולם השנייה נמלטה המשפחה מאימי הקרבות, ובמהלך הנדודים נפטרה אם המשפחה. לאחר תלאות רבות הגיעו בני המשפחה לטשקנט שבאוזבקיסטן הרחוקה, שם ר' יוסף למד

ר' יוסף גרינברג ע"ה

הרב יוסף גרינברג שהלך לעולמו בשבוע האחרון, למד ולימד נגלה וחסידות במחתרת ובשל כך נאסר פעמיים על ידי השלטון הקומוניסטי. בפעם הראשונה הצליח להשתחרר לאחר מספר חודשים, אולם בפעם השנייה הוגלה למחנה עבודה בתנאים קשים בסיביר, אך גם שם שמר מצוות במסירות נפש רבה • קווים לדמותו של איש חסיד, עניו, צנוע משכמו ומעלה

מאת שניאור זלמן ברגר

הרכבת בכותאסי. מאחר שכל דברי הדואר המיועדים אלי היו תחת מעקב, ידעו מיד השלטונות על תוכן המברק בעוד שהאמא לא ידעה כלל שנאסרתי, ולא עלה בדעתה להיזהר. לשם הסוואה לא חתמה אמנם את שמה, אלא שם אחר, אבל הם הבינו מי עומד מאחורי מברק זה.

"המברק נפל לידיהם כפרי בשל, והם שמחו עליו כעל כל הון. טבעת החנק הלכה אפוא והתהדקה. הם שלחו הודעה שגרתית אל הכתובת שלי לבוא לסניף הדאר ולקבל מברק שהגיע בעבורי. הם היו מעוניינים לצוד ברשתם אנשים נוספים, וכך עמדו הכן לראות מי האיש הבא לקבל את המברק.

"ר' יוסף גרינברג ששהה אז בכותאסי, הוא אשר הלך לבית הדואר לקבל את המברק. כצפוי נתנו את המברק בידו מבלי שידע שכמה זוגות עיניים עוקבות ובלשות אחריו. ר' יוסף העביר את המברק לאחד מאנשי למען יסור לתחנת הרכבת לקבל את פני מרת קצנלבוין ולהזהירה לבל תהיין ללכת הביתה, היות ובנה עצור כבר בידיהם, והיא עלולה להעמיד את עצמה בסכנה.

"בסופו של דבר יצאו לקבל את פניה זוג זקנים ר' אלתר ורחל ניימרק שנתבקשו לפגוש אותה בתחנת הרכבת ולספר לה על מעצרי. במרחק קצר עמדו מלאכי החבלה

לאחר שחרורו נסע לסמרקנד שבאוזבקיסטן, ויחד עם בני משפחת מישלובין ארגנו 'חדרים' מחתרתיים לבני אני"ש שנתרו בעיר. מסמרקנד עבר לכותאסי שבגרוזיה, וגם כאן אסף נערים צעירים ולמד עמם תורה במחתרת. הוא לימדם גמרא, תניא ותנ"ך.

שלוש שנים בלבד חלפו מאז שנלכד בידי השלטונות, ושוב נפל לידיהם. מעצר זה קשור למארגני הבריחה הידועה בלבוב, שכמה מהם הצליחו למלט את נפשם ולהסתתר חרף החיפושים הנרחבים שערכו אחריהם השלטונות. בין הנמלטים היתה הגב' שרה קצנלבוין הידועה בכינויה 'מומע שרה'. היא נדדה בין מקומות שונים והצליחה להסתתר מעיניים זרות. בנה ר' משה, שאף הוא סייע לבריחה, ששה בכותאסי, שם נעצר כאשר יצא מהתוועדות ל"ג בעומר תש"י. לאחר מעצרו עקבו השלטונות אחרי הדואר שהגיע אליו, וכך הצליחו לעצור כמה מאנשי"ש ובהם את ר' יוסף גרינברג.

לאחר שנים, שיחזר ר' משה קצנלבוין את השתלשלות האירועים:

"בימים שלאחר מעצרי שלחה אלי אמא מברק ממוסקבה בו היא מודיעה לי כי ביום פלוני היא מגיעה ברכבת הנוסעת לגרוזיה, ומבקשת ממני לבא ולקבל את פניה בתחנת

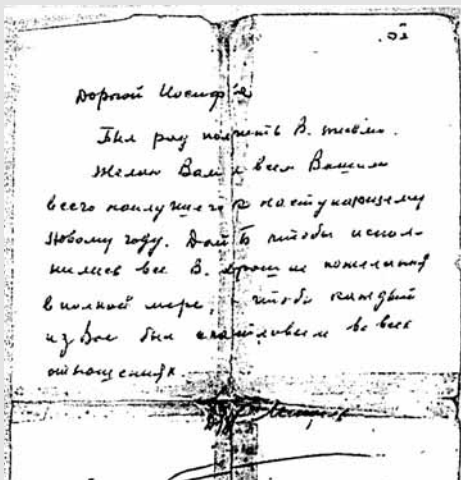
שהם מתכוונים אלינו, שהרי האמנו שנצליח לעזוב את ברית המועצות. כשהרכבת נעצרה בתחנת פרימישלאן 'החלום הטוב' באמת נגוז והגיע לקיצו. משני עברי הקרון התפרצו חיילים חמושים ברובים דרוכים וציוו עלינו להתלוות אליהם. ידענו, שהמשחק אבוד, אך לא ידענו עדיין מה יהיה ה'תשלום'.

"בשלב ראשון הכניסו את כולנו לצריף נידח ששימש את עובדי התחנה. העמידו מסביבו שומרים עד למחרת. בבוקר העלו אותנו על משאית צבאית שהביאה אותנו למטה שירות הריגול הנגדי המסונף למשטרה החשאית. שם הפרידו בינינו וכל אחד נלקח לחדר נפרד. כך החלה פרשת החקירות."

החקירות נמשכו חודשים מספר, ולבסוף הוחלט לשחרר את הצעירים שבחבורה ובהם ר' יוסף גרינברג והאחים גורביץ, ואילו ר' מענדל ר' שמואל נוטיק רעייתו ובתו הוגלו למחנות עבודה בקזחסטן ובסיביר. הרב נוטיק נפטר בגלות, והיתר סבלו רבות ולבסוף שוחררו.

המברק המפילי

"סבא מענדל" כותב אל ר' יוסף גרינברג

ר' יוסל' היה מקושר לרבי עוד בתקופת ברית המועצות, וזכה לקבל אגרת מהרבי שנכתבה ברוסית, ונחתמה בכינוי "סבא מענדל" בכדי להסוות את השולח האמיתי.

להלן נוסח האגרת המיוחדת:
יוסף היקר, הייתי שמח לקבל מכתבך. מאחל לך ולכל המשפחה כל טוב, לקראת השנה החדשה. יהי רצון שיתגשמו כל הרצונות שלכם לטובה במילואם. שכל אחד מכם יהיה מאושר בכל העניינים.

סבא מענדל

ליד מכונית, בידיהם תמונת אמי ועיניהם עוקבות אחר כל מי שבא לקבל את פניה. כאשר ירדה מהרכבת הבחינו הקשישים באיש המחזיק בידו את המזוודה שלה, הם לא ידעו להעריך אל נכון מיהו האיש וחשבוהו לסבל שהתנדב לעזור לאמא במשאה. בני הזוג ניימרק נגשו לאמא סיפרו לה על מעצר בנה משה והזהירוה מלכת אל ביתו בגלל הסכנה. ה"סבל" שנשא את המזוודה, ליווה את האורחת הכבודה ישר אל מכונית הק.ג.ב. וכאשר שמע את דברי הזוג בדברם אתה ביקשם אחר כבוד להצטרף גם הם אליה..."

למחרת, נעצר גם ר' יוסף גרינברג. אז התברר כי הוא היה תחת מעקב זמן ממושך. הוא הואשם בהאשמות חמורות: סיוע למי שהיתה מראשי הבריחה, לימוד תורה עם ילדים, יצירת קשר עם תושבים מקומיים אותם שכנע לקיים מצוות.

נתנו לנו את מנות הסוכר שלהם. כך עברו עלינו כל ימי החג בסוכר ובמים שהיו לנו במידה ובמשורה".

עשר שנות גלות והוא בן 19

בתום תקופת המעצר הארוכה, נערך משפט לכל המעורבים בפרשה. בימשפט, לא היו סנגור וקטגור, והפסק נקבע מראש. לחדר המשפט הובאו הנאשמים: ימוע שרה', בנה ר' משה, ר' אלתר ורעייתו רחל, וכן ר' יוסף גרינברג. על כולם נגזרה גלות במחנות עבודה בסיביר. על ר' יוסף שהיה בן תשע עשרה בלבד, נגזרו עשר שנות גלות ועבודת פרך במחנה עבודה בסיביר הקפואה.

הוא נשלח אל העיר נורוליסק, עיר שסביבה מחנות עבודה לרוב, מהגרועים ביותר. במקום הזה שהה שנים ארוכות. על אסירי המחנות באיזור הוטל לזכות ניקל, בעוד תנאי העבודה במכרות היו תת-אנושיים. עבודה פיזית קשה במשך שעות רבות ביום, כאשר מצד שני סופקה רק כמות מזון מעטה לאסירים. לא ייפלא אפוא שרבים מהם קיפחו את חייהם מקור, ממחלות, מאפיסת כוחות, כמו גם מכשלים טכניים וממפולות שהיו דבר תדיר במכרות.

חרף התנאים הקשים והמעקב הקפדני אחר האסירים, ר' יוסף עשה רבות בקרב יהודי המחנה. הוא לימד יהדות טיפין טיפין, כמה שיכל. וגם כתב מהזיכרון

למחרת בבוקר, כאשר שוב

נשמעו קול המים נשפכים,

ספרתי כמה פעמים שופך

האלמוני את המים. בסיום

הספירה הגעתי למסקנה

כי האלמוני שפך מים שש

פעמים. הבנתי כי מדובר

ביהודי שנוטל ידיו, ומיד

התחלתי לצעוק דרך הקיר

אל התא הסמוך. רק אז

התברר לי כי האלמוני הוא

לא אחר מאשר ידידי הטוב

ר' יוסף גרינברג

אך מובן שזה לא הספיק לכל ימי החג. "יחד אתנו בתא, היו עוד עשרים וחמשה אסירים גויים, וכאשר עברו יומיים והם ראו שאיננו טועמים מאומה מכל מה שהביאו לנו, הואילו לתת לנו ממנות הסוכר שלהם. בדרך כלל היו מביאים לאסירים פעמיים ביום בבוקר ובערב כוס תה עם סוכר. הגויים הללו פשוט ריחמו עלינו בראותם כי אין לנו במה להשיב את נפשנו הרעבה, וכמה מהם

שמונה ימים

ניזון מסוכר ומים

חודשים ארוכים נחקר ועונה בעינויים קשים, אולם הוא סגר את פיו בחוזה ולא סיפר מאומה על חסידים אחרים. הוא גם סירב להודות במה שיוחס לו בכדי לא להפיל אחרים, גם כאשר הובטח לו קיצור העונש תמורת מסירת מידע! על תקופת מאסר זו, לא ידוע הרבה, אולם משתי אפיזודות שסיפר ידיו ר' משה קצנלבויגן, ניתן ללמוד כי חרף המצב בו היה, שמר על קלה כחמורה:

"בעת שהותי בבית הסוהר, הרגשתי בדידות גדולה. והנה בוקר אחד אני שומע כי בתא הסמוך אלמוני שופך מים כמה פעמים. למחרת בבוקר, כאשר שוב נשמעו קול המים נשפכים, ספרתי כמה פעמים שופך האלמוני את המים. בסיום הספירה הגעתי למסקנה כי האלמוני שפך מים שש פעמים. הבנתי כי מדובר ביהודי שנוטל ידיו, ומיד התחלתי לצעוק דרך הקיר אל התא הסמוך. רק אז התברר לי כי האלמוני הוא לא אחר מאשר ידידי הטוב ר' יוסף גרינברג".

לאחר זמן הושבו השניים בתא אחד, ויחד "חגגו" את חג הפסח:

"מובן שכל שמונת ימי החג לא יכולנו לטעום מאומה, פרט לסוכר ומים. לימים הראשונים של החג היו לנו קוביות הסוכר שאמא, נתנה לנו בעת שנפגשתי עמה בכלא

צנעה ופשטות

ר' יוסף לא אהב לדבר על עצמו או על מה שעבר, למרות שנשא מאחוריו פרקים מזהירים של מסירות נפש, ואולי דווקא בגלל זה. יאה הייתה לו הצנעה כמו הפשטות בה אופייני.

כמעט לא דיבר על תלאותיו, רק מדי פעם בפעם נידב אפיזודה כזו או אחרת למסירות הנפש שלו בברית המועצות.

לא רק בני קהילתו כמעט לא שמעו ממנו, אלא גם בני משפחתו ששמעו רק מעט מזעיר, הם הבינו במשך הזמן כי מאחוריו פרקי מסירות נפש מופלאים.

לפני שנים ספורות התבקשה נכדתו ח' רייניץ להכין עבודת חקר משפחתית, והיא החליטה לשאוב זיכרונות מזקנה, אך נתקלה בחומה בצורה: "לשם מה עליכם הצעירים לדעת את הסבל והתלאות שעברתי? למה זה יועיל?" ניסה לשכנעה לזנוח את הרעיון. הוא היה צנוע ולא רצה לגולל את דברי ימי חייו כמו גם את גבורתו האמיתית בשנות הגלות והסבל. רק כאשר הנכדה התעקשה כי היא חייבת זאת בשביל תכנית הלימודים, ניאות לשתף פעולה. גם אז לא סיפר בצורה חופשית. הוא רק הסכים לשמוע סיפורים שבני המשפחה כבר ידעו, ומצידו הוסיף, תיקן והבהיר, הא ותו לא. רעייתו תבלחט"א אף היא הוסיפה כהנה וכהנה, וכך נארגה לה מסכת חיים ייחודית של חסיד ואיש מסירות נפש.

לבוראה. ההלוויה יצאה בצהרי יום חמישי מביתו ועברה דרך בית כנסת חב"ד בשכונת נווה אחיעזר ומשם לעבר הר הזיתים בירושלים.

הותיר אחריו בניס ובנות, ההולכים בדרכו: מרת רחל ווינגרטן, קראון הייטס; מרת איטא רייניץ, צפת; הרב נפתלי גרינברג, שליח בקליפורניה; מרת חני קרישבסקי, בני ברק; הרב משה גרינברג, בורו פארק ומרת נחמה ערנטרוי מצפת.

לקראת חנוכה השיג תפוחי אדמה ומרגרינה בכמות מכובדת. מקרעי בגדיו יצר פתילות, וכך הדליק נרות חנוכה בתוככי מחנה העבודה. כאשר הגיע פסח, הצליחה אחותו מרת זיסל פרידמן לשלוח לו מצות. למרות בדיקת תכולת החבילות הקפדנית, הועברה החבילה בשלימותה לידי ר' יוסף, ומהם ניזון כל ימי החג. אחותו היתה בקשר מכתבים עמו, ואף שלחה לו תרופות כאשר חלה מעבודה ומתלאות

ההתגורר במוסקבה. החופה החלה ב-11 בלילה, ובסיומה עברו לסעודת מצווה בבית אחותו של החתן הגב' זיסל פרידמן, שם חגגו עד אור הבוקר.

לאחר החתונה התגורר הזוג הצעיר ששה שבועות בצ'רנוביץ, ומשם עבר לסמרקנד בה היתה קהילה חב"דית קטנה. בעיר זו התגורר עד שעלה ארצה בשנת תשכ"ט.

חרף סבלו הרב במשך ימי חייו, החל מיתמות בגיל צעיר, עבור דרך המעצרים והגלות, היה כל ימיו בשמחה, והשרה על סיבתו רוגע ושלווה.

משפיע בנוה אחיעזר

עם עלותו לארץ הקודש, התיישב בבני ברק בכדי להיות קרוב לאחיו יבלחט"א הרב משה גרינברג, מנהל צא"ח בבני ברק. בשנים הבאות קבע את מקום תפילתו בבית כנסת חב"ד בנוה אחיעזר, שם לימד את קהל המתפללים שיחות של הרבי. בהתוודעויות סיפר מעט על מסירות נפש של החסידים מאחורי מסך הברזל. כיהן בפועל כמשפיע הקהילה החב"דית בבית כנסת.

בני המשפחה מספרים, כי "מבצעים" של הרבי היו חלק מאורח חייו. הוא לא יכול היה בלי זה. מלחמותיו של הרבי לתיקון חוק 'מיהו יהודי', ומניעת החזרת שטחים, נגעו בנפשו ממש. גם כשהיה מבוגר, השתתף באירועים ובעצרות מחאה בנושאים אלו. עד לפני מספר שנים הלך בקביעות למבצע תפילין מדי שבוע.

בשנים האחרונות חלה במחלה קשה, ומצבו הבריאותי הדרדר. בתקופה האחרונה לא יכל עוד לקרוא, ובני המשפחה היו מקריאים לו פרקי תהילים, והוא היה מתקדם, גם אם טעו טעות קלה בניקוד. ביום רביעי כ"ה טבת, השיב את נשמתו

סידור, מחזור ולוח שנה (ר' יוסף ידע בעל פה, את תפילות יום חול שבת ומועדים, כמו גם את ספר התהילים). בתחילה התפלל לבדו מהסידור ומהמחזור שכתב, עם הזמן, גם כמה ממקורביו הצטרפו לתפילותיו. המחזור, הסידור ולוח שנה, לא יצאו עמו מהמחנה, שכן הוא הותירם לשימוש כמה מהיהודים שהחלו להתקרב.

כיצד הצליח להשיג דפים ודיו? הוא הצליח ליצור קשר עם אחד ממפקדי המחנה, לו הבטיח כי יעבוד הרבה מעבר למקובל, ובתמורה יקבל פה ושם מוצרים שאין להשיגם. כך השיג דפים ודיו.

לקראת חנוכה השיג תפוחי אדמה ומרגרינה בכמות מכובדת. מקרעי בגדיו יצר פתילות, וכך הדליק נרות חנוכה בתוככי מחנה העבודה. כאשר הגיע פסח, הצליחה אחותו מרת זיסל פרידמן לשלוח לו מצות. למרות בדיקת תכולת החבילות הקפדנית, הועברה החבילה בשלימותה לידי ר' יוסף, ומהם ניזון כל ימי החג. אחותו היתה בקשר מכתבים עמו, ואף שלחה לו תרופות כאשר חלה מעבודה ומתלאות.

כש שנים שהה במחנה עד שנת תשי"ז, אז סיים את תקופת הגלות, במסגרת השחרורים שנעשו בשנים שלאחר מות סטאלין ימ"ש.

מסיביר נסע לצ'רנוביץ, שם שמח לפגוש במשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס, עמו כאמור ניסה להבריא את הגבול עשר שנים קודם לכן. עם הגיעו לעיר, התגורר אצל משפחת קופרמן, והם שידכוהו עם תבלחט"א גב' לאה לבית שיינר.

החתונה נערכה בפרברי מוסקבה בחשאי רבה בכדי שאנשי הק.ג.ב. לא יחושו באירוע הדתי שנערך במקום. החופה נערכה בהשתתפות קהל מצומצם בבית קרוב-משפחתו הרב אהרן חזן. המסדר קידושין היה האדמו"ר ממחנבוקא זצ"ל

כח הדיבור

ב"דבר מלכות" השבועי, אומר הרבי מלך המשיח, שלרבי הרי"צ היו קשיי דיבור, ואשר על כן, התיקון לזה הוא שנקפיד אנחנו להשתמש בכח הדיבור שלנו להפצת התורה והחסידות באופן הגדול ביותר. השלוחים כמובן עושים זאת יומם ולילה, הופכים עולמות בכוח הדיבור • במדור השבוע, נביא כמה סיפורים הממחישים את כוח הדיבור אצל שלוחים, והשפעתו על הזולת

מי אמר לרב "אתה פושע"?

פעם אחת אף "זכה" הרב קריציבסקי לנויפה רצינית מאחד התורמים. אותו תורם קיבל ממנו במתנה ספר ברכה והצלחה של הרב חיים ששון, שם הוא קרא כמה ציטוטים מהרבי, ובין השאר נאמר שם שמצוות הצדקה מביאה ברכה לכל צרכיו של נותן הצדקה.

התורם הזמין את הרב קריציבסקי לשיחה אישית דחופה. משהגיע, שאל אותו התורם: "האם אתה מאמין בדברי הרבי? האם אתה יודע שצדקה מצילה מכל הבעיות? אם כן, מדוע אתה לא אומר זאת לכולם? אתה פושע!!!" צעק עליו התורם. "אתה, אין לך בעיות כי אתה קשור לרבי, אבל תדע לך שכל האנשים מסיבך סובלים. לכל אחד יש את הבעיות שלו, זה שלום בית, זה בריאות, וזה – הסכסוך עם החותנת. למה אתה לא מודיע להם שיש פיתרון?"

מאז, הרב קריציבסקי "אין לו ברירה", ולפעמים הוא גם אומר לאדם למי לתרום – העיקר שיקיימו את הוראות הרבי, ויזכו לברכה.

הרב קריציבסקי, מוסר עשרות שיעורים, בבתי פרטיים, בבתי כנסת ובאירועים

הסמוך, וכל אחד שבא לבקר שלשל מטבע לקופת הצדקה. כך כולם למדו שיש הוראות ברורות מנשיא הדור לכל מצב.

מתברר שהמקרה הזה הוא רק דוגמה לשיטה סדורה של הרב קריציבסקי. הוא תמיד מחזיק באמתחתו את ספר סגולות הרבי, וכל מי שפונה אליו בשאלה או בבעיה של בריאות, זכו"ק, שלום בית, פרנסה וכו' – הרב קריציבסקי פותח את הספר במקום הנכון, ומכתיב לשואל מה בדיוק עליו לעשות לפי ההוראות הברורות של הרבי – כמו שנאמר בשיחת פרשת שופטים, לפרסם שיש נביא הדור וצריך לשמוע את הוראותיו.

במקרה נוסף פנתה לרב קריציבסקי אמא של חייל שגוייס למלחמה האחרונה. האמא – כמו אמהות רבות נוספות – הייתה בלחץ רב, והתחננה שהרב יגיד לה מה היא יכולה לעשות למען שמירתו והצלתו של הבן. הרב קריציבסקי לא התבלבל. הוא פתח "היום יום" ט' בתמוז, שם נאמר בצורה ברורה שהעצה הכי טובה להורים בישראל שזקוקים לישועה לילדיהם – לתמוך בלומדי תורה. הרב קריציבסקי הנחה את האמא למי היא צריכה לתרום, וכך עוד יהודי זוכה להיות קשור לרבי ולזכות בסגולה ובברכה.

הוראות מהרבי לכל מצב

הרב מאיר שמחה קריציבסקי, הוא שליח תורה בבאר שבע, והתברך בלי עין הרע בכוח הדיבור; גם קול רם וגם סגנון דיבור נלהב, רהוט ומשכנע. הוא כמובן משתמש בכח הדיבור כדי לקרב יהודים לרבי, לתורתו ולהוראותיו הקדושות.

לפני שבועיים נפצע קשה ילד בן 9 מבאר שבע מפגיעת טיל גראד. הילד אושפז במחלקת טיפול נמרץ וקרובי המשפחה שיוועו לעזרה, עידוד והכוונה. מישהו התקשר לרב קריציבסקי, ומיד הוא הגיע לבית הרפואה. האב המבוהל ביקש, בעצם התחנן מהרב שיאמר לו מה לעשות למען החלמתו של הבן. היו שם רבנים נוספים שניסו להרגיע את האב בחיבוקים ובדברי עידוד, היה אחד שהציע לאב לקבל על עצמו פלטה בשבת... אבל האב רצה לעשות משהו מיד. הרב קריציבסקי עשה חושבים חצי דקה. הוא בדק במחשבתו מה הרבי רוצה מכל ילד יהודי, ומיד התחיל לחלק הוראות למשפחה: דבר ראשון לקנות לילד אות בספר התורה של ילדי ישראל. דבר שני, לקנות סידור וקופת צדקה שיהיו ליד הילד. ואכן בני המשפחה הניחו את הסידור ליד הילד. את קופת הצדקה הניחו בחדר

מאת: הרב יעקב שמולביץ

מנהל בית חב"ד בית שאן

הרב מאיר שמחה קריצ'בסקי בשיעור-התוועדות עם מקורביו

הרבי בעירה שבקליפורניה. השליח הציע לה לטוס לניו יורק, לגשת לרבי בחלוקת דולרים ולבקש את ברכתו הקדושה.

היא שמעה בקול השליח, הגיעה לניו יורק, נעמדה בתור, וליתר ביטחון, ביקשה מתושבת השכונה, דוברת אנגלית ועברית, להתלוות אליה. זו התכוננה לספר לרבי על מחלתה הקשה, אבל מרוב התרגשות היא לא הצליחה לבטא אף מילה. היא נעמדה מול הרבי, הספיקה לשמוע שהרבי אומר לה שתי מילים: "רפואה שלמה". היא אפילו לא הבינה את פירוש המילים וכבר נדחקה עם הזרם אל מחוץ לתור.

באכזבה גדולה אמרה לאישה שנלוותה אליה "מה זה? הוא דיבר אתי באידיש...". אבל המלווה בישרה לה שהרבי בירך אותה בדיוק במה שהיא זקוקה...

ממש באותו לילה הגיעה הישועה והרפואה. הבחורה חשה בשינוי לטובה והתקשרה בהתרגשות עצומה לספר להוריה. בבדיקה הבאה אצל הרופא, הוא לא האמין כי מדובר באותה חולה. "המחלה נעלמה", הודיע לה. הרופא שאל 'אצל איזה פרופסור היית?'

"כמובן שנישאתי" – סיימה האישה את סיפורה – "והנה הילד שנוול בזכות הרבי.

**היא נעמדה מול הרבי,
הספיקה לשמוע שהרבי
אומר לה שתי מילים:
"רפואה שלמה". היא
אפילו לא הבינה את פירוש
המילים וכבר נדחקה עם
הזרם אל מחוץ לתור.
באכזבה גדולה אמרה
לאישה שנלוותה אליה
"מה זה? הרבי דיבר אתי
באידיש..." אבל המלווה
בישרה לה שהרבי בירך
אותה בדיוק במה שהיא
זקוקה...**

התנבאו בסגנון אחד, חסר סיכויים. בצר לה פנתה לרבנים וצדיקים עד שהגיעה לשליח

גדולים. כמעט תמיד הוא מתמקד בשיחות משנת תנש"א-ג"ב, ומחלק מהרבי, סגולות, הוראות, ישועות ונחמות.

"בכח הדיבור" כבר אמרנו?!

כח הדיבור (ברכה) של הרבי

הרב יעקב סלונים, שליח הרבי לשכונות 'גבעת מרדכי' ו'רמת בית הכרם' בירושלים, נמצא בשליחות זה 7 שנים ויכול להתגאות ברשימת גני ילדים, בית כנסת ופעולות רבות נוספות שהוא עושה. עם זאת, הרב סלונים דווקא נזכר באירוע מרגש שארע סמוך לצאתו לשליחות בשנת תשס"ב.

יום אחד נגשו אישה ובנה לרב סלונים, ושאלה במבטא אמריקאי, האם יש בשכונה גן חבי"ד. לשאלתו של הרב סלונים מדוע היא מחפשת דווקא גן חבי"ד (היא לא נראתה חב"דניקית), הצביעה האישה על הילד, ואמרה לרב סלונים: "אתה רואה את הילד הזה? זה ילד של הרבי". האישה המשיכה וסיפרה כי בצעירותה, לפני החתונה, התגלתה אצלה מחלה נדירה בכבד שפגעה ביכולתה להביא ילדים לעולם. היא ביקרה אצל טובי הרופאים אבל כולם

לכן אני רוצה לרשום אותו רק בגן חב"ד. הוא הרי הילד של הרבי..."

הרב סלונימ ממשיד ומספר: "כל העובדים והעובדות בגני חב"ד שלנו יכולים להעיד שהרבי עושה להם ניסים ונפלאות. מחלות נעלמו, בעיות נפתרו וכולם יודעים שהזכות הכי גדולה זה לעבוד במוסדות של הרבי.

בר מצווה במרומי מצדה

השלוחים של הרבי מגיעים למקומות הנמוכים ביותר בעולם. באיזור ים המלח מכהן הרב שמעון אלהרר כשליח של הרבי.

בעבר כבר נכתב במדור זה על פעילותו בקרב עובדי בתי המלון. בנוסף לכך יזם הרב אלהרר פעילות ייחודית ממנה נהנים שלוחים רבים ברחבי העולם.

הרב אלהרר גילה כי במרומי ההר "מצדה" (הסמוך לים המלח) יש שרידים של בית כנסת עתיק, מתקופת מרד בר כוכבא. הרב אלהרר חיבר עבר והווה, והוא מזמין משפחות וקבוצות שרוצים לחגוג בר מצווה או בת מצווה, בצורה ייחודית. יש לו צוות מצויין והוא משלב את מימד השמחה בתפילות, כמו גם דברי תורה וחסידות – והרי לכם אטרקציה אמיתית ששווה להגיע בשבילה גם מקצה העולם.

"לא מזמן", מספר הרב אלהרר,

"הגיעה אלי קבוצה של כמה משפחות מעיר ידועה בארצות הברית. הם הגיעו לחגיגת בר מצווה בליווי שליח הרבי בעירם. נפגשנו במרומי ההר והתחלתי אתם את המסלול – טיול והסברים. מהר מאוד נכנסו לאווירה של קדושה, וכאשר ביקשתי מאבי חתן המצוות שגם הוא יניח תפילין, הוא הסכים בשמחה, ואף קרא לכל הגברים שם להצטרף ולהניח.

"מאוחר יותר אמר לי השליח שנלווה לקבוצה, כי הוא לא האמין למראה עיניו, שכן האדם הזה תמיד הסתייג והתנגד למצוות ו"מנהגים ישנים", כלשונו, אבל כנראה שהטיפוס במעלה ההר, עשה לו גם עליה בנשמה, והתוצאות הגיעו מיד אחר כך."

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה

בית משיח

ברכת אחים

פתוך רגשי גיל ושפחה, באהבה ואחוות אחים, נשגר ונשלח בזה את מיטב הברכות והאיחולים לידידינו עזר, שותפנו למלאכת הקודש, מסור נתון בכל ליבו ונפשו להפצת בשורת הגאולה והגואל בכל רחבי תבל,

ברוך הכשרונות ורב המעשים, ספרא וסייפא, איש חי רב-פעלים

חבר מערכת "אוצר החסידים" ומעורכי שבועוננו

הרה"ח ר' **שלום יעקב** זוגתו העומדת לימינו מרת **שיינא איטא** שיחיו חזן

לרגל שפחת הולדת נכדתם **חיה מושקא** תחי

לבתם מרת **שרה** ובעלה הרה"ח ר' **לוי יצחק** שיחיו **רביסקי**

יזכו לגדלה לתורה, לחופה ולמעשים טובים פתוך הרחבה בגשמיות וברוחניות ומשפחה זו תבוא תיכף ומיד פמש ל"שפחת עולם על ראשם" בהתגלות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א תיכף ומיד פמש!

יחי אדוננו פורנו ורבינו פלך המשיח לעולם ועד

חברי המערכת בניו-יורק ובארץ הקודש

מטה משיח בארץ הקודש

"ואלה יעמדו על הברכה"

המסייעים להצלחה המיוחדת של

'שבת שכולה משיח' - התשס"ט

שבת-קודש פרשת וארא שבת מברכים חודש שבט - מלון המלך שלמה עיה"ק טבריה

הרה"ח הרב

משה ראובן אסמן שי

שליח הרבי מה"מ לעיר קייב ורבה הראשי

הרה"ח הרב

נפתלי הערץ אסטולין שי

שליח הרבי מה"מ ורבה של יוצאי רוסיה - לוס אנג'לס

הרה"ח הרב **מרדכי ענתי שי**

שליח הרבי מה"מ ויו"ר 'בית משיח' פלורידה

הרבניות המרצות:

- גב' רחל הנדל תחי
- גב' רחל טורקוב תחי
- גב' שרה כהן תחי
- גב' יהודית לביא תחי
- גב' איילת לייבמן תחי
- גב' רחל שאבי תחי

ארגון תכניה נשים

- גב' רבקה פרידמן תחי
- גב' חנה סגל תחי

מדריכים:

הת' מנדי אקסלרוד שי הת' לוי ליפיש שי
 הת' יחיאל פלמן שי הת' מאיר קולטון שי
 הת' ארנון פרידמן שי הת' לוי דובקין שי
 הת' מיכאל עטיה שי הת' שלום קוביצ'יק שי
 הת' יעקב מ.מ. גרופינקל שי
 הת' שניאור ארבוך שי

מדריכות:

מושקא קניג תחי
 חיה מושקא מיינדציק תחי
 שרית שמעון תחי רבקה שמולביץ תחי
 איידי קורנט תחי יעל קורנט תחי
 רחל גינזבורג תחי מורן שחף תחי

הרה"ח ר' דוד נחשון שי
 יו"ר נידות חב"ד באה"ק

הרה"ח הרב משה עבאד שי
 משפיע בישיבת חח"ל צפת

הרה"ח ר' אלעזר קניג שי
 משפיע בישיבת חב"ד - נצרת עילית

הרה"ח הרב יוסף קרמר שי
 שליח כ"ק אד"ש מה"מ בטבריה

הרה"ח ר' אורי רווח שי
 במאי ומפיק, כתב בכיר בערוץ הראשון

אורח השבת:

הרה"ח ר' שלום דובער קלמנסון שי
 שליח כ"ק אד"ש מה"מ סינסנטי אוהיו

הנתיחה:

הרה"ח ר' בערקה מנדלסון שי
 כפר חב"ד

צוות הכשרה:

הרה"ח ר' משה זלמנוב שי
 אנ"ש מגדל העמק
 הרה"ח ר' דוב טברדובין שי
 מו"צ בכפר חב"ד ובעמח"ס 'חוסן ישועות'

ארגון כללי:

הרה"ח ר' מ. מ. הלוי בורגן שי
 הרה"ח ר' שניאור עקיבא שי
 הרה"ח ר' משה רוזנבלט

הרה"ח ר' ירמיהו קאליפא שי

מרצים ומשפיעים:

הרה"ח הרב שאול אקסלרוד שי
 שליח כ"ק אד"ש מה"מ בגבעת אולגה

הרה"ח הרב חיים לוי יצחק גינזבורג שי
 משפיע בתול"ל ראש"צ

הרה"ח הרב שאול דימרי שי
 איש חינוך וותיק וחבר מועצת העיר טבריה לשעבר

הרה"ח הרב יוסף יצחק וילשאנסקי שי
 ראש ישיבת חח"ל צפת וחבר אגוה"ח בארה"ק

הזמר ר' אריאל זילבר שי

הרה"ח הרב שניאור זלמן טורקוב שי
 משלוחי כ"ק אד"ש מה"מ לעיה"ק טבריה

הרה"ח הרב שלמה זלמן לבקיבקר שי
 מראשי ישיבת חח"ל צפת

הרה"ח ר' אברהם מייזליש שי
 משפיע אנ"ש בכפר חב"ד

ולכל מאות משפחות אנ"ש שהשתתפו בשבת מיוחדת זו

זכות זו ודאי תעמוד להם ולבני ביתם להצלחה רבה ומופלגה באופן של כפליים לתושיה בכל מעשה ידיהם ותזרו את התגלותו השלמה והמיידיית של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממש.

הרב שמואל הכהן הנדל
יו"ר ועד הפועל מטה משיח בארה"ק

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לוח השנה העברי

קידוש החודש היא המצווה הראשונה, שכן היא מצווה כללית - היא פועלת קדושה בצורה יותר כוללנית משאר המצוות, עמה מקדשים את כללות מהלך הירח, ויום שלם של חול, ראש חודש, שהוא מתקדש ונהפך ליום של "מועד" (ולא רק חפץ מסוים ופרטי שנעשה קדוש, כבשאר המצוות) • מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע, לפי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

הלוח העברי

א. מיוחד הוא העם היהודי לא רק במעשיו והנהגותיו הקדושים והטהורים אלא גם בספירת הימים בלוח-השנה, שגם בזאת הינו שונה משאר העמים, שלו לוח מיוחד הבנוי לפי מהלך השמש והירח גם יחד, כך היא השנה והחודש העברי.

זו המצווה¹ הראשונה שנצטוו ישראל (לדעת רש"י²) "קידוש החודש" - לקבוע חודשים על-פי הלוח העברי בהתאם למהלך הלבנה:

הלבנה סובבת את כדור הארץ בעשרים ותשע וחצי ימים³ [והיות שאי-אפשר לחלק יום אחד לשניים, חציו הראשון לחודש זה וחציו השני לחודש הבא], לכן נקבע שמנין ימי החודשים יהיה כך: חודש ראשון - שלושים יום, שני - עשרים ותשעה ימים, שלישי - שלושים, רביעי - עשרים ותשע וכן הלאה, כך מספר הימים יתאזן ויסתדר עם מהלך הלבנה מידי שני חודשים [בהם חמישים ותשע יום, כמנין הימים שהלבנה משלימה שני סיבובים]⁴.

מעיקר המצווה אין להסתפק בחישוב האסטרונומי האמור ויש לראות בעיניים - "כזה ראה וקדש" - את חידוש הלבנה⁵: כשרואים את הלבנה בפעם הראשונה בחודש צריכים להתכנס הסנהדרין, בית-הדין הגדול שבירושלים - "הסמוכים" איש

מפי איש עד משה רבינו - ולהכריז: "היום ראש חודש, היום מקודש" וכך נקבע ראש החודש⁶.

מעמד ההכרזה בבית הדין היה מופלא ומלא הילה של קדושה ורוממות רוח - הדיינים⁷ פורשים כפיהם לאבינו שבשמים ואב בית הדין מזכיר את שמו של הקב"ה בקדושה וטהרה ומכריזים "היום ראש החודש", ושומעים בת-קול משמים המאשרת את הדבר, "ואשרי העומדים במקום ההוא בשעה ההיא".

"קידוש החודש"

ב. להחלטת¹⁰ בית הדין באיזה יום חל ראש-חודש משמעות כפולה:

הן עצם קביעת התאריך - באיזה יום בדיוק חל ראש חודש (ביום פלוני בשבוע), והן החלטת כוחות קדושה - בראש חודש יש יותר כוחות קדושה מימי החול, כדברי התלמוד¹¹ "ראש חודש נקרא מועד", וזה נעשה בכוח החלטת בית הדין המכריזים¹² "מקודש", לכן המצווה נקראת¹² "קידוש החודש", שבית הדין מקדשים ומחילים קדושה בראש החודש [ובמוסף של ראש חודש אומרים "מקדש ישראל וראשי חודשים", ופירוש הדבר שהקב"ה נותן כוח של קדושה לישראל, והם "מקדשים" את ימי "ראשי החודשים"¹³].

משום כך קביעת ראש חודש נעשית דווקא בבית-הדין הגדול, על-ידי מובחר העם, החכמים הדיינים וגדולי התורה שבדור - כי רק גדולים אלו יכולים לקבוע תאריכים ולהשפיע בהם קדושה אלוקית.

מצווה ראשונה בתורה

ג. אבל¹⁴ לכאורה צריך להבין: מדוע באמת כך הם פני הדברים - שהתורה אינה מודיעה בפירוש את זמני הלוח העברי והמצווה הוטלה על "בית הדין שבכל דור ודור", שהם בעצמם צריכים להחליט ולקבוע את זמני הלוח ומתי חל ראש חודש (בשונה ממצוות אחרות שהן ניתנו בפירוט, לדוגמה תפילין - התורה הודיעה מתי זמן הנחתם, ואין היהודי צריך לקבוע את זמן ההנחה)?

ומדוע קדושת הימים ניתנת וחלה על-ידי ישראל (בכוח האלוקי, כמובן), ולא נקבעת מאת ה' לבדו ללא שותפות ושליחות של ישראל, כמו קדושת שאר המצוות?

ועוד צריך להבין את האמור שקידוש החודש היא ה"מצווה² הראשונה בתורה", ולדעת הרמב"ם¹⁵ היא "המצווה הראשונה שציווה הקב"ה את ישראל על ידי משה" - ולכאורה מדוע: וכי זו המצווה הכי חשובה ויסודית מבין תרי"ג המצוות, הלא יש מצוות שהן לכאורה יותר יסודיות,

משלוש-עשרה עיקרי התורה, ויתירה מזו אמרו חז"ל "כל ימי חייד – להביא לימות המשיח", כלומר, מפרש הרבי, כל עבודת היהודי בעולם בתורה, מצוות ומעשים טובים היא להביא את ימות המשיח, לכן המצווה הראשונה שבתורה מבטאת בעצם מהותה את ביאת המשיח ופעולתו בעולם.

מנין החודשים זכר לגאולה

ה. מהפסוק "החדש הזה לכם ראש חדשים" לומדים מפרשי המקרא 20א שיש למנות את החודשים לפי מספרים, "חודש ראשון", "חודש שני" וכו', כי השמות המוכרים של החודשים – תשרי, חשוון, כסלו וכו' – ניתנו רק שנים רבות מאוחר יותר (כשעלו מגלות בבל לבנין בית המקדש השני), אבל בתחילה קבעה התורה שהשמות יהיו רק במספרים, חודש ראשון, שני וכו'.

סיבת הדבר: כדי שזכור כל יום ויום מימות השנה את הנס הגדול של גאולתנו ממצרים בימים ההם ואת הגאולה העתידה לבוא במהרה בימינו.

הדבר דומה לשמות של ימות השבוע, שאין לכל יום שם מיוחד (כמו בשפות אחרות) אלא רק מספר "יום ראשון", "יום שני" וכו', וזאת כדי להזכיר תמיד כל הימים שאנו מונים את ימי השבוע סביב יום השביעי הוא יום השבת קודש; כך גם במנין החודשים מונים ראשון, שני וכו', כדי להזכיר תמיד כל ימות השנה את החודש הראשון, חודש הגאולה.

הוי אומר: גם כשאדם עוסק בדברי חולין, כשהוא עורך חוזה כלכלי עם חבירו והוא רושם תאריך בחוזה, הוא מציין תאריך החודש עם מספר כדי להזכיר לו את הגאולה ממצרים: כשנקרא לחודש שבט חודש אחד עשר, כי הוא חודש האחד עשר לגאולה, וכן הלאה. כי בכל עת ובכל שעה צריכים להזכיר ולזכור את הגאולה ממצרים "לזכרון גאולתינו" ובשאיפה לגאולה האמיתית והשלימה ש"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

וממשיך הרמב"ן ומסביר שגם מתחילת בית שני שניתנו שמות לחודשים (תשרי, חשוון וכו') אף זאת זכר לגאולה מבבל, שכן "שמות החודשים עלו מבבל", ובקריאת שמותיהם אנו נזכרים שהיינו בגלות בבבל ובחסידי ה' יתברך זכינו להגאל משם

גם כשאדם עוסק בדברי חולין, כשהוא עורך חוזה כלכלי עם חבירו והוא רושם תאריך בחוזה, הוא מציין תאריך החודש עם מספר כדי להזכיר לו את הגאולה ממצרים: כשנקרא לחודש שבט חודש אחד עשר, כי הוא חודש האחד עשר לגאולה, וכן הלאה. כי בכל עת ובכל שעה צריכים להזכיר ולזכור את הגאולה ממצרים "לזכרון גאולתינו" ובשאיפה לגאולה האמיתית והשלימה

ואילו ניסן, שהוא השביעי [ואכן בתחילת ימות עולם תשרי נקרא הראשון ולא ניסן, כדברי האבן-עזרא¹⁵ שבתחילה היו "ישראל מונים כפי שנות החמה כמשפט העמים הערלים"], אם-כן מדוע עם היציאה ממצרים ניסן הפך לחודש הראשון;

וכי מפני שהתרחשה בו ישועה לישראל הוא נקרא ראשון למרות שהמצאות שונה והעולם נברא בתשרי ולא בניסן?

אלא מכאן אנו לומדים להסתכל בצורה שונה על הגאולה:

בעת הגאולה ממצרים העולם כאילו "נולד" מחדש, שכן אז ניתן הכוח לגאולה [כדברי המדרש¹⁶ שבניסן נקבעה גם הגאולה העתידה], וגאולה יוצרת שינוי והתחדשות בעולם עד שכאילו הוא נברא מחדש: במצב הגלות העולם נראה עצמאי בלי בורא, ובגאולה יראו בגלוי בעולם ובכל פרט ופרט שבו, את הבורא המהווה ומחיה ומקיים אותו. לכן מנין החודשים כאילו מתחיל מחדש מחודש הגאולה, חודש ניסן.

זו סיבה נוספת לכך שמצוות קידוש החודש היא הראשונה בתורה: היות שהאמונה בביאת המשיח היא אחד

כמו אמונה בה', ידיעת ה', יום-כיפור, שבת וכדומה? גם הרמב"ם בשלוש עשרה העיקרים לא כולל את היסוד של מצוות קידוש החודש, מדוע – אין זה המצווה הראשונה בתורה?

הסיבה הפשוטה – כי היא מצווה כללית, שכן הקביעה מתי יחול ראש חודש משפיעה על הרבה מצוות הקשורות בתאריכי השנה, כמו חגים ומועדים שהם תלויים בתאריכי החודש, לכן זו מצווה ראשונה, כי היא "ראש" להרבה מצוות.

בחסידות מסבירים שתכלית ומטרת התורה והמצוות שהיהודי עצמו יעמול ויקדש את העולם הגשמי ויהפוך אותו לעולם קדוש וטהור, ובכל מצווה היהודי עושה מדבר מסוים "חפץ של מצווה, חפץ קדוש", לדוגמא: בתפילין עושים מעור הבהמה הגשמית – קדושה ומצווה.

לכן קידוש החודש היא המצווה הראשונה, שכן היא מצווה כללית – היא פועלת קדושה בצורה יותר כוללנית משאר המצוות, עמה מקדשים את כללות מהלך הירח, ויום שלם של חול, ראש חודש, שהוא מתקדש ונהפך ליום של "מועד" (ולא רק חפץ מסוים ופרטי שנעשה קדוש, כבשאר המצוות)¹⁶.

זאת ועוד: בקידוש החודש פועלת היהודי היא גם בגוף יצירת המצווה – שהוא קובע מתי ראש חודש – דבר שאין דומה לו בשאר המצוות [היהודי לא קובע איך לייצר את התפילין, ואיך לייצר את המזוזה, אלא הוא בונה אותה לפי הכללים שניתנו בתורה, אבל בקידוש החודש היהודי כאילו בונה את המצווה עצמה, בזה שהוא קובע מתי יחול ראש החודש] וכך שותפות היהודי ביצירת קדושת יום ראש החודש היא הרבה יותר יסודית ומהותית.

אם-כן מצוות קידוש החודש היא הראשונה משום שבה הכלל הראשוני והמרכזי בתורה, שהיהודי יעמול ויצור קדושה במעשיו ועבודתו בעולם¹⁷.

כשבחר ביעקב קבע

ראש-חודש של גאולה

ד. עצם דברי התורה "החודש הזה לכם ראש חודשים", תמוהים ודרושים ביאור: הרי החודש הראשון לבריאה¹⁸ הוא תשרי

ולעלות לארץ הקודש ולזכות בבנין המקדש השני [ונתקיים בנו דברי הנביא "לא יאמר עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים, כי אם חי ה' אשר העלה ואשר הביא את בני ישראל מארץ צפון", כלומר נזכיר את הגאולה מבבל].

נסיים בדברי המדרש האמורים¹⁹: משבחר הקב"ה בעולמו קבע בו ראשי חדשים ושנים, וכשבחר ביעקב ובניו קבע בו ראש חודש של גאולה, שבו נגאלו ישראל ממצרים ובו עתידין ליגאל, בו נולד יצחק ובו נעקד, בו קבל יעקב את הברכות ובו רמז לישראל שהוא ראש להם לתשועה. במהרה בימינו בקרוב ממש.

מקורות – לקוטי שיחות חלק כו, עמוד 63. ועוד.

לקבלת המייל ישירות ולתגובות והערות-הארות שיתקבלו בשמחה, למייל:
rabavyk@zahav.net.il

(1 לכללות ענין קידוש החודש עיין ברמב"ם, הלכות קידוש החודש, פרק ה. פירוט הדעות,

השיטות ובירורי הענינים בתורה שלימה, פרשת בא, כ"ד יג.

(2 בבראשית פרק א, פסוק א. אבל במוני המצוות (הרמב"ם ועוד) – המצווה הראשונה היא אמנות וידיעת ה'.

(3 החשבון הוא בערך והחישוב המדויק מפורט ברמב"ם שם.

(4 והוספת חודשי עיבור אחת לבי' או ג' שנים כדי להתאים את החגים לעונות השנה, כמתאים לשנת השמש, שפסח יחול לעולם באביב וכו'.

(5 מסכת ראש השנה, דף כ, עמוד א.

(6 כן הוא לרוב השיטות, אבל לדעת הרס"ג עיקר מצוות קידוש החודש לפי החשבון (הובא בתו"ש, שם).

(7 רמב"ם הלכות סנהדרין, תחילת פרק ד.

(8 "אין הראיה קובעת אלא בית הדין שאמרו מקודש הם שקובעים" (רמב"ם הלכות קידוש החודש, א,ה).

אבל במקומות מרוחקים – כמו ארץ ספרד – שהיא במרחק שנת הליכה מישראל (בי"ב, לח,א) שאינם יכולים לדעת מתי קידשו החודש בבית הדין בירושלים – קובעים לפי החשבון האסטרונומי (התועודות תשמ"ה, חלק א, עמוד 466).

(9 פרקי דרבי אלעזר, פרק ח.

(10 מסכת ביצה, דף יז, עמוד א. זוהר חלק ג, דף

צד, עמוד א. לקוטי תורה, פרשת צו, דף יב, עמוד א.

(11 מסכת פסחים, דף עז, עמוד א.

(12 כותרת ההלכות במשנה תורה להרמב"ם. ובספר המצוות שלו "לקדש חדשים" (לקוטי שיחות חלק כו, עמוד 63).

(13 ואף בחגים בית הדין בקביעתם מחילים בהם קדושה, כנוסח הברכה "מקדש ישראל והזמנים", ישראל מקדשים את החגים.

אף מחילים שבת בשביל קידוש החודש (רמב"ם, שם, ג,ב).

(14 לקוטי שיחות שם, עמוד 59. והיא שאלת האבן עזרא לפרשת שמות, פרק יב, פסוק א.

(15 שמות, שם.

(16 "זמן" הוא תחילת מציאות הבריאה והוא קודם גם ל"מקום", לכן קידוש החודש המקדש את הזמן קודם בענין ומדרגה לשאר המצוות שהם מקדשות מקום וחפץ מסוים בעולם.

(17 כך מגלים שכל מציאות הזמן שנבראה היא "בשביל התורה.. וישראל", ועושים מהזמן "מציאות תורנית".

(18 כלומר לבריאת האדם, ולא לבריאת העולם, שנברא בכ"ה באלול.

(19 שמות רבה, פרשה טו, סעיף יא.

(20 רמב"ן, רבינו בחיי, חקוני ועוד לשמות, שם.

ברכות מאליפות

בשפחה, בצהלה ובלב פלא גיל ורינה הננו מברכים את הורנו האהובים והיקרים

הרה"ח ר' **דוד דב ופרת פרומא שרה שיחיו מישולבין**

וגיסנו ואחותנו-גיסתנו האהובים והיקרים הרה"ח ר' **חיים שלמה ופרת פייגא שיחיו ביסק**

לרגל שפחת קשורי השידוכין של נכדם בנם ואחייננו האהוב והיקר

הת' **ישראל שי עב"ג** המהוללה והמשכלת **ביילא רחל** תחיו

בת ידידנו שלוחי כ"ק אד"ש פה"מ באירוויין קליפורניה ר' **אלטער** זוגתו **בינה שיחיו טענענבוים**

ופנה ברכות לפחותתנו הדגולים מפיצי הפעינות חוצה באופן של הבנה והשגה

הרה"ח ר' **אליהו ופרת חנה רבקה שיחיו ביסק**

מזל טוב! מזל טוב!

ה"ר שתה"י החתונה בשעלטומ"צ ויבנו בית חב"ד אפתי ועדי עד פתוך הרחבה פרנסה עשירות פופלגה בריאות נחת, ונראה תיכף ומי"ד פפ"ש את שפחת הגאולה בהתגלות פלכנו משיחנו ונכריז לפניו: יחי אדוננו פורנו ורבינו פלך המשיח לעולם ועד

בנציון משה וחנה מישולבין והילדים
בלומא רבקה ופנחס טעוול והילדים

ברוך ופנתחה מישולבין והילדים
יוסף יצחק ונחמה דינה מישולבין והילדים

מיכאל גרשון וסימנה מישולבין והילדים

"תיכף ומיד נכנס נשיא דורנו..."

אחים ורעים אהובים,
לחיים! לחיים ולברכה!...

השבוע, בנוסף לדבר-מלכות השבועי, למדנו אודות החסיד ר' משה יצחק העכט ע"ה, עליו הקדיש הרבי שליט"א יותר מחצי פארבריינגען, בשבת פרשת וארא תשנ"ב, לאחר שנפטר באותו ערב שבת.

לכל בר בי רב ידוע, מובן וגם פשוט, כי אין זה דבר רגיל כלל ועיקר, כי-אם נדיר ביותר מסוגו. שהרבי יקדיש חלק ניכר מהתוועדות הקודש לאיש פרטי, חסיד, כמעט ואין הוא בנמצא בכל תולדות שנות הנשיאות, בפרט בשנים אלו.

ודאי לכל אחד גם עלתה התמיהה, אם-כן מה זכה אותו חסיד, לעלות על שולחנם של מלכים – שולחנו הטהור של הרבי, בעת וזמן שמוקדש לרבים, והוא יהיה הנושא המדובר!?

את ההסבר לכך אף אחד לא יוכל לומר. בטח שלא את הטעם הכמוס ברצון, שלא לדבר על למעלה מזה שודאי קיים וישנו. לא נותר לנו אלא ללמוד ממנו, ומהנקודות אותם הרבי מדגיש באיש זה. סוף סוף, לכל אחד ואחד קשר אליו, שהרי עליו דובר בהתוועדות המיועדת לרבים. מה-גם שלכותב גם קשר קרוב יותר (הציטוט הבא הוא מהשיחה הבלתי-מוגהת, למרות שהכל נמצא גם בשיחה שהוגהת):

כשמתבוננים בהנהגתו של יהודי זה, הנה לא זו בלבד, שכל ימיו ממש עד יומו האחרון – התעסקותו היתה בענייני תורה ומצוותי', אלא עוד זאת – שהתעסק בהחזקת וניהול המוסדות שנשיא דורנו שלחו לשם ומינה אותם עליהם. . . ובזה התעסק כל ימיו עד הזמן הכי

אחרון, כמובן גם מהשאלות שהגיעו ממנו לכאן בימים האחרונים בענייני ניהול המוסדות!

ולא כמו אלה שהתעייפו כבר מעבודתם בעולם הזה. . . אלא התעסקותו בניהול המוסדות היתה מתוך יגיעה והשתדלות מיוחדת גם בזמן הכי אחרון לפני הסתלקותו...

מסירותו והתבטלותו לרבי שליט"א לא ידעה גבולות. חייל נאמן בכל מובן המילה. את עוצם הנחת-רוח שגרם לרבי, ניתן היה לראות גם מהסגנון הנדיר של עשרות התשובות שהיה מקבל מהרבי. פעם אחת, כשנכנס ליחידות בחדרו של הרבי שליט"א, מרוב התלהבותו הצדיע לרבי בהכנסו, כחייל למפקד. אמר לו הרבי: "הייתי צריך להצדיע לך בחזרה, אך מה אעשה כי מסתכלים עלי מהחלון..."

על-פי תורתו של הבעש"ט, גם אם נרחיק לכת ונאמר, שכל העניין נפל במכוון בשבת שלפני יו"ד שבת, בשבת המברכת את ראש השנה להתקשרות, בכדי ללמדנו מסירות והתבטלות מוחלטת לרבי – מהי, הרי שגם לזה מקום ביסוד ובחידוש של השגחה-פרטית. ואם אכן כן, אזי כבר אין זה רק אולי, כי-אם ודאי שכך...

יום ראשון, כ"ב טבת

"סדר ליקוטי שיחות". כל התמימים רכונים על הספרים, מעמיקים בשיחותיו הקי של הרבי. הוא נכנס כמעט בריצה, כלל לא בהבלטה, אך בהתלהבות מיוחדת במינה. הוא החזיק את בנו הקטן על שכמו, שקית עם 'לחיים' ומעט פארבייסן תלוי על כתפו, ומתקדם אל עבר בימתו הקי של הרבי שליט"א..."

היה זה ר' מנחם שיחי הרטמן, אברך חסידי מכפר-חב"ד, שבא לחגוג את התספורת הראשונה לבנו הקטן כאן בבית חייו. במוצאי שבת הם עוד הספיקו להיות אצל רבי שמעון בר יוחאי במירוץ, משם נסעו היישר לשדה התעופה כשפניהם מועדות אל בית רבינו שבבבל, להביא את הילד הקטן לרבי. היו אלו רגעים נפלאים במיוחד, עת שהאב ובנו, יחד עם התמימים שמסביב, רקדו בשמחה ותענוג עילאי, מתאים לתחושה אותה מקבלים מבית חייו...

יום שני, כ"ג טבת

קבוצות מבקרים רבות פקדו היום את בית חייו, כמו כמעט בכל יום מהשבועות האחרונים. חשוב לציין את הרב בערל שיחי עפשטיין, הפועל רבות בקרב קבוצות המבקרים, ועורך עמם את הסיוור והביקור במקום. כמו כן הרב סירוטה שיחי מוביל קבוצות רבות של בחורים צעירים מארגנטינה, אשר בסך הכול ניתן לומר על מאות בחורים שכבר עברו ב-770 במשך השבועות האחרונים.

עם סיומה של תפילת ערבית, הופצה הבשורה המשמחת על בואו בקשרי השידוכין של א' מתלמידי התמימים ד-770, התי' דוד שיחי' מדינה, ומיד נפצחה שירת 'מהרה ישמע בהרי יהודה', ומעגלים של שמחה וריקודים בשמחתו של תמים בתומכי תמימים.

במסגרת מבצע 'הקהל' העולמי, בארגון איגוד תלמידי הישיבות המרכזי-עולמי ב-770, התאחדו תלמידי התמימים בבית

קבוצת המקורבים מברזיל עולים לתורה ב-770. צילום: ד. מעטוף

קבוצת מקורבים בביקור ב"בית חיינו" צילום: ד. מעטוף

שהתקיים היום בשעה 10:00 לאחר סדר ליקוטי שיחות, מסר התי' **מנחם מענדל** שיחי' **ולף**.

שיעור אחדות נערך היום לתלמידי הקבוצה, מבוגרי ישיבת חסידי חב"ד ליובאוויטש צפת, בבית הכנסת 'געצעל-שול'. כרגיל התוועדו התמימים על ענייני השעה, וההכנות לקראת יו"ד שבת.

יום המישי, כ"ו טבת

לאחר שבועיים של 'חזרה' ומבחנים בחומר הנלמד בגמרא לעיונא, חזרה שגרת הלימודים ב-770, כמו-כן חזר גם שיעורו השבועי של ראש הישיבה הרה"ג **שניאור זלמן** שיחי' **לאבקאבסקי**, שעסק היום במשנה בתחילת פרק שני במסכת כתובות. השיעור השני בבאתי-לגני תשכ"ט, נמסר היום בשעה 9:30 על-ידי התי' **אברהם-אבא** שיחי' **מרזל**.

את השיעור העיוני בגאולה ומשיח, המתקיים מידי שבוע בליל שישי, מסר היום הרה"ח **נחמן** שיחי' **הולצברג**, שדיבר והרחיב על-דבר מעלת וחשיבות הכרות וזעקת "עד מתי!!!" מפנימיות ועצמיות הלב.

בזאל הקטן, הוקרן וידאו מיוחד בפרסום ראשון – חלק א' מפארבריינגען יו"ד שבת תשל"ה. קטע הוידאו (חלק א') מההתוועדות אך כשלוש שעות.

שבת-קודש פר' וארא

"שבת-הקהל". זהו סימנה של השבת

פטירתו של הרב **דוד הולנדר** ע"ה, שזכה לקירובים ושליחויות מיוחדות מהרבי שליט"א.

משום הקשר המיוחד שהיה לו לחב"ד ולרבי שליט"א, הלווינו שהתקיימה לעת ערב, עברה גם על-יד 770 בדרך להטסתו לקבורה בארץ-הקודש. עשרות מהחסידים הצטרפו להלוויה של רב חשוב זה, מה-גם שלא הותר אחריו צאצאים.

כחלק מההכנות ליו"ד שבת הנהלת הישיבה החלה לקיים מיום זה מבחנים בחומר הנלמד בחסידות לכל תלמידי הישיבה, כרצונו הקי' של הרבי שליט"א.

לאחרי הסדרים נפנו תלמידי הקבוצה להשתתף בשמחתו של א' מחברי הקבוצה, שאחיו מתחתן היום (בהשגחה-פרטית) בשכונת קראון-הייטס (כך זכה גם לא לפגוע בתמימותה של השנה). התלהבות רבה שררה באולם עת שפרצו לתוכו התמימים, ופצחו במעגלי שמחה של שירה וריקודים למעלה מכל שיעור.

ל-770 חזרו לתוך התוועדות לרגל כ"ד טבת עם האברך החסידי ר' **מענדל** שיחי' **מרזוב** (בר"מ שיחי'), בפנינה הצפופית מזרחית, שנמשכה עד השעות הקטנות ביותר של הלילה.

יום רביעי, כ"ה טבת

יוזמה חדשה נפתחה על-ידי התלמידים השלוחים, והוא, שיעור מיוחד מידי ערב במאמר השנה – באתי-לגני תשכ"ט, העוסק באות י"ט מהמאמר של הרבי הרי"צ, אשר זוהי האות הנלמדת השנה.

את השיעור הראשון על אותיות א'-ב',

חיינו בראיית פני המלך – צפייה במראות קודש מהרבי שליט"א מלך המשיח. השיחה היתה – שיחת קודש י"ב טבת תשמ"ז, כחלק מהנושא החודשי – "הקהל בלימוד תורתו".

כאן בבית חיינו – בית המקדש, המעמד הוא ממש בבחינת – "המלך היה קורא...". אך חלילה לא מסתפקים בזה. רוצים אנו כבר את ההקהל הגדול בבית המקדש השלישי, והרבי שליט"א בראשנו.

המבצע לכבוד יו"ד שבת שהחל בשבוע שעבר עבור תלמידי הקבוצה, סיים היום את השבוע הראשון, ובעקבותיו נערכה הגרלה גדולה על ספרי-קודש בה זכו כמה וכמה מהתמימים שהשתתפו במבצע.

ליל כ"ד טבת. יומא הילולא רבא. הגם שהתוועדות רשמית מתוכננת למחר, אך הכיצד ניתן לנוח כרגיל כשנכנסים ליום שכזה, בפרט נוכח העובדה שכאן מדובר ב'ראשון', שה'שביעי' הוא בהמשך ישיר אליו, וכל מעלתו נמשכת אך ורק ממנו [-באתי לגני תשי"א]... אך ודאי גם בלי זה...

וכך קבוצות קבוצות של אנ"ש ותמימים בכל פרברי 770, אפילו בלי מעט פארבייסן, כי-אם בקבוק קטן שנשארו כמה טיפות עמם יוכלו לומר מעט 'לחיים'... ר' **חיים ברוך** שיחי' **הלברשטאם**, הופיע לפתע בזאל הקטן, והחל מתוועד עם קבוצת בחורים. סיפורים לרוב נשפכו, מה-גם מחשבות והרגשים חסידיים.

יום שלישי, כ"ד טבת

היום בצהריים התקבלה הידיעה על

שיעור עם הרב נחמן הולצברג. צילום: ד. מעטוף

אווירה מיוחדת של לימוד בשלושים ימי ההכנה ליו"ד שבת. צילום: ד. מעטוף

וביתר עז: "הידיעה שתיכף ומיד נכנס . . . נשיא דורנו ומביט על כאו"א מהחסידיים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים את כל מעשינו ועבודתינו!"

לחיים, לחיים!

השבת יצאה, ועמה נכנסנו לפרשת בא – פרשת הגאולה. 'לחיות עם הזמן' דימות המשיח מתעצם שבעתיים לנוכח העובדה כי גם באופן הפשוט חיים אנו יום עם עניין של גאולה – גאולת מצרים. גאולה מהמצרים וגבולים העוצרים את האדם מלהכריע את המערכה.

ביחידה צבאית מובחרת, על אחד ממבני האבן בבסיס, מתנוסס לו המשפט הבא: 'במלחמה – אין תחליף לניצחון'.

משפט שכזה שייך אך ורק ליחידה מובחרת, אותה אי-אפשר להביס בשום מצב. היא תמיד תגיע ליעד, תגיע לניצחון. גם לנו אותה יחידה מובחרת. וכלל לא בהשגחה פרטית גם היא נקראת – יחידה שבנפש. מולה אין מתמודדים. גילוי של אותה נקודה עצמית ופנימית – מביאה ליישומה המלא של המסר, ובמלחמת הגלות מגלים, כי הכל היה בעצם – בדרך לניצחון. כי במלחמה – אין תחליף לניצחון.

וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות – גאולה אמיתית ושלימה נאו ממש!!

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד!

באהבה ובידידות,

מענדי – 770 בית משיח

הרבי. השיחה נסבה אודות המכות שהפליא הקב"ה במצריים, אשר תכליתם הפנימית היתה סוף סוף עבור היהודים, כי גם הפורענויות שבאות על אוה"ע כעונש על מעשיהם, הרי גם זה בשביל ישראל, ככל הבריאה שמציאותה אינה אלא בשביל התורה ובשביל ישראל.

כמו-כן הפטרת השבוע מדברת אודות מלחמת נבוכדנאצר עם מצרים, אשר תכלית כל המלחמה אשר היה מאורע גדול ביותר בו השתתפו אלפים ורבבות אנשי חיל, היה בכדי ש"לך אתן פתחון פה", היינו שכולם יאמינו בנבואתו של יחזקאל שניבא על המלחמה.

שיחה זו הרבי שליט"א אמר בשנת תשכ"ז כמה חודשים קודם מלחמת ששת הימים. השיחה הוגהה ויצאה כליקוט לש"פ וארא בשנת תנש"א, בסמיכות ממש לתחילתה של מלחמת המפרץ ב' שבט תנש"א. כמו המדובר בשיחה, גם הם, מאורעות שכנראה כל תכליתם היתה בכדי ספר שמי בכל הארץ, אשר יכירו בגדולתו ובנבואותיו של הרבי שליט"א, שכל זה כחלק מהנבואה בילקוט שמעוני על השנה שמלך המשיח נגלה בה...

התוועדות-קודש עם הרבי שליט"א נפתחה בשעה 1:30 עם שירת הייחי, מחכים ומצפים לבואו של הרבי. בלבו פנימה של כל חסיד שעומד בשעות אלו מול כסא הכבוד, מחליט באופן איתן וחזק כי אכן יעשה הכל, שיו"ד שבת היתשש"ט כבר יהיה בגאולה האמיתית והשלימה, אז כבר יכירו וידעו כל באי עולם...

וכשמלות הדבר-מלכות עדיין מהדהדות באזני כולם, ההחלטה היא ביתר שאת

כבר עם תחילתה. מודעות צבעוניות עיטרו את קירות 770 עוד באמצעו של השבוע, המבשר על שבת זו כשבת הקהל, שבמרכזה תעמוד סעודת שבת חגיגית ב-770 לכל תלמידי הקבוצה.

זוהי הסיבה לאווירת חג שעוטפת את התמימים עם כניסתה של השבת. תפילת קבלת-שבת נפתחת על-ידי השי"ך ר' יהודה שיחי' בלוסופסקי, ומגיעה לשיאים של צפייה ותשוקה חזקה להתגלות מיידית, במיוחד בשירה האדירה שפורצת מיד לאחרי הלכה-דודי, שירה שמבטאת יותר מכל את הנכונות לכל מה שיידרש, העיקר שנוכל כבר לראות בעיני בשר.

התפילה הסתיימה, ואחרי' גם ה'סדר', ומתחת לעזרת הנשים כבר השולחנות ערוכים, וסעודת השבת בסימן 'הקהל' נפתחה בשירת 'לכה דודי' עוצמתי. לתאר את כל מה שהלך במשך הלילה, יהיה זה לא מן האפשר. שבת זו, לא תשכח כל-כך מהר. היתה זו התוועדות אחת גדולה שהיוותה מנוף אדיר לכל ה'עבודה' הנדרשת מכל אחד במצבנו הנוכחי. כפי שהיטיב לבטאות זאת אחד מן הנוכחים "מתחילים 'קבוצה' מחדש!"

ההתוועדות שנמשכה עמוק עמוק אל תוך הלילה, לא מנעה מן התמימים לקום למחרת כחיילים נאמנים לאמירת התהילים בהשכמה, כהתקנה בשבת-מברכים. מה-גם שאין זה עוד שבת מברכים, כי-אם שבת שמברכת את חודש שבט, הרי שרק למחשבה זו, אין תמים שלא התייצב בשעה הדרושה.

לאחרי קריאת התורה וברכת-החודש, חזר הרה"ח שלום שיחי' שפירא שיחה של

החשיבות בהכרזת הקודש יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

1. לקבל את

המלכות על ידי הכרזה

בשיחת יום ב' דר"ה תשל"ז, קובע הרבי, כי קבלת המלכות נעשית בעיקר באמצעות הכרזה בדיבור.

זה לשונו הקדוש (בתרגום ללה"ק): "תקיעת שופר הוא הרי ענין המעשה, ומלכיות הוא ענין הדיבור, כיון שבנוגע לההכרזה לא נוגע הרי המחשבה, אלא העיקר הוא ענין הביטול, שזה מתבטא בענין הדיבור דוקא, שאופרים יחי המלך וכיו"ב, וזכרונות הוא ענין המחשבה".

3. לגלות את

מציאות המלך המשיח

בשיחת שבת קודש פרשת תולדות תשנ"ב, מסביר הרבי כי "לאחרי התגלות מציאותו (אזכור שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה ההתגלות לעיני כל על ידי פעולותיו (אזכור של משיח)".

וממשיך הרבי בשיחה: "ההפטרה דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה 'יחי אדוני המלך דוד לעולם'... שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח. ועי"ז ולאח"ז באה התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו כו".

2. להוסיף חיים במלך

בשיחת ב' ניסן תשמ"ח אומר הרבי: "בהכרת המלך - שהעם מכריזים 'יחי המלך'... שבזה מודגש גם שפעולת העם היא בחיי המלך, חיים של מלך... גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרזה 'יחי המלך'".

"צריכה להיות הוספה עיקרית בענין החיים (גם) על ידי פעולת העם שמכריזים 'יחי המלך', שתוכנה של הכרזה זו - שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורנו שוכני עפר - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורנו דוד מלכא משיחא!"

חורף תשנ"ב: תשובות חיוביות ומעודדות

במהלך חורף תשנ"ב, השיב הרבי שליט"א עשרות תשובות חיוביות במענה להודעת שלוחים ופעילים על פעילות להפצת האמונה בביאת המשיח, כולל פרסום זהותו של הרבי מלך המשיח.

במוצאי שבת פרשת תצוה תשנ"ב ערכו נשי חב"ד ערב פיוחד של שירה "בתופים ובמחולות" על בוא הגאולה. כשהודיעו על כך לרבי השיב: "ויהא בהצלחה רבה אזכיר על הציון". למחרת, בחלוקת הדולרים, מסרה גברת ת. כהן לרבי תוף עם הכיתוב "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" ואמרה: זה עבור הרבי שליט"א. עם תוף זה רקדו הנשים אתמול בשמחה שפורצת כל הגדרים, בבטחון להתגלות הרבי שליט"א מלך המשיח מיד מפש לגאולה שלימה.

על דבריה השיב הרבי כשחיוך נסוך על פניו הקדושים: "את זה מסתמא תשאירו אצלי. [הרבי הגיש לה דולר נוסף ואמר:] זה עבור ה"צלצלי תרועה" כפי שזה נקרא בתהילים. שיהיה בשעה טובה".

מעשה רב: עידוד לעיני מליונים

החל משמחת-תורה תשנ"ג עודד הרבי מלך המשיח במשך יותר משנה את הכרזת הקודש "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד"; כאשר פעמים רבות שודר עידוד היחי - באישור הרבי - לערוצי טלוויזיה גדולים, המשדרים למליוני בתי-אב בעולם כולו.

לשמוע את האמת

ובחרת בחיים

עשרה ימים לפני הבחירות לכנסת, ובחדשות מדווחים לנו שלפי הסקרים האחרונים דעת הקהל בישראל נעה חזק כלפי הצד הימני של המפה הפוליטית. זה בהחלט נתון אופטימי, לאור תוצאות המלחמה בעזה, כאשר עם ישראל קיבל בשידור חי שיעור מאלף מה הביאו עלינו הנסיגות. מה שלא עשה השכל עשה הזמן. הציבור בהחלט מתחיל להתפכח.

אולם קשה עדיין להיות מעודדים מכך שהציבור זו ימינה, כי כאשר מתבוננים במצב רואים שאכן הציבור מחפש בית ימני, אבל הוא נופל שוב לזרועות מפלגות מתחזות שמציגות מצג שווא של ימניות, ובסופו של יום כלולו נשלם את המחיר.

ככל הנראה, מר נתניהו ירכיב את הממשלה הבאה. נתניהו מתהדר בנוצות לא לו בכך שהזהיר שהטילים יעופו לגדרה ואשקלון, אבל הוא שוכח להזכיר לכולם שהוא יכול היה למנוע את ההתנתקות בהצבעותיו בכנסת, אבל הוא העדיף להיות עם שרון, ואפילו הצהיר מעל בימת הכנסת שיצביע גם במשאל עם בעד ההתנתקות.

אז מה המשמעות שהציבור זו ימינה? הרי בדרך הזו היינו לאורך האינתיפאדה השנייה. הציבור הבין שהסכמי אוסלו הם הונאה ורמייה אחת גדולה, שרון זכה בבחירות והביס את ברק, אך התוצאות היו קשות ביותר. מה שהשמאל לא היה מעז לעשות גם בעוד מאה שנה, ביצע שרון בצורה אכזרית ביותר.

מפלגה של 'כוכבי נוסף הוא ליברמן, זה שמתלהם בהצהרות מכאן ועד להודעה החדשה. זולל ערבים לתיאבון. אולם מי שקורא את המצע שלו, את הדרך בה הוא מאמין – מתחלחל. ליברמן מדבר על חילופי

שטחים, על מסירת הכפרים שמסביב לירושלים לערבים, ובהקמת מדינה לערבים. הציבור מתאכזב מקדימה וברק והוא נופל כפרי בשל לידיים הרבה יותר מסוכנות והרסניות.

הנה למשל ש"ס שמציגה עצמה כימנית אבל תשב בכל ממשלה ולא תמנע קידום יוזמות מדיניות כפי שישבה בממשלת אנאפוליס; היא גם ישבה בממשלה שהביאה את אוסלו ואת הסכם חברון ויוואי. מסתמן שנתניהו יקים ממשלה רחבה עם קדימה והמפלגות הדתיות יחד עם ליברמן, וכך נקבל ביצועים של הסכמים חדשים. הפעם כנראה יקראו לזה "הסכמים דו צדדיים". יחי ההבדל.

האשמה תלויה במידה רבה בנו, שכן הציבור לא מקבל את קול האמת הצרופה, שארץ הקודש אינה ניתנת לערעור, לא שעל ואף לא חצי שעל, ומטעם פיקוח נפשות של מיליוני יהודים אין לגעת בכל גרגיר של ארץ הקודש. היינו צריכים להסביר לציבור שוב ושוב שההבדלים והניואנסים בין השמאל לימין אינם רלבנטיים עוד, כי בסופו של דבר, כל מי שלא הולך בכוח התורה, מוביל לאסון.

כן, עדיף להיות הזוי, בלתי שפוי, סהרורי, וכל כינויי הגנאי שמנחיתים על אלו שהולכים בדרך התורה, אבל בפעם המי-יודע-כמה כולם רואים שזאת האמת ואין בלתה.

לנו יש את השולחן ערוך

בתקופת ימי 'התרגיל המסריח', עבר בפני הרבי מלך המשיח ערוך השבועון יום השישי, ושאל את הרבי מדוע החליט לתמוך בשמיר תוך כדי פירוד מכל

החסידים. נענה לו הרבי ואמר בתורף הדברים: לי אין שום דבר עם כל מפלגה, לי יש את השולחן ערוך של הבית יוסף שנכתב לפני 400-500 שנה והוא כותב שאסור לתמוך במפלגה שמוסרת שטחים לערבים.

זה בדיוק לזו העניין. לגבי חסידי חב"ד הצבעה בבחירות אינה עניין של תקציבים או כיבודי הנאה כפי הנהוג במחוזותינו. בחב"ד שילמו מחיר יקר וכבד מנשוא בעבור התמיכה של הרבי בשמיר. בכל מערכות הבחירות המדד היחיד והאחד שהיה לחסידי חב"ד הוא איזו מפלגה תשמור על ארץ הקודש ותשמור על הפסק בשולחן ערוך שאין לוותר על אף שעל מארץ הקודש. כל הצבעה אחרת פירושה שותפות בפועל בשפיכות דמים. כל דיבור על מסירת שטחים, הרי זה מביא לידי רצח יהודים וקירוב האויב לנצח את עם ישראל היל"ת. וכפי שכותב הרבי באג"ק חלק י"א, שעל ידי הצבעה של מתי מספר אפשר לבטל כמה גזירות, ומי הוא זה שיכול לומר 'אני את נפשי הצלתי'. המדד היחיד הוא פיקוח נפש ומכך נגזרת התורה כולה, כי פיקוח נפש דוחה את כל התורה.

המפלגות החרדיות מניפות היום את האיום שאם לא יזכו במספר המנדטים הנדרש, הציבור החרדי ירגיש זאת בכיסו בכך שיצטרף להוסיף כסף כשכר לימוד בתלמודי התורה ובישיבות. חשוב לדעת כי אין זו סיבה, שכן כסף שיגיע למוסדות חינוך בגלל הסכמת המפלגות (גם הסכמה שבשתיקה) למסור שטחים, הוא כסף הטבול בדם יהודים.

השקר של השמאל

מתנפץ לרסיסים

זוכרים את הכותרות במשך שנים

זוכרים את הכותרות במשך שנים שלכבוש את עזה יעלה לנו במאות הרוגים? השמאל תמיד הפחיד אותנו. המלחמה האחרונה ניפצה עוד מיתוס. התברר שלכבוש את עזה אפשר כמעט בלי הרוגים. רוב ההרוגים היו לצערנו, מאש כוחותינו. עכשיו אובאמה עולה לשלטון ומדברים על הלחץ האמריקאי שיופעל כנגד ישראל. גם זה נשק חלוד של השמאל שעושה בו שימוש פעם אחר פעם

מתבררים כנכונים וקיימים ושרירים למצבנו כעת.

..ולא זו בלבד: המצרים הכניסו לשטחים אלו את מחבלי אש"ף ומאמנים אותם שם בתכסיסי מלחמה ומכשירים אותם להיות טרוריסטים!

באותם שטחים (הנמצאים על גבול ארץ ישראל) שישראל החזירה למצרים – מחנכים מחבלים, במטרה מפורשת לנסוע למקום מסויים, ואף מראים להם את המקום; לא בירדן או בערב הסעודית, אלא במקום פלוני, ולבצע שם מעשי חבלנות רחמנא-ליצלן!!!

ואימוני טרור אלו אינם נעשים בסתר (כפי שבני-ישראל, להבדיל, היו לומדים במרתפים ברוסיה) – אלא מאמנים את המחבלים בגלוי לעין-כל, וכולם יודעים מזה!!!

רק שבעיתונים הרואים אור בארץ ישראל – אין מרשים לפרסם זאת. אך בעיתוני חוץ לארץ כתבו על כך. וכאשר שואלים את אותם יהודים שהחזירו את השטחים, מה יש להם לענות על-כך? – עונים הם תירוץ מן המוכן: להדי"ם – לא היו דברים מעולם! וכשמראים להם עובדות אלו – אומרים הם: די בכך שראינו זאת, ואין צורך להמשיך ולדבר על-כך; ישנם דברים חשובים יותר שצריך לדבר עליהם!

אפילו מצרים עצמה אינה רוצה את אש"ף בשטחים אלו – אלא שלחצו עליהם מבחוץ שיקבלו לשם את המחבלים.

. . ולמרות כל זאת (שיודעים שאש"ף נמצא שם וכוונתם האמיתית) – מתעלמים מזה (ומעלימים זאת אף מאחרים) וטוענים שעל-ידי החזרת השטחים – נעשה שלום! רחמנא-ליצלן לשלום שכזה!

הציבור לא מקבל את קול האמת הצרופה, שארץ הקודש אינה ניתנת לערעור, לא שעל ואף לא חצי שעל, ומטעם פיקוח נפשות של מיליוני יהודים אין לגעת בכל גרגיר של ארץ הקודש

שוב טועים במצרים

ההנהגה המדינית בארץ ישראל מעולם לא מודה בטעויות שהיא עושה, ובצדק מבחינתם של המנהיגים. תארו לכם שהיה קם מנהיג ומצהיר טעיתי בהתנתקות, טעיתי בהסכמים – הרי כבר באותו יום הציבור היה מוקיע אותו לעיני השמש. לכן בארץ ישראל אף פעם לא טועים. תמיד המנהיגים צודקים, גם אם המציאות מוכיחה אחרת. כך היה בהסכמי קעמפ דייוויד, ובשאר ההסכמים.

ממשלת ישראל היום משחקת את המשחק, כאילו מצרים היא הפתרון והיא המתווכת בין החמאס לממשלת ישראל, בעוד שכל בר דעת יודע שמצרים היא חימשה את החמאס ביודעין או בהעלמת עין מכוונת. לקראת תוכנית ההינתקות שינו את חוק הסכמי קעמפ דייוויד כדי שמצרים תוכל להכניס כוח שיטור לתוך סיני על מנת לעצור את ההברחות. ברבות הימים כולנו גילינו עד כמה זה היה מופרך, ומצרים נתנה יד להברחות.

לפני כ-28 שנה, בפרשת שמיני תשמ"א הרבי אמר מפורש שמצרים היא זאת שמסייעת למחבלים להצטייד בנשק. הדברים שאולי היו נראים מופרכים אז,

שלכבוש את עזה יעלה לנו במאות הרוגים? השמאל תמיד הפחיד אותנו. המלחמה האחרונה ניפצה עוד מיתוס. התברר שלכבוש את עזה אפשר כמעט בלי הרוגים. רוב ההרוגים היו לצערנו, מאש כוחותינו.

עכשיו אובאמה עולה לשלטון ומדברים על הלחץ האמריקאי שיופעל כנגד ישראל. גם זה נשק חלוד של השמאל שעושה בו שימוש פעם אחר פעם. הגיע הזמן להוכיח שגם זה לא בלתי פתיר. אמריקה לוחצת בגלל האינטרסים שלה, וכאשר ישראל תהיה חזקה, אמריקה תבין את ישראל ותכבד את מניעיה, ובפרט כשיסבירו שמדובר בנושאי ביטחון קיומיים. הבעיה והצרה היא שכמעט מעולם לא ניסו זאת. אילו היו עושים זאת, הייתה מתנפצת אשליה נוספת.

גם אם יהיה לחץ כלשהו, צריך להתמקד לא בלחץ, אלא בלחיצים. במקרה דנן יש לנו מועמד לראשות ממשלה שהיה בעבר לחיץ מאד, ועשה מעשים שגרמו לנו לאסונות כמו בהסכמי חברון ויווא"י. אילו היה רק מבצע את מה שהוא מטיף לאחרים בכישרון ייחודי, היינו חוסכים הרבה צרות.

ככל הנראה מר נתניהו יהיה שוב ראש ממשלה. נקווה שאולי הפעם, לאחר שראה את התוצאות הרות האסון שהביא יחד עם שותפיו מימין ומשמאל, יתפקח וישנה את דרכו הרעה שרק הביאה עלינו אסונות. הציבור רוצה דרך אחרת. כל הדרכים שעשו עד היום, הביאו רק לתוצאות בלתי רצויות. את הגישה הזאת צריך כעת להנחיל לציבור. דווקא כאשר ארה"ב תראה שישראל עומדת על העקרונות הבסיסים שלה, היא תכבד את ההתעקשות ותרפה מהלחץ; אדרבה, הלחץ יופנה דווקא כלפי האויבים לחדול ממלחמתם.

חסידיים . איין משפחה

בכפר חב"ד; משפחת ר' מאיר וורזוב, מנהל אגף העולים צא"ח, נחלת הר חב"ד.

* למשפחת ר' **דוד חיים גורביץ**, קראון הייטס – להולדת הבת.

* למשפחת ר' **יוסף יצחק הולנדר**, אלעד – להולדת הבת **חנה**; ולזקניהם משפחת ר' דניאל הולנדר, כפר חב"ד; משפחת ר' שמשון ג'ורנו, נתניה.

* למשפחת ר' **מרדכי ועקנין**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' ברוך ועקנין, קרית גת; משפחת ר' חיים חלילי, נחלת הר חב"ד.

* למשפחת ר' **משה זבדי**, לונדון – להולדת הבת **חיה מושקא**.

* למשפחת ר' **יוסף יצחק זקלס**, קראון הייטס – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' מאיר זקלס, מונטריאול, קנדה; משפחת פרוס, בוסטון; משפחת סלאוין, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **דובער חביב**, צפת – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' יצחק חביב, שליח כ"ק אד"ש מה"מ לקהילה הצרפתית ירושלים; משפחת ר' מיכאל בוקצין, יצהר.

* למשפחת ר' **מנחם מענדל חיטריק**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ טורקיה – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' יוסף יצחק חיטריק, שליח כ"ק אד"ש מה"מ לארה"ק ומנהל סמינר 'בית חנה' צפת; משפחת ר' צבי הירש חיטריק, קראון הייטס; משפחת הרב משה דוד ליברמן, רב העיר אנטוורפן, בלגיה; משפחת ר' עזרא שוחט, מיאמי, פלורידה.

* למשפחת ר' **שלום דובער ליפש**, נצרת עילית – להולדת הבת **פייגא יהודית**; ולזקניהם משפחת ר' אלעזר ליפש, כפר חב"ד; משפחת הרב שעיהו הרצל, רב העיר נצרת עילית ואנ"ש בסביבה; משפחת ר' מיכאל פנחס לייבוש הרצל, משפיע בירושלים.

* למשפחת ר' **לוי פייגלשטוק**, אסונסיון, פארגוואי – להולדת הבת **בלומה הינדא**; ולזקניהם משפחת ר' יוסף יצחק שטראקס, לונדון; משפחת ר' עובדיה שטראקס, לונדון.

* למשפחת ר' **לוי פייגלשטוק**, אסונסיון, פארגוואי – להולדת הבת **בלומה הינדא**; ולזקניהם משפחת ר' יוסף יצחק שטראקס, לונדון; משפחת ר' עובדיה שטראקס, לונדון.

משפחת ר' יעקב מנחם צייגר, ירושלים; משפחת ר' טוביה פלג, נחלת הר חב"ד.

* למשפחת ר' **יוסף חיים קנטור**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ בנגקוק, תאילנד – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **יהודה קנלסקי**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אברהם קנלסקי, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' נתן קנלסקי, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' שבתאי דדיאשוילי, לוד; משפחת ר' שלום דובער ברוך, עמנואל; מרת רבקה ברוך כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **מיכאל רוטנברג**, לונדון, אנגליה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אריה רוטנברג, לונדון, אנגליה; משפחת ר' מיכאל רייבין, לונדון, אנגליה.

* למשפחת ר' **אהרן שטיינפלד**, לונדון, אנגליה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' פסח אפיין, ברייטן, אנגליה; משפחת ר' פסח קאלמס, לונדון, אנגליה.

* למשפחת ר' **גדליה שם טוב**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' שלום דובער שם טוב, שליח כ"ק אד"ש מה"מ דטרויט, משיגן; משפחת ר' משה גרינברג, מנהל צא"ח בני ברק.

* למשפחת ר' **לוי יצחק שמואלי**, ירושלים – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יעקב שמואלי, רחובות; משפחת ר' מרדכי כשדן, ירושלים.

* למשפחת ר' **אברהם אלוש**, – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת אלוש, בת ים; משפחת בוגנים, אשקלון.

* למשפחת ר' **אלי באקמאן**, קולג' פארק, מרילנד – להולדת הבת.

* למשפחת ר' **חיים לייב באקמאן**, קראון הייטס – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' שלמה אליהו באקמאן, מונסי; משפחת ר' מרדכי מארק, ניו ג'רסי.

* למשפחת ר' **שמואל גבירץ**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבת **טשארנא מלכה**; ולזקניהם משפחת ר' משה שמואל גבירץ, נצרת עילית; משפחת ר' יצחק גבירץ, ירושלים; משפחת ר' אברהם בן ציון מייזליש, משפיע

אברהם ליסון, כפר חב"ד; מרת לובה גייסינסקי, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' יוסף מאיר הלוי שטרסברג, כפר חב"ד; משפחת ר' יעקב יהודה הלוי שטרסברג, ירושלים.

* למשפחת ר' **מיכאל לרנר**, קראון הייטס – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **מנחם מענדל לרנר**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ בנימינה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אלתר משה לרנר, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' ישראל זאב פרידמן, מנהל ומשפיע בישיבת חח"ל צפת; מרת רייזל פרידמן, ראשון לציון; משפחת ר' אברהם זלמן ויינר, ירושלים.

* למשפחת ר' **שניאור זלמן מושקוביץ**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' עמוס מנחם מושקוביץ, כפר חב"ד; מרת העניא מושקוביץ, כפר חב"ד; משפחת ר' ברוך גופין, כפר חב"ד; משפחת ר' שלום דובער הכהן כהן, ר"י תות"ל 'בית הר"מ' נחלת הר חב"ד.

* למשפחת ר' **ברוך שלום מיפעי**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אפרים מיפעי, רחובות; משפחת ר' פנחס פרץ, אשקלון.

* למשפחת ר' **יעקב נחמובסקי**, כפר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת הרב מרדכי נחמובסקי, רב בחולון; משפחת גרשוביץ, חשמונאים; מרת בתיה גרשוביץ, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **שלמה נתנסון**, מלבורן, אוסטרליה – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **אליאסף סגרה**, בני ברק – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת סגרה, ראשון לציון; משפחת ר' אהרן מקובצקי, בני ברק.

* למשפחת ר' **שמואל פבזנר**, קראון הייטס – להולדת הבן. ולזקניהם משפחת הרב אברהם ברוך פבזנר, רב קהילת ליובאוויטש פריז. משפחת ר' יצחק וילהלם, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **שחר צייגר**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן; ולזקניהם

נולדו במזל"ט

* למשפחת ר' **שאר ישוב אחרר**, באר שבע – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' משה בן-טוב, ירושלים.

* למשפחת ר' **אלכסנדר אסינן**, רחובות – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **גיא בן-אור**, בית דגן – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' מרדכי בן-אור, נתניה.

* למשפחת ר' **ניב בן-משה**, אלעד – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' חיים בן-משה, עזריאל; משפחת ר' עזרי מטוף, אלעד.

* למשפחת ר' **ישראל ברנט**, מונטריאול, קנדה – להולדת הבן.

* למשפחת הרב **יוסף חיים גינזבורג**, ר"י תות"ל רב קהילת חב"ד רמת אביב – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת הרב יצחק פייביש גינזבורג, כפר חב"ד; משפחת ר' שמוען רוזנברג, עפולה; מרת איטה קיילא רוזנברג, לוד; משפחת ר' מרדכי אהרן מלוב, ירושלים.

* למשפחת ר' **רפאל הויסמן**, קראון הייטס – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **שניאור זלמן הלפרין**, ירושלים – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אהרן דב הלפרין, כפר חב"ד; מרת אסתר כץ (ליפשיץ); משפחת ר' יעקב מנחם צייגר, ירושלים.

* למשפחת ר' **יוסף טאוגר**, מונסי – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **סעדיה יאני**, קראון הייטס – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' אברהם יוסף יאני, ברינוא, צרפת; משפחת ר' שלום דובער גוראריה, ס. פאולו, ברזיל.

* למשפחת ר' **משה מנחם לוינזון**, קראון הייטס – להולדת הבן.

* למשפחת ר' **מנחם מענדל ליסון**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ דונייצק, אוקראינה – להולדת הבן; ולזקניהם משפחת ר' יוסף יצחק ליסון, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' שפחת ר'

* למשפחת ר' **יצחק יהודה ציטרון**, ביתר עילית – להולדת הבת **חיה מושקא**.

* למשפחת ר' **נועם קציר**, צפת – להולדת הבת.

* למשפחת ר' **יוסף רפסון**, קראון הייטס – להולדת הבת **בלומה**; ולזקניהם משפחת ר' יהודה רפסון, לידס, אנגליה; משפחת ר' יהושע רסקין, לונדון.

* למשפחת ר' **שמואל שחר**, נחלת הר חבי"ד – להולדת הבת; ולזקניהם משפחת ר' אלימלך שחר, מנכ"ל מוסדות חבי"ד רחובות; משפחת ר' אהרן משה פריז, פתח תקוה.

* למשפחת ר' **יוסף שפירא**, קראון הייטס – להולדת הבת.

הגיעו למצוות

* למשפחת ר' **מנחם אדריעי**, לונדון – להגיע הבן התי **דוד** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' מיכאל רייבין, לונדון.

* למשפחת ר' **משה בן הרוש**, לוד – להגיע הבן התי **מנחם מענדל** למצוות.

* למשפחת ר' **יונתן דנבויס**, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ פאלם ספרינגס – להגיע הבן למצוות.

* למשפחת **הרמן**, וואלי וויליג, קליפורניה – להגיע הבן התי **דב** למצוות.

* למשפחת ר' **שלום זובער ליברוב**, מנצ'סטר, אנגליה – להגיע הבן התי **מנחם מענדל** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' סענדר ליברוב, מנצ'סטר, אנגליה; משפחת ר' נפתלי הכהן כהן, לונדון, אנגליה.

* למשפחת ר' **לוי סודק**, לונדון, אנגליה – להגיע הבן התי **מרדכי דוד** למצוות; ולזקניהם משפחת ר' נחמן סודק, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ לונדון, אנגליה.

* למשפחת ר' **יצחק רחמימ**, בת ים – להגיע הבן התי **יוסף** למצוות.

באו בקשרי שידוכין

* למשפחת **באלבין**, מלבורן, אוסטרליה – לבוא הבן התי **צבי**

יהודה בקשרי שידוכין עב"ג **לאה** למשפחת **מאס**, סידני, אוסטרליה.

* למשפחת **גולדשטיין**, אוקראינה – לבוא הבן התי **אלי** בקשרי שידוכין עב"ג **לאה** למשפחת **טונקונג**, אוקראינה.

* למשפחת **גולדשטיין**, צפת – לבוא הבן התי **מרדכי** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה** למשפחת ר' **נתן ריבר**, כפר חב"ד; ולזקניהם מרת יוכבד זלמנוב, מגדל העמק.

* למשפחת **טלעשווסקי**, מלבורן, אוסטרליה – לבוא הבן התי **אהרן** בקשרי שידוכין עב"ג **מושקא** למשפחת **העכט**, ברענטווד, קליפורניה.

* למשפחת ר' **שלמה מדינה**, ירושלים – לבוא הבן התי **דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **שפרה** למשפחת ר' **גרשום אוחנה**, כפר חב"ד.

* למשפחת ר' **עמיאל פיש**, ביתר עילית – לבוא הבן התי **טוביה** בקשרי שידוכין עב"ג **מיכל** למשפחת ר' **שמואל הרמץ**, פתח תקווה.

* למשפחת **פרוסברג**, לומיטה, קליפורניה – לבוא הבן התי **שלמה** בקשרי שידוכין עב"ג **דבורה לאה** למשפחת **האוק**, לוס אנג'לס.

* למשפחת ר' **רפאל ציקוואשילי**, ירושלים – לבוא הבן התי **ישראל שמעון** בקשרי שידוכין עב"ג **רות** למשפחת ר' **שלום בנימין**, נהריה.

* למשפחת ר' **שלמה קדביל**, רחובות – לבוא הבן התי **רפאל לוי** בקשרי שידוכין עב"ג **שירן** למשפחת **היימן**, ערד.

* למשפחת ר' **הרצל קטן**, אשקלון – לבוא הבן התי **דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **יחיאל דוח**, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ הר יונה, נצרת עילית; ולזקניהם מרת זוהרה שרה דוח, תל אביב; מרת זוהרה רחל מעטוף, ברקת.

* למשפחת ר' **יוסף יצחק הכהן ריבקיין**, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ כרמיאל – לבוא הבן התי **יהושע זעליג הכהן** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **אברהם סימפסון**, קראון

הייטס. ולזקניהם משפחת הרב שלום מענדל סימפסון, מנהל המל"ח מזכיר כ"ק אדי"ש מה"מ רוב ברייטון ביטש.

* למשפחת ר' **מרדכי שהינו**, קרית גת – לבוא הבן התי **חגי** בקשרי שידוכין עב"ג **מרגלית** למשפחת **הרננדז**, מיאמי, פלורידה.

* למשפחת ר' **יוסף שכטר**, קראון הייטס – לבוא הבן התי **שומעי** בקשרי שידוכין עב"ג **הינדא** למשפחת **חזנוב**, מנלפן, ניו ג'רסי.

* למשפחת ר' **יואב שלגי**, קרית אתא – לבוא הבן התי **צוראל** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **אברהם דוד אלמלם**, מגדל העמק.

* למשפחת ר' **עוזי שמיר**, נצרת עילית – לבוא הבן התי **רן** בקשרי שידוכין עב"ג **ליאת** למשפחת ר' **יוסף דוייב**, ירושלים.

* למשפחת **שנוביץ**, שיקגו, אילינוי – לבוא הבן התי **יחיאל יוסף** בקשרי שידוכין עב"ג **שיינא** למשפחת ר' **יוסף שילדקרויט**, ס. פאולו, ברזיל. ולזקניהם משפחת ר' יצחק שפרינגר, משגיח בישיבת תות"ל המרכזית, קראון הייטס.

* למשפחת ר' **יוסף יצחק שפרינגר**, כפר חב"ד – לבוא הבן התי **ישראל** בקשרי שידוכין עב"ג **חיה מושקא** למשפחת ר' **משה אקסלרוד**, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ עתלית; ולזקניהם משפחת ר' יחזקאל יששכר שפרינגר, כפר חב"ד; משפחת הרב גדליה אקסלרוד, חיפה; מרת אסתר בר, ירושלים.

הקימו בית בישראל - בית חב"ד

* למשפחת **ביסטריצקי**, צפת – לנישואי הבן התי **משה** עב"ג **חיה** למשפחת ר' **שלום זובער הכהן כהן**, ר"י תות"ל 'בית הר"מ' נחלת הר חב"ד; ולזקניהם משפחת ר' יהודה לייב ביסטריצקי, ירושלים; משפחת ר' מנחם נחום טייכטל, ירושלים.

* למשפחת **גולדברג**, צפת – לנישואי הבן התי **מנחם מענדל הלוי** עב"ג **מירית** למשפחת ר' **יצחק חסן**, אבן מנחם.

* למשפחת ר' **יעקב גולדברג**, קראון הייטס – לנישואי הבן התי **שמואל** עב"ג **דינה** למשפחת **בריסקי**, נורטי הוליווד, קליפורניה.

* למשפחת ר' **יוסף כתב**, קרית אתא – לנישואי הבן התי **צבי** עב"ג **דנאי** למשפחת ר' **אוריה סיידוף**, עכו.

* למשפחת ר' **עמרם מויאל**, צפת – לנישואי הבן התי **יעקב** עב"ג **מוריה ימנה** למשפחת **אלבז**, קרית גת; ולזקניהם משפחת ר' יעקב מויאל, חיפה; משפחת ר' אליהו ישעיהו, חולון.

* למשפחת ר' **יורם עסיס**, ביתר עילית – לנישואי הבן התי **הושעאל** עב"ג **רחל** למשפחת ר' **עזרא משיח**, ירושלים.

* למשפחת ר' **אפרים פוטאש**, לונדון – לנישואי הבן התי **יעקב ישראל** עב"ג **שטערנא** למשפחת ר' **פנחס רייבין**, לונדון.

* למשפחת ר' **שמעון שאער**, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ רחובות – לנישואי הבן התי **שילה מרדכי** עב"ג **חנה** למשפחת ר' **חיים אהרון**, כפר חב"ד, ר"י תות"ל 'מאור מנחם' רחובות; ולזקניהם משפחת ר' שלום אהרון, כפר סבא; משפחת ר' יעקב זוהר, בני ברק.

* למשפחת ר' **חיים יצחק שפיגל** – לנישואי הבן התי **אריאל דוד** עב"ג **ראזא ראשא** למשפחת ר' **חיים יהודה ברשביצקי**; ולזקניהם מרת יהודית שפיגל.

מהנעשה והנשמע

מאות בקונגרס משיח בארץ הקודש

למעלה מ-300 איש השתתפו בקונגרס משיח בארץ הקודש • האירוע עמד בסימן ההכנות לקראת אירועי יו"ד שבט - שנת הקהל • בארבעה מושבים נפרדים, דנו השלוחים והפעילים בדרכים שונות להפצת התורה והיהדות והפצת בשורת הגאולה והגואל. היום העמוס נחתם בהתוועדות חסידיית שנמשכה לשעות הקטנות של הלילה

כעת מוזמן הרב **בועז קלי**, יו"ר מטה שבע מצוות בני נח. שסקר את הפעולות השונות שנעשו בתקופה האחרונה על ידי המטה בתחום הפצת הוראתו של הרבי. המוצר החדשני, דגל משיח בשפה הערבית עמד במוקד דבריו.

כהמשך ישיר ומתבקש לדבריו, עלה הרב **רוני עמית** שהציג לשלוחים רעיונות מעשיים לפעילות בכלים העומדים לרשותם. תוך שהוא מביא דוגמאות טריות מפעולות שונות שהוא בעצמו עשה, או סייע בהם להפצת בשורת הגאולה. המושב הסתיים בריקודי "יחי" ותפילת מנחה.

בשלב זה, פנו כולם לעבר חלקו השני של האולם שם נערכו השולחנות לארוחה,

הזמין את הנואם הראשון הרב **יגאל פיזס**, רב קהילת חב"ד בקריית שמואל וראש ישיבת חב"ד בקריות. הרב פיזס הביא מדברי הרבי שליט"א מלך המשיח תוך שהוא מתבל את הדברים בנקודות שונות מתוך שיעורי החת"ת הנלמדים בימים אלה.

הדובר השני, הרב **צבי הרטמן**, משפיע קהילת חב"ד בית שמש, סיפר לקהל מנפלאות הרבי. לאחריו עלה הרב **יואל רוזן**, מראשי ישיבת חב"ד בראשון לציון. הרב רוזן סיפר על פעילותה של הישיבה, בקרב מגזר חובשי הכיפות הסרוגות, וקרא לכל אחד להביא את תלמידיו, הנמנים על מגזר זה, לביקור בישיבה.

החל משעות הבוקר נראו מאות, שלוחים ופעילים הזורמים בינות לאולמות והמשרדים של אזור התעשייה של העיר אזור. אל הקונגרס היחודי, המאפשר לקהל המרותק, הצצה ייחודית לפעילות משיח בתחומים שונים מסביב למעגל השנה. בין הנאומים, ניתן היה לחזות בשלוחים המתראים עם ידידיהם הפעילים, בבחינת "שבת אחים גם יחד", כשהם מחליפים רעיונות והצעות לשיפור וייעול הפעילות.

המושב הראשון נפתח באמירת פרק התהילים של הרבי שליט"א מלך המשיח, והכרזת "יחי אדוננו" על ידי הרב **משה לוי** מנחלת הר חב"ד.

מנחה המושב הרב **בנימין פרישמן**,

ריקודי שמחה

התועדות אל תוך הלילה

הרב שלמה שמידע

הרב ח. לוי"צ גינבורג

הרב שבתאי בלוך

הרב יעקב רייניץ

הרב שלום דובער וולפא

הרב זמרוני ציק

הרב רונן עמית

הרב אורי דונר

הרב יואל רוזן

הרב בועז קלי

הרב יגאל פיזם

הרב צבי הרטמן

למקומותיהם, ונפתח המושב השלישי, בהנחייתו של הרב **אלעזר פרץ**, מנהל בית משיח 770 בנתניה.

ראשון הדוברים, הוא הרב **מרדכי רוטנשטיין**, גרפולוג ופסיכולוג חסידי, המוכר לרבים משיעוריו הנמסרים במוקדים שונים ברחבי הארץ. הרב רוטנשטיין משלב בדבריו סיפורי מופת מהרבי.

הדובר הבא הוא הרב **חיים לוי יצחק גינבורג**, המביא עימו מסר לכל אחד "עלינו להתאחד ולהתלכד סביב הפעולות השונות לקבלת פני משיח צדקנו" הוא מפציר בכל אחד לעשות כל שביכולתו לנטילת חלק

המשך בעמוד 87

לאחרונה בעת פעולת החיילים במלחמה בעזה. תוך שהוא מצטט מדברי הרבי במשך השנים בנושא זה.

המושב מסתיים בדבריו של הרב **שלמה שמידע**, מהפעילים הבולטים בירושלים, המכניס באווירה מיוחדת זו, מספר רעיונות לפעילות ומגלה על פסק דין חדש, עליו חותמים בימים אלו רבנים שונים, הפוסקים כי לאור דברי הרבי כבר עם ישראל עשה תשובה וכעת מוכן לקבלת פני משיח צדקנו.

הנוכחים קמים שוב לריקודי שמחה, שמתפרצים מאליהם באווירת התועדות זו, המסתיימת בברכת המזון.

לאחר הפסקה קלה, שבים כולם

ארוחת הצהריים, התנהלה כמו הפקת היום כולו בניצוחו של הרב **יצחק רחמימי**, וכאן המקום להודות לו על כך.

המושב השני נפתח על ידי המנחה, הרב **רפאל קורקוס**, משפיע בישיבת חב"ד באילת, שהזמין את הרב **אורי דונר**, מנהל בית משיח בצפריה לשאת דברים. ר' אורי מרחיב בנושא ההסתכלות האישית שצריכה להיות לכל אחד בנושא הגאולה האמיתית והשלימה.

מנושא זה, במעבר ישיר לסקירה בטחונית של ימות המשיח, זהו נושא דבריו של הרב **אבישי איפרגון**, מישיבת חב"ד בכפר סבא, ובעל תפקיד בכיר בצבא. הרב איפרגון סיפר על הניסים העצומים שאירעו

נחתם בהצלחה כינוס השלוחים בארץ הקודש

שלמרגלות הר הכרמל בחיפה, והוא התפרס על פני שלושה ימים. במהלך הכינוס, השתתפו השלוחים בהרצאות, סדנאות ודיונים, שהסתיימו מידי ערב בהתוועדות חסידותיות לבביות.

במהלך הכינוס, נחשפו השלוחים למיזם השירות האזרחי במסגרתו יוכלו אברכים חב"דיים לערוך "שירות אזרחי" במסגרת 230 סניפי צעירי-אגודת-חב"ד, הפועלים ברחבי הארץ מן ועד אילת. את המיזם הציגו ר' נחום בנדיקט יועץ לענייני המגזר החרדי בהנהלת משרד ראש הממשלה, ור' אריאל למברג.

כלי התקשורת הכלליים, דיווחו על הכינוס, כשהם מדגישים את דבריו של שליח הרבי מלך המשיח בחדרה, הרב **יוחנן בוטמן** שדיבר על הקשיים ועל מטרת השליחות: "להיות שליח בארץ זו התמודדות הכי קשה שיש בכל רחבי תבל, ביטחונית וכלכלית... אנחנו גם צריכים הרי להכין את המקום לקבלת פני משיח צדקנו, ואת זה יש רק בישראל".

השלוחים הודו מקרב לב, ליו"ר צא"ח הרב **יוסף-יצחק אהרונוב**, על אירגון הוועידה הנפלאה, ולאיש שעמד בראש הוועידה, ועומד לימין השלוחים בכל ימות השנה: הרב **נפתלי ליפסקר**.

השלוחים בתמונה קבוצתית ליד דגם 770 בזכרון יעקב. צילום: ברלה שינר

מאות משלוחי הרבי, מנהלי ופעילי בתי חב"ד בישראל, השתתפו בכינוס השלוחים השנתי שנערך על ידי צעירי אגודת חב"ד. הכנס התקיים במלון "ניר עציון"

דרך חברת "שבעת הימים" - החברה היחידה שהולכת לאור הדרכות הרבי למניעת חילולי שבת באוניות. במכולה נמצאים צרכי ליל הסדר שישמשו אלפי מטיילים ישראלים ותיירים יהודים מרחבי תבל שיעשו את הסדר בבתי חב"ד ביבשת. במכולה נשלחו גם מוצרי מזון כשרים למשך השנה, שיסייעו לשלוחים לשפר את התפריט הבסיסי, במזון מהודר וטעים, במקומות המרוחקים בהם הם נמצאים.

איגוד בתי חב"ד הודו, מודה לכל התורמים מכספם, ולמפעלי המזון שבזכותם מולאה המכולה ונשלחה!

תודות שלוחות גם לכל אלו שעמלו ועזרו במילוי תכולת המכולה: הרב **שמואל שארף** - שליח כ"ק אד"ש בדלהי, הודו, הרב **דוד זוהר** - שליח כ"ק אד"ש ברישיקש, הודו. הרב **דני וינדרבאום** - שליח כ"ק אד"ש בקאסול, הודו. הרב **שמואל גרומן** - שליח כ"ק אד"ש בבית דגן, ישראל. הרב **תומר גורדו** - שליח כ"ק אד"ש לקאסר דיוו, הודו. התמימים: **אבנר הן, יעקב שץ, שוקי גור, שניאור גורפינקל, רן שמיר וניר דוננפלד**.

הודו: 30 טון מוצרי מזון יצאו לדרך

הגדולה. המכולה נשלחה ע"י איגוד בתי חב"ד הודו בראשות פרופ' **שלמה קאליש** והרב **בצלאל קופצ'יק**. את ריכוז הפרוייקט ניהלו הרב **מוטי גרומן** והרב **יואל כפלין**. ב'איגוד' מציינים, שהמכולה נשלחה

שלוחי הרבי מלך המשיח בהודו, כבר התחילו להתכונן לפסח. ביום ראשון האחרון יצאה לדרך מכולת ענק, ובה מצות, יין, מוצרי מזון ויודאיקה לשלוש עשרה בתי חב"ד הפזורים במדינה

כ"ד טבת - מאות עלו לציון אדמו"ר הזקן

מאות חסידים, עלו לציונו של כ"ק אדמו"ר הזקן ליום הסתלקותו כ"ד בטבת. בקור ובשלג, הגיעו להאדיטש מכל רחבי רוסיה ואף מהמדינות השכנות, על מנת להשתטח ולהעתיך בתפילה על ציונו.

את פני הבאים קיבלו השלוחים מהאזור, ולאחר התפילה על הציון התקיימה התוועדות חסידים, כאשר רבנים ושלוחים מעוררים את הקהל להתחזק בלימוד והפצת תורתו של בעל ההילולא.

צאצאי רבנו הזקן התכנסו בירושלים

במוצאי שבת שמות, נערכה בירושלים סעודת המלווה מלכה המסורתית למשפחות צאצאי רבנו הזקן. האירוע, בסיוע הנהלת כולל-חב"ד, נערך באולמי גוטניק בבירה, בסמיכות ליום ההילולא כ"ד טבת.

נטלו חלק: הרב **שמואל אלעזר הלפרין** יו"ר איגוד הצאצאים, הרב **חנניה יוסף אייזנבך** ראש ישיבת תורת"ל בני ברק, הרב **לוי יצחק הלפרין** ראש המכון הטכנולוגי בהלכה, הרב **אברהם מיכאל הלפרין** חבר בי"ד רבני חב"ד, הרב **חיים שלום דייטש** ראש כולל 'צמח צדק', הרב **יעקב אליעזרוב** לשעבר אב"ד ירושלים. כמו כן נטלו חלק באירוע עסקנים ואישי ציבור בהם חבר מועצת העיר ירושלים מטעם חב"ד, ר' **יעקב הלפרין**.

היסטוריה בגבעת-שמואל

500 תושבים בהתוועדות כ"ד טבת

תושבי קריית-שמואל הגיעו בהמוניהם, להתוועדות כ"ד טבת, ועצרת זיכרון לשלוחים בבומביי.

את הערב הנחה הרב **פיני גרוס**, ונשאו בו דברים: הרב **שמעון רוזנברג** רב קהילה בעפולה ואביה של

ריבקי הי"ד, הרב **יוסי גינזבורג** שליח ויו"ר מוסדות רמת-אביב, הרב הראשי לישראל הרב **יונה מצגר**, ראש-העיר **יוסי ברודני**, הרבנים המקומיים: השליח הרב **שבתאי פישר**, הרב **אביחי קצין** ראש ביהמ"ד לתורה הוד השרון, ראש המועצה הדתית **יעקב רייכר** ו**רמי קליין** – יהלומן וידיד נפש של גבי וריבקי.

במהלך האירוע נאמר פרק תהילים לזכות חיילי צה"ל ע"י הילד מנחם-מענדל גרוס, הוקרן סרט "הקדושים" והושמעו נעימות מפי **אילן דמרי**, בליווי גיטרה של ר' **נדב בכר**.

בסיום האירוע, חולק לכל משתתף דיסק זיכרון, שעליו הוטבעה תמונתם של גבי וריבקי הי"ד. המשתתפים יצאו בהרגשה מרוממת כל אחד קיבל על עצמו להוסיף טוב בעולם.

ראש העיר צפת חגג את כ"ד בטבת

לכבוד יום הסתלקותו של אדמו"ר הזקן (כ"ד בטבת) ויום הסתלקותם של הרמב"ם ורבי יעקב אבוחצירא (בכ" בטבת), אורגנה "סעודת צדיקים" ע"י הרב **יהודה משה לנדאו**, מנהל פעילות גני חב"ד בשכונת מנחם בגין, בצפת עיה"ק. האירוע נערך בבית הכנסת תהילות רבי דוד ומשה, בשכונת מצפה האגם, בניהולו של ר' **ויקי אואקי**, שאירח את הקהל בלבביות.

באווירה נעימה, ובאחדות נפלא, נשמעו דברי התעוררות ודברי תורה, יחד עם התוועדות חסידית. דיברו באירוע ראש העיר צפת, מר **אילן שוחט**, הרב **אליהו ביטון**, רבה של ביריה, והרב **יעקב דייטש** מגני חב"ד.

הדוברים העלו על נס את חשיבות ההתקשרות להצדיקים, וההליכה בדרכם, באהבת ישראל בלי חשבונות, כדי להביא את הגאולה במהרה בימינו.

סייע רבות בארגון הערב המיוחד, סגן ראש העיר צפת, הרב **משה אוהיון**.

התוועדות חוללה מהפך במרקש

כ"ד טבת, יום ההילולא של אדמו"ר הזקן, חולל בהחלט מהפך בתפיסת העולם של מקורבי בית חב"ד מרקש, מרוקו. אם עד עתה, נחוגו ההתוועדות החסידיות בארגון בית חב"ד ומימונו, כאשר הקהל

מצטרף להתוועדות ושאלה על פניו "לשמחה זו מה עושה?" - הרי שלהתוועדות זו, התגייסה הקהילה כולה להכין מאכלים ומטעמים

גולת הכותרת של ההתוועדות, הייתה הסיפור אותו מספר הרבי מלך המשיח, "בכי של ילד יהודי חייב להישמע". השליח, הרב מענדי ערד, פרט את הסיפור לפרטים בהתאם למצב הרווח במרקש, והציב מטרה - לבית חב"ד ולקהילה, "לדאוג שלא יהיה אפילו ילד יהודי אחד, שיבכה, היום או בעתיד, בשל חסך בחינוך יהודי כשר!"

להתוועדות הוזמנו גם הנשים, איתן התוועדה השליחה, הגבי חני ערד.

צבא המלך: משפחת מאיעסקי לפלורידה

שלוחים חדשים מצטרפים בימים אלו לצבא שלוחי הרבי מלך המשיח בפלורידה: הרב **יענקי מאיעסקי** ורעייתו, יוצאים לשליחות לנורת' אורלנדו, שם יפתחו בית חב"ד חדש עבור יהודי המקום.

בית משיח מאחל להם הצלחה רבה בשליחות, ובעיקר בעבודה היחידה שנתרה "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש".

הרה"ח ר' אפרים לרר ע"ה

ובניי ובנותיי הולכים בדרך חב"ד".
החתונה התקיימה בביתו של הרב משה אקסלרוד ברמת גן, מחשובי רבני חב"ד, שגם סידר קידושין. בגלל המצב הכלכלי ששרר בארץ ישראל באותן שנים, הסעודה כללה תפריט דל במיוחד שרובו היה מורכב מלחם, דג מלוח ווודקה שהביאו המוזמנים. מספר המוזמנים היה מצומצם, אבל השמחה הרקיעה שחקים.

חמיו הרב פריז, ביקש להחזיר בחתן את הקשר הפנימי שבין חסיד לרבי. על כך אפשר ללמוד גם ממכתב שכתב הרב פריז בערב י"ט כסלו, בעת ששהה בארצות הברית, אל משפחתו בארץ הקודש:

"...אפרים וחיה וילדיכם שיחיו בנחת... אנו עומדים על סף הגאולה. חיה, תראי שאפרים יכתוב לרבי אודות הכל, הוא האבא שלנו, עלינו לעשות הכל יחד עם הרבי שליט"א, והוא ישא אותנו בכלי.

כעבור חודשיים, חודש שבט תש"ב, מבקש הרב פריז מחתנו ר' אפרים לקרוא בפני בני המשפחה מתוך גיליונות 'הקריאה והקדושה' שיצאו לאור באותם ימים בהוראת הרבי הריי"צ ובהם דברי עידוד לעם ישראל, ובהם הקריאה הידועה: "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה":

"לכל יקירי שיחיו מתוך נחת... אפרים, אני מבקש ממך שתקרא בפני כולם, בשולחן את 'הקריאה והקדושה', כל חוברת-הקריאה והקדושה לקרוא כמה פעמים. אפילו שיש להבין זאת היטב, וקשה להבין היטב, בכל זאת השתדל להבין עד כמה שאפשר, וכמה שנבין – זה טוב".

מאמציו של הרב פריז פעלו, והרב אפרים לרר אכן התקשר בלב ונפש לרבותינו נשיאינו.

ר' אפרים ביקר מספר פעמים אצל הרבימה"מ, ואף זכה להיכנס לייחודיות בהן קיבל שפע ברכות. הוא זכה לשבת בהתוועדויות יחד עם זקני החסידים

למנוע חילול שבת במרכז המושבה. ר' אפרים וחבריו לא היססו ופעלו בכח רב, על ידי הפגנות שלעיתים גם הסתיימו במעצרים.

בעיצומו של המאבק, מונה הגה"ח הרב יעקב לנדא ע"ה, לרבה של בני ברק, והוא שנטל לידי להמשיך את מאבק השבת. הוא דאג להעמיד בכניסה לבני ברק תושבים דתיים, שהפצירו במי שרצה להיכנס לעיר, לעשות זאת רגלית. המשימה המורכבת אכן לבסוף צלחה.

"ברוך ה' שנכנסתי למשפחת ליובאוויטש"

בשנת תרצ"ו, לאחר שנתיים בבני ברק, עבר ר' אפרים להתגורר בפתח תקווה, כאן השתדך עם תבלחטי"א מרת חיה, בתו של החסיד הנודע הרב **אברהם פריז**. הרב פריז שהיה באותה עת בארצות הברית, והוא חשש לסגור את השידוך שכן ר' אפרים לא נמנה אז על חסידי חב"ד. את חששותיו הביע הרב פריז בפני הרבי הריי"צ, והרבי מצדו שיגר מברק ובו בירך את החתן והכלה בברכת 'מזל טוב, מזל טוב'.

על כך אמר ר' אפרים כעבור שנים: "ברוך ה' שנכנסתי למשפחת ליובאוויטש

הרה"ח ר' אפרים לרר נולד בעיירה נייז'נקוביץ בו' באדר תרע"ב, לאביו הרב אברהם יעקב ואמו מרת לאה לרר. אביו היה ראש הקהל בעיירה ופעל רבות למען הכלל. מעשי חסד היו שיגרת יומם של הוריו. הדלת היתה פתוחה ובסעודת שבת ישבו ליד השולחן עניים רבים שנהנו לאכול סעודה דשנה שהוגשה במאור פנים.

בימי מלחמת העולם הראשונה נהרס המקווה בעיירה, ואביו סובב בין הכפרים והעיירות באיזור בכדי לאסוף כספים. כאשר נאסף סכום מכובד דיו, דאג לבנייה מזורזת שהביאה לפתיחה מחדש של בית הכנסת והמקווה. ר' אפרים הלך בדרכי אביו ופעל כל ימיו, לסייע לרבים בגשמיות וברוחניות.

בבחרותו עלה לארץ הקודש, ולאחר זמן דאג גם לעלות את הוריו. בשנתיים הראשונות לעלייתו, גר בבני ברק שהייתה באותם ימים מושבה קטנה. כאן היה מהלוחמים למען שמירת שבת. זה החל כאשר נסלל כביש ברחוב רבי עקיבא, רחובה הראשי של בני ברק. כמה צעירים שהגיעו מערים אחרות עם רכב בעצם יום השבת, ביקשו להכעיס את שומרי המצוות ולנסוע ברחוב רבי עקיבא. הדבר גרם לזעזוע בקרב התושבים, וכמה מהתושבים, ובהם ר' אפרים, נקטו בפעולה מיידית בכדי

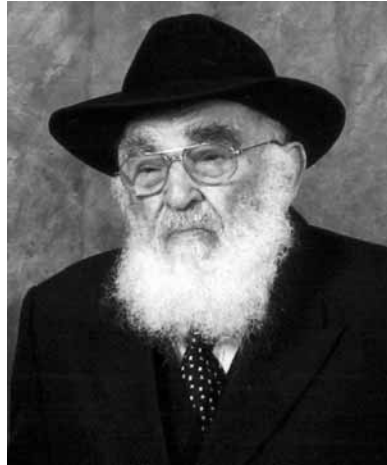

אצל הרבי

מאחורי הרבי. ברוב צניעותו לא חשב להתיישב במקומות אלו, אלא שבמהלך אחת ההתוועדות קרא לו המזכיר של הרבי הרב גרונר והושיבו יחד עם זקני החסידים מאחורי הרבי.

כתובת לכל שומר מצוות

בשנים שלאחר מלחמת השחרור, החלה העליה הגדולה מארצות שונות לארץ הקודש, והעולים נזקקו לעזרה דחופה ומיידית. באותה תקופה השתלב ר' אפרים בעבודת הסוכנות היהודית שהייתה אמונה על קליטת מאות אלפי העולים שהגיעו בזרם בלתי פוסק. הוא מונה לעובד סוציאלי מטעם מחלקת הקליטה בסוכנות ופעל במחנה העולים בבית ליד, שם החל לפעול במעשי חסד למען העולים שהיו שקועים עד צווארם בבעיות קשות. מטבע הדברים, הפך לכתובת לכל שומר מצוות באשר הוא. רבים פנו אליו בבקשות כאלו ואחרות לטובת צרכי הדת, והוא התאמץ למלא את הבקשות שזרמו לשולחנו ללא

ר' אפרים לור

הפוגה.

כעבור עשר שנים סיים את עבודתו בבית ליד, ועבר למשרדי הסוכנות שבבאר שבע, שם עבד למעלה מחמש עשרה שנים בהן עשה רבות למען רווחת העולים בגשמיות וברוחניות.

לימים היה חבר בוועדת השמיטה בפנת תקווה, וועדה שפעלה בהכוונת

הרבנים לרווחת הקהל. במסגרת ועדה זו פעל ר' אפרים שתהיה אספקה מתמדת של פירות וירקות המותרים בשנת שמיטה. במקביל פיקח על הסוחרים, שלא יפקיעו מחירים בגלל חוסר בסחורה בשנת שמיטה ועוד פעולות רבות למען הציבור שומר השמיטה.

פעולות אלו, שתבעו ממנו זמן וטירחה רבה, עשה ללא תמורה, בהתנדבות למען הציבור. כך כל ימיו פעל בדרכים רבות למען הכלל בגשמיות וברוחניות.

במוצאי שבת השבוע נפטר לבית עולמו והוא בן 96. הותיר אחריו את רעייתו: מרת חיה. בניו: הרה"ח ר' יעקב, הרה"ח ר' מאיר, הרה"ח ר' דב, הרה"ח ר' מנחם, בתו מרת מתיה הרטמן, נכדים, נינים ואף זכה לראות בני נינים. הלווייתו התקיימה למחרת יום ראשון, בהשתתפות בני משפחה, ידידים וחסידים שבאו לחלוק כבוד לחסיד שסייע לרבים בגשמיות וברוחניות.

ת.נ.צ.ב.ה.

המשך מעמוד 83

בפעולות הנעשות בתחום.

הרב **ראובן קופצ'יק**, מזכיר אגו"ח בארה"ק משתף את השלוחים בפעולות ועדת החינוך, וקורא לכל אחד ליטול חלק, ולהפיץ הלאה את הפעולות השונות.

לאחריו עולה לשאת דברים הרב **שלום פש**, מנהל בית משיח בקרית מלאכי, המביא עימו מספר פעולות שנעשות על ידם לרגל שנת הקהל. המנחה מוסיף לדבריו את רעיון "SMS תפילין" המוצע לכל אחד.

עם סיום המושב, נעמדים כולם לתמונה משותפת. המושבים הבאים מונחים על ידי הרב **אברהם בן שמעון**, חבר מועצת עמנואל שבשומרון, הפותח ברעיונות שונים להצלחת כנס יו"ד שבט שיתקיים בהיכל התרבות בת"א, בהם כל אחד יכול להיות שותף.

ראשון הדוברים הינו, הרב **שבת בלוך** מהמטה להצלת העם והארץ. הרב בלוך מבקש מקהל אגו"ש שלא לתמוך באף מפלגה המוכנה להצטרף לממשלה שתדבר עם הערבים, כפי שמורה הרבי.

לאחריו עולה הרב **אילן חיון**, מנהל חב"ד סנטר בקניון הזהב, המשתף את הקהל בפעולות מוקד הברכות, אותו הוא מנהל. הוא מגלה שלקראת יו"ד שבט צפוי לעלות שוב קמפיין ברדיו המקומי, וקורא לפעילים להפיץ זאת לרשתות נוספות.

הרב **יעקב רייניץ**, מקהילת חב"ד בלוד, מביא מספר אפיזודות מעניינות מפעילותו הממחישות ש"לב ישראל ער הוא" וכיום כולם מוכנים לשמוע ולקבל את ענייני היהדות.

מנושא זה שוב עוברים לנושא בטחון עם ישראל עם דבריו של השליח בשרות, הרב **חננאל פיזס**, המביא מספר סיפורים מתוך העיר שהייתה מופגזת בשבועות האחרונים ובמשך שמונה השנים האחרונות. הוא מגלה כי רק בזכות ברכתו של הרבי לא עזבו השלוחים את המקום.

לקראת סיום, עולה לשאת דברים הרב **שלום דובער הלוי וולפא**, רב בית הכנסת חב"ד בקרית גת, ומראשי המטה להצלת העם והארץ. המספר על מהלכים שונים שנעשו על ידי המטה בתחום שלמיות הארץ.

אחרון הדוברים הוא מנהל בית חב"ד בבתי-ים הרב **זמרני ציק**, יו"ר האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה, המשתף את הקהל בפעולות שנת ההקהל, ומלהיב את הקהל להיות שותפים פעילים בהכנות והצלחת הכנס הארצי שיתקיים לקראת יו"ד שבט בהיכל התרבות ת"א.

לאחר תפילת ערבית, מתתיישבים עשרות רבות להתוועדות חסידית עם הרב **אלעזר קעניג**, והרב **קלונימוס קופצ'יק**, שליח הרבי שליט"א מלך המשיח בחדרה, סיפר כיצד הגיע בשעתו לרבני בני ברק שרכשו אותיות בספר התורה לקבלת פני משיח צדקנו. בהתוועדות נוסאים דברים שלוחים ופעילים, ביניהם הרב **יורם שרעבי** מחברון, והת' **בן ציון גגולה**, הפועל להפצת בשורת הגאולה בקרב הציבור החרדי.

הנוכחים עזבו את המקום, לאחר קרוב ל-12 שעות של כנס מרשים, שהביא בוודאי להרחבת הפעולות להפצת בשורת הגאולה והגואל. ביציאה נטלו השלוחים והפעילים עלונים ומודעות לפרסום הכנס הארצי, שכאמור יתקיים ביום ראשון, ז' שבט.

במתנה

לבאת השק

העלון
לילדי אנ"ש

ערש"ק פרשת בא
ה" שבט ה'תשס"ט
שנת הקהל

180

חיים עם הזמן

תנועת הנוער
'צבאות השם' ארה"ק

2 הרבי גילה את הטעות
שעת סיפור

4 ביקור מרגש
סיפור בהמשכים

10 59 שנים
חיילים בהפסקה

בגאון והוציא את כוס הפלסטיות מהילקוט. אך, שד ושכר... הכוס היתה כמעט ריקה. המיץ שהיה קפוא בבקב, חזר שוב למצב נוזלי ויצר שלולית ריחנית בתחתית הילקוט.

"אבל... אבל... איך..." גמגם חיים במבוכה, "זה היה קרח מוצק לגמרי..."

...

תוצאותיו העגומות של הנסוי שערך חיים, הן שעור מאלף עבורנו.

בתחלת מאמר 'באתי לגני' מתאר הרבי הרי"צ את מצב העולם בראשית הבריאה. באותו זמן, שרתה השכינה בתחתונים, והיה גלוי אלקי בעולם. ואז השתנה המצב: חטא עץ הדעת גרם לסלוק השכינה מהארץ, והרע התחיל לפרץ בעולם. גם היום החשך בעולם גדול ונורא, ואנחנו נתקלים בנסיונות מסוגים שונים על כל צעד ושעל.

מאיפה נפח את הכח להתמודד?

עלינו לדעת שהמצב הנוכחי בו נתון העולם הוא זמני מאוד. בכל רגע צריך להתחילל השנוי הגדול, והעולם יחזר למצבו הקודם, הטוהר. נחיה בעולם שכלו טוב, ללא רע, ללא צרות ונסיונות מעיקים. הגאולה כבר כאן. העולם כבר יוצא מהקפאון שלו וחוזר להיות מה שהיה. עוד מאמץ קטן מצדנו, והשנוי יתרחש...

[גי' לקריש ח'ו' ע' 81]

דלת תא ההקפאה נסגרה בחבטה קלה. כוס המיץ שהכין חיים, עמדה בפנה השמאלית של המקפוא, מתחילה את דרכה בנסוי.

"את מרשה לי לערך את הנסוי?" שאל חיים את אמו כשחזר מהתלמוד-תורה. "איזה נסוי?" ברה אמו, "בטבע", השיב חיים. "קבלנו משימה בכתה: כל אחד צריך לעשות בכית נסוי אמתי על חמרים שמשפנים והופכים להיות משהו אחר. השבתי לעשות נסוי על כוס מיץ נוזלי, שהופך להיות קרח מוצק. אם תרשי לי לערך את הנסוי, אני מבטיח ללמד בעל-פה עשר שורות מהמאמר 'באתי לגני'."

לאחר שהרשות נתנה, עמל חיים שעה ארצה על תרכבת מיוחדת של הנוזל המתקתק. לאחר שהכניס את הכוס למקפוא, החל לעקב בדריכות אחר תוצאות הנסוי. כל חמש דקות פתח את המקפוא לראות האם חל שנוי במצב הנוזל. עת השנה הגיעה, וחיים נאלץ להפריד מכוס המיץ. המשקה שהכין עדין לא קפא לגמרי...

בבקר השכם רץ חיים למקפוא. לשמחתו גלה שהנוזל השתנה סופית למצב מוצק. הוא נטל את כוס המיץ ומהר לתלמוד תורה...

אחר הצהרים, בשער טבע, שאל המורה למי יש תוצאות מהנסוי. "לי יש", הכריז חיים

קסע לאחור

הַרְבֵּי גֵלָה אֶת הַטָּעוֹת

התקרבה לעברו, מבלי שתהיה מודעת פּמוּבּוֹן לְמִשְׁמְעוֹת הַדְּבָר. בתוך שניות מספר, אחזה בדוד, טפסה עליו ו... נפלה הישר אל המים הרותחים!!!

זעקות נוראיות נשמעו לפתע ברחבי הבית. צרחותיה של התינוקת בקעו רקיעים.

בני הבית רצו בבהלה לעבר הקטנה ולנגד עיניהם נראה מחזה מחריד: גופה של התינוקת היה אדם כאש ועורה החל להתקלף מעל בשרה. המצב הלך והחמיר מרגע לרגע.

מבלי לאבד עשתונות הזעיקו אמבולנס, ומחר מאוד מצאו עצמם בין כתלי בית הרפואה.

לכם של משפחת שוחט פרפר מדאגה. הם המתינו בכליון עינים לתוצאות הבדיקות. כשיצא הרופא מהחדר, פניו לא בשרו טוב. הוא השפיל מבטו ואמר בקול שקט: "צר לי להודיעכם, אך הסכויים להציל את חיייה של בתכם קלושים. פּמוּבּוֹן, אנו נעשה כל מאמץ ונטפל בה במסירות... אולם... אינני תולה תקוות רבות".

גופה של הפעוטה נחבש מכף רגל ועד ראש והיא הכנסה לחדר בידוד, כדי למנע מגע עם אוויר העלול לגרם

זהומים.

נקל לשער כיצד חשו ההורים למראה ילדתם הקטנה שעד לפני שעה קלה, התרוצצה לה בקלילות, שוכבת דוממת, עטופה בתחבושות ומחברת למכשירים.

הרב שוחט, שהיה ידיד של חסידי חב"ד, הספיק כבר לשמע על גדלתו של הרבי, והחליט לפנות ולבקש ברכה. הוא מהר להתקשר למזכירות ולהפתעתו הרבה, נשמע קולו של הרבי מעבר לקו.

משפחת שוחט ירדה אט אט מכבש המטוס. הם החלו פוסעים על הקרקע של המדינה החדשה – קנדה, המדינה בה יקבעו את ביתם החדש. עד עתה הם התגוררו בהולנד, שם פהן אבי המשפחה הרב דב יהודה כרב מכבד. אולם בקיץ זה, של שנת תשי"א, החליט הרב שוחט לעבר לקנדה, למען חנוך הילדים.

זמן קצר לאחר הגעתם לעיר, התמנה הרב שוחט לרב מקומי. אט אט יצר קשר עם הקהלות החרדיות שבעיר, ובנייהן, גם עם קהלת חב"ד. הוא לא היה חב"דניק, אך חבב מאוד את החסידים, ואף שמע על הרבי החדש שהתמנה זה עתה – הרבי מלך המשיח.

משפחת שוחט התאקלמה יפה בעיר, וחייהם זרמו על מי מנוחות, עד לאותו יום נורא...

היה זה יום קיצי שגרתו. שמש מלטפת האירה בשמים.

גברת שוחט הייתה עסוקה בבשו"ל וכןקיונות הבית. כחלק מעבודתה, הניחה דוד גדול מלא במים על האש. כעבר זמן קצר, בעבעו המים ועניי אדים מלאו את המטבח.

גברת שוחט הסירה את הדוד מן האש והניחה אותו על הרצפה, מתוך כוונה להרימו בעוד מספר דקות.

בעוד האם עסוקה בענייניה, התינוקת הקטנה, בת השנה וחצי, זחלה ברחבי הבית. הקטנטנה עברה מחדר לחדר בעצלתיים ולא פסחה אף על המטבח.

הדוד שעמד על הרצפה, הנה עבודה חפץ מסקרן. התינוקת

איור: לאה

הבת. למראה הילדה, כמעט פרחת נשמתו. גון גופה היה כהה, פניה היו נפוחות ואך בקשי נשמה.

האב מהר לצאת מן החדר וצלצל מיד למזכירותו. שוב נשמע קולו של הרבי. בקול רועד תאר בפני הרבי את המצב הנורא והתחנן לברכה.

למרות התאור המחריד, לא התרשם הרבי כלל ואמר בנחישות: "הבלים! הילדה בריאה ותוסיף להיות בריאה!" הרבי הוסיף והורה לגשת מיד לרופאים ולהקים קול זעקה על כך שלא מטפלים בילדה פראוי. הרב שוחט היה מבלבל לגמרי והסס לבצע את המשימה. הרבי חש בכך ואמר בשנית: "אמר לרופאים שהם אשמים במצבה של הבת!"

למרות אי הנוחות שבדבר, החל הרב שוחט לצעק בקול גדול על הרופאים על שאינם מטפלים בבתו פראוי והם נוהגים בה ברשלנות.

הרופאים, שלא היו רגילים לתגובות חריפות כל כך, נבהלו למשמע תלונותיו הנחרצות. אחד הרופאים מהר ובדק בשנית את הילדה. לפתע הסתבר ש... אכן! הרבי צדק! הילדה קבלה ערוי שלא התאים לה!

חיש מהר, תקנו הרופאים את הטעות ואט אט שבה הילדה לאיתנה. עור חדש צמח לגופה, וכעבר זמן לא ארוך, כמעט ולא היה נכר בה החלי.

כעבר שנתים, ביו"ד שבט תשי"ג, נסע הרב שוחט לרבי והודה לו על שהציל את חיי בתו. הרבי הציע לו ללכת ולהודות על הציון של הרבי הקודם, "כיון שלו מגיעה התודה".

שנים מספר לאחר מכן, התינת, שהפכה כבר לנערה, זכתה להכנס אל הרבי ליחידות. הרבי העניק לה מטבע זהב של חמשה רובלים, ואמר לה שמטבע זה הוא מקפתו של אדמו"ר הקודם.

הרב שוחט היה נרגש מאוד. הוא תאר בתמונה קודרת את מצבה של בתו ובקש לברכה לרפואה. הרבי האזין בדומיה, ולהפתעתו של הרב שוחט, בחר להתעלם מהנושא. הרבי התעניין בשלומו וכיצד התאקלם במקום החדש. הרב שוחט השיב בקצרה. הוא היה שקוע בצרתו וכל רצונו היה לשמע את ברכת הרבי. בתם השיחה הואיל הרבי לברך את הילדה ברפואה שלמה.

הרב שוחט מעט התאכזב. הוא צפה לקבל התייחסות משמעותית למצבה החמור של בתו, ובמקום זה, הרבי מתעניין בו עצמו. בכל זאת, נאחז במלות הברכה של הרבי ותקוה פעמה בלבו.

למחרת, התקשרו מהמזכירות אל הרב שוחט ובפיהם הוראה מהרבי: "יש לערוך קדוש של סעודת הודיה".

באותה שעה, לא רק שהמצב לא השתפר, אלא הלך והחריף. אולם הרב שוחט, ממש כמו חסיה, לא שאל שאלות ונפנה מיד לארגן את פרטי הסעודה.

בשבת, התאספו בני המשפחה וידידים קרובים לסעודת ההודיה. אבי התינת נשא מלות שבח ותודה לה' על רפואת בתו... והבת? במצב קריטי!

חלפו מספר ימים. הילדה עדין בבית הרפואה בחדר הבידוד. בני המשפחה לא שהו בבית הרפואה, היות ולא היה נתן להכנס אל החדר. מדי פעם היו מתקשרים ומקבלים דיווח על ההתפתחות.

יום אחד, צלצל הטלפון בבית. על הקו היה רופא מבית הרפואה. "בואו מיד לכאן, מצבה של הילדה אנוש ושעותיה ספורות".

ההורים מהרו בבהלה אל בית הרפואה. מספר הדקות ששהו ברכב, בדרכם אל בית הרפואה, עברו בשתיקה. היו אלה דקות של מבחן אמונה פנימי.

"סעודת הודיה? הילדה תהיה בריאה? שעותיה ספורות? למי להאמין???" השאלות התרוצצו במחם ממתנינות לתשובה.

כשנכנסו לבית הרפואה, הרשה האב להכנס לחדר המבדל של

הרב הקדוש משולם זוסיא מאניפולי היה מגדולי חסידיו של המגיד ממעזריטש, והיה רעו של אדמו"ר הזקן. כשאדמו"ר הזקן הדפיס את ספר התניא, הוא שלח שליח מיוחד לר' זוסיא שיתן לספר את הסכמתו. ר' זוסיא נפטר בב' שבט תק"ס. מנוחתו כבוד בעיירה אניפולי, על-יד ציונו של המגיד ממעזריטש. הקדוש ברוך הוא הכביד את ליבו של פרעה, כדי שבני ישראל יחזרו בתשובה. במקורו, פרעה הוא דרגא מאוד גבוהה וקדושה, שתתגלה בגאולה האמיתית והשלימה.

מי ידע?

קשרים

פרק כ"ד

|| ביקור מרגש

"חיים!" יוסף לא יכול היה לעצור בעד התרגשותו. הוא התנפל על חיים בחיבוק עז ונרגש, כשזה האחרון משיב לו באותו אופן.

דקות ארוכות עמדו השניים חבוקים יחד בפתח הבית. הם לא שמעו את קולם של המבוגרים המבקשים מהם להכנס ולסגור את הדלת. רק משנרגעו מעט חדר קולו של משה, אביו של חיים, מבעד למסך ההתרגשות. "חיים ויוסף, היכנסו וסגרו אחריכם את הדלת. קר בחוץ ואתם עלולים להצטנן. במיוחד אתה, חיים."

יוסף מיהר לסגור את הדלת. הם פנו יחד לעבר הטרקלין. לאחר דקות ספורות של שיחת נימוסים, פרשו חיים ויוסף אל חדרו של האחרון.

חיים פנה אל כסא הנדנדה המוכר והאהוב בעוד יוסף מתמקם על הספה, כמו תמיד, כמו פעם.

"אז איך זה שם?" ביקש יוסף לדעת.

חיים חיך קלות. "למען האמת, התרגלתי. בתחילה הכל היה נראה לי כל כך זר ומוזר. תלמוד התורה שלהם כה שונה משלנו, וגם הלימודים שם הם בהברה אחרת. בכלל, האופי היה שונה מאוד מן האופי האנגלי. בימים הראשונים הייתי בטוח שלא אסתגל לעולם לחברים ולכתי. בפרט כשאתה לא לצידי!" הוא הביט ביוסף במבט רב-משמעות. "אבל ברוך ה', תקופת ההסתגלות הראשונה עברה. כעת ניתן לומר שהשתלבותי יפה בכיתה. יש לי אפילו ידידים רבים, אם כי עם אף אחד מהם לא הגעתי לרמת חברות כמו זו שבינינו. ואפילו, אחות קטנה נולדה לי..." חיים שלף תמונה מכיס מעילו. "הנה, לפני הנסיעה הלכנו להצטלם במיוחד אצל צלם, כדי שתוכלו לראות את מרים לפחות בתמונה."

יוסף נטל את התמונה מידי חברו, מביט בה בריכוז. חיים נראה בתמונה עומד מחיך, כשמרים הקטנה נתונה בזרועותיו.

"ומתי סוף-סוף תבואו איתה לכאן?" שאל לאחר דקה ארוכה של התבוננות מרוכזת.

לונדון - חורף ה'תש"ח

"ו-ו-ס-ף!" קראה רחל לבנה קול גבוה מעט.

"אמרת משהו, אמא?" יוסף התנער בבהלה.

"אני קוראת לך כבר בפעם השלישית." אמרה אמו כשנימה קלה של תוכחה מתגנבת לקולה. "רציתי לשאול האם חדרך מוכן ומסודר לקבל את

האורח החשוב." רחל בחנה את פני בנה במבט אמהי חם.

"בוודאי, אמא. אתמול בלילה לא הצלחתי לעצום עין מרוב התרגשות. החלטתי כי במקום לשכב במיטה באפס מעש. במקום לחלום בהקיץ על הפגישה עם חיים, אתכונן לבואו!" יוסף חיך בביישנות. "קמתי והתחלתי לסדר את כוננית הספרים, אחר כך את מגירות השולחן, ואחר כך - הייתי עייף כבר מהעבודה אז חזרתי לשכב - והפעם נרדמתי בקלות. היום מיד כשחזרתי מן התלמוד-תורה סיימתי לסדר את כל הדרוש."

"טוב, בני. כעת אני מציעה שתיגש לטעום משהו. הדוד משה וחיים יגיעו, כפי הנראה, בעוד כעשרים דקות."

"אני לא מסוגל לאכול כעת." סירב יוסף. "כשחיים יבוא אוכל יחד איתו."

רחל לא הוסיפה להפציר בבנה. היא הבינה ללבו. הכירה היטב את הקשר בין שני הילדים, ושמוחה עבור בנה על הפגישה המרגשת.

עשרים הדקות נדמו עבור יוסף כנצח. עם השמע צלצול המצילה מיהר יוסף לעבר הדלת. אביו הופיע בפתח כשאחריו נצבים הדוד משה ו...

**"הם ישובו בקרוב,
בעזרת ה', אל
תדאג." עודד
אותו אביו. יוסף
נשרך אחרי אביו
מהורה. הם
ישובו בקרוב. הם
המשפט במוחו
שוב ושוב.
האמנם!?"**

משתתפי שיעור ה'תניא', שכבר החל לקנות לו שם בקרב החברה, הבטיחו את השתתפותם. היא עצמה הצליחה ל'סחוט' אפילו מלירון הבטחה שתגיע. למרות שהיא עדיין, לטענתה, 'לא מתחברת לכל העניינים הללו'. עד לשעות הערב יש לפניו עבודה רבה. אמש הכינה בצק ללחמניות, אותן היא רוצה לאפות כבר עתה. כדי שכל מי שיגיע הבוקר יוכל לסעוד את

לבו. לאחר מכן, היא רוצה להספיק ולהכין עוגיות עבור ההתוועדות של הערב. את כל זאת היא חפצה לסיים לפני שיתחיל המרתון הקבוע של הבוקר. מטיילים שנכנסים ויוצאים, שיעור 'תניא' פרטי עם שרון ונירית, ארגון החדר הגדול לשיעור של בעלה, טלפונים, ועוד דברים בלתי צפויים שצצים תמיד.

חני פנתה לחלון, מתבוננת בעדו על ושיש של לפנות בוקר. הכפר כולו נם את שנתו, נתון באפלולית. חני אמצה את עיניה. האם היא רואה נכון? כן, פתיית שלג רכים החלו נוחתים לפתע מן השמים, מחליקים בעדינות על גגות הבתים הישנים.

"וואו, שלג." נפעמה חני. "איזה יופי!"

הקור העז החל חודר לעצמותיה. חני פנתה להדליק את תנור החימום, הוא לא נדלק. לאחר שני נסיונות הרימה ידיים. כנראה התקלקל התנור, כשמנחם יקום עוד מעט היא תבקש ממנו לבדוק. היא פנתה אל המטבח, הרימה את מתג החשמל. אך ללא הצלחה, האור לא נדלק.

'רגע, מה קורה כאן?' חני נבהלה מעט. דבר כזה עדיין לא קרה במשך שלושת חודשי שליחותה כאן. היא נסתה להפעיל את תנור האפיה, ושוב, חוסר תגובה.

"מנחם?" קראה בלחישת זהירה לכיוון החדר. הזהירות התבררה כמיותרת כיוון שמנחם כבר התעורר. הוא שמע את הדיווח מפי חני, ומיהר לנסות ולטפל במכשירים הסוררים. ביקורת של דקה נוספת הניבה את ההבנה הפשוטה. "אין חשמל." קבע מנחם.

"אין חשמל? אז מה עושים?" כל תוכניות הבוקר הועמדו בצל סימן שאלה גדול ומאיים. מנחם לא ידע מה להשיב. מוחו עבד בקדחתנות. למה אין חשמל? איך ומתי זה קרה? ושאלת השאלות: מה עושים עכשיו?

המשך בגליון הבא אי"ה

חיים נאנח קלות. "הלוואי וידעת." אמר "היה בטוח שאני רוצה לשוב לאנגליה, לא פחות ממה שאתה רוצה בשובי, וכך גם אבי. אני בטוח שהוא היה מעדיף להיות כאן - במקום בו חי החל משנות ילדותו. אולם הדברים אינם כה פשוטים. בכל פעם שאנו מתחילים לתכנן את השיבה לאנגליה, צץ איזשהו ענין אחר שמעכב. תחילה היתה זו דלקת הריאות שפקדה אותי בשנה שעברה. לאחר מכן - הקמת המפעל. ועתה, כשהמפעל החל לעמוד על רגליו. נולדה מרים המתוקה." צליל של געגוע התגנב לקולו.

"ברוך ה', אסור להתלונן. אני החלמתי לחלוטין. העכובים האחרים הם רק עכובים של שמחה. ואף על פי כן, היום הנכסף הולך ומתרחק."

"ומי יודע מה יהיה העיכוב הבא..." הרהר יוסף בקול.

"הס, אל תדבר כך." חיים עצר בפתאומיות את כסא הנדנדה. "ואפילו אל תחשוב על כך. התאזר בסבלנות ובביטחון בה', כי בקרוב תתאחד המשפחה."

"אתה צודק." יוסף השתתק לרגע. "עלי לחשוב בצורה חיובית. בעזרת ה', אני מקווה שבקרוב מאד נפגש שוב - לצמיתות."

•••

גלי הים המקציפים בשאון, ורעש הספנים המתרוצצים על החוף, מעלים מטענים לבטן האניה, החרישו את אזניו של יוסף. הוא עמד בסמוך לאניה, מתקשה להיפרד מחיים, בן דודו. שלושה ימים מאושרים עברו עליהם בצוותא ובנעימים. עתה, שב חיים עם אביו להודו חזרה. "עד לאיחוד המלא בקרוב ממש." כפי שהגדיר זאת חיים.

קול צפירת הקרן, המאותת על הפלגתה בקרוב של האניה, קטע את מילות הפרידה האחרונות שהשמיעו בני הדודים זה לזה. השניים התחבקו חיבוק אחרון. "להתראות בקרוב." קרא יוסף אחר בן דודו העושה דרכו אל סיפון האניה. דקות ארוכות עוד עמד על החוף, צמוד לאביו. מנופף לשלום אל חיים שעל הסיפון. עד שהאניה הפכה לנקודה קטנה ושחורה אי-שם באופק.

"בוא, יוסף" טפח אביו על שכמו. "נשוב הביתה." יוסף התקשה להתנתק מן הנמל. רגליו לא נשמעו לו.

"הם ישובו בקרוב, בעזרת ה', אל תדאג." עודד אותו אביו. יוסף נשרך אחרי אביו מהורה. 'הם ישובו בקרוב'. הלם המשפט במוחו שוב ושוב.

האמנם!?"

ויש, הודו - חורף ה'תשס"ג

חני פקחה עין אחת מעיפה מבט אל השעון. חמש ושלושים לפנות בוקר. היא מהרה ליטול ידיה ולקום מן המיטה. היום בערב תתקיים לראשונה בכפר התוועדות, יהיה זה לכבוד י"ט בכסלו - חג הגאולה.

קִסְעָה לְאַחֹר

"מה???" הרגשתי כאלו האדמה רועדת מתחתני. "שמעת טוב, מוטי? מעמד קבלת הנשיאות של הרבי!!!" עיניו של מוטי התעגלו בהלם. לא מפרך שגם אני נראיתי כה... "אני לא מאמין!" אמרתי בלחש, כלי רועד. "הגענו אחורה בזמן, ליו"ד שבט תשי"א!!!" – – –

עמדתי על מקומי, משתדל כמה שפחות להראות... במה זכינו, שאנו עומדים פה במעמד הגדול מכלם. המעמד, שכפי שבינתיים, רק אנו מבינים העומדים כאן יודעים, את המהפך הענק שהוא יביא בעקבותיו, ואת העבודה שזהו בעצם המעמד שבו מלך המשיח מקבל על עצמו את הנשיאות של הדור השביעי, הדור האחרון של הגלות והראשון של הגאולה!...

טוב, אז זה שיש כאן הרבה אנשים – זה מובן, כי כלם רוצים להיות במעמד החשוב הזה. הנה, אני רואה כאן הרבה אנשים שלא נראים חסידי חב"ד, וגם הם הגיעו. גם העבודה שכלם רציניים מובנת לי מאוד – זה מעמד מאוד רציני וחשוב, ואם הם היו יודעים כמה הוא חשוב – הם היו רציניים הרבה יותר. אבל למה להיות במתח?

כמעט והערתי להם להיות קצת

ילדים, עכשו אנחנו יכולים להשתחל בין כלם בקלות...

תמיד צחקו עלי שאני נמוק, אז עכשו אני דוקא "מבסוט" מהעבודה שאני יכל לעבר בין כלם. מוטי, שמבנה גופו מאריך קצת – הסתבך מעט, אבל בסוף עברנו את זה, ונכנסנו פנימה...

טפות זעה גדולות נפלו עלי ממצחי. רגע, אני לא מבין: רק לפני דקה רעדנו מקה, איך עכשו אנחנו מזיעים מרב הם?

אבל מה לעשות, כל-כך הרבה אנשים יש כאן, זה משפיע על מזג האויר. ואולי גם על מצב הרוח? "היי, תראה, כל האנשים כאן מתוחים ורציניים כאלה, מה יש להם?" הערתי בקול. מוטי הסה אותי מיד. "שא, צביקי איך אתה מדבר! תרגע". הוא הסמיק בשבילי... צדיק...

"סליחה, מה יש כאן?" שואל מוטי בנימוס את העבדקן שעומד לידנו ומרפז כלו במתרחש ב"מזרח". הוא הואיל בטובו להקדיש לנו רגע של תשובה – "מה, אתם לא יודעים? מעמד קבלת הנשיאות של הרבי מליובאוויטש החדש, חתנו של הרבי הקודם!" הוא אומר לנו בחטף, וממשיך להתבונן במתרחש שם.

הכל התחיל כשעמדנו ברחוב המשלג, משפשפים את ידינו הקפואות. פתיתי השלג שנחו על המדרכה, כמו נצצו וזהרו בשמש שסנורה את עיני במין ברק מזהר, ברק שהיה מפר לי מהיכן שהוא...

עיני כמו נצמדו אל מקור האור. מוטי ידידי אחז בידי בחזקה, ופתאום – אנו מרגישים כאלו שואבים אותנו, אחור בזמן...

• • •

עמדנו בדיוק באותו מקום. השלג אמנם לא עמד על מרצפות המדרכה, אולם הקר שלט ונתן את אותותיו. שוב שפשפתי ידי הקפואות מבלי-משים.

כתבתי בלי משים, כי זה לא היה רגע לחשב על זוטות מעין אלו. מוטי משהן בידי, מוביל אותי אל המבנה ששכן משמאל. מבנה מיוחד – בעל לבנים אדמות ומלכותיות, שמשלשים גדולים הבנויים בגגו מאצילים מהודם על מראהו של הבנין. "בא נכנס, למה לעמד כאן סתם בקר..."

המון אדם היה שם – לא שמנו לב כמה, מרב אנשים שעמדו בפרוודור ונסו להפנס לחדר הימני. איזה מזל שאנחנו

"ה'עולם" (=הקהל) מבקש שהרבי יגיד מאמר חסידות! הדבורים טובים, אבל אנו מבקשים חסידות, נמצא חן... שהרבי יאמר חסידות!".

בבית המדרש השתררה מיד דממה מחלטת. היה אפשר לחתך את השקט בסכין – – – שאצל כל אחד נעצרה הנשימה לכמה רגעים...

הלב רעד, פעם

במהירות. כלם מחכים לראות איך הרבי יגיב על כך... אפלו אנו, שכבר ידענו מה הולך להיות, לא יכלנו להגיב מרב מתח.

ואכן, בשעה עשר וארבעים דקות, פתח הרבי שליט"א את המאמר של אדמו"ר הריי"ץ "באתי לגני" משנת תש"י, ואמר, תוך כדי שהוא מעין בקונטרס [תרגום מאידיש]: "במאמר שהרבי הוציא לאור ליום ההסתלקות שלו מתחיל הוא

התוועדות בזאל הקטן בשנים הראשונות

חד.

מששתי את עצמי כדי לודא שבאמת זה קורה ואני לא מדמין, אבל זו היתה העבדה: אנו, עכשו ברגע היסטורי מאוד, ותכף...

מוטי העיר אותי מההרהורים שתפסו אותי. "תראה!" אמה, והצביע לעבר חסיד ישיש שנעמד על השלחן והכין את עצמו לדבר לעבר הרבי. "זהו ר' אברהם סענדער נמצוב" לחש לי היהודי שעמד בסמוך, מנגב את מצחו המיזע במטלית מהוהה, כזו של זקנים...

'איזה יפי שהקשבת בשעורי אידיש, כך אני מבין לפחות חלק ממה שמדברים פה, הרהרת לעצמי.

ר' אברהם התרגש, וזה נשמע היטב בקולו.

"בשמחה" – אבל לא רציתי שמוטי יתרגז, אז שאלתי חסיד צעיר, שהיה נראה לי שיענה. "כלם במתח כן..." הוא שקל את מלותיו והתנסח בזהירות. "כי אנו לא יודעים מה יהיה... בינתיים, במשך השנה האחרונה, מאז הסתלק אדמו"ר הריי"ץ, החסידים נענו בסרוב מחלט מצדו של הרמ"ש [=כנויו של הרבי קדם הנשיאות], כולל בימים האחרונים. ולמרות שכלם מאוד מצפים שזה יהיה מעמד ההכתרה וקבלת הנשיאות, ואפלו פרסמו על כך בעתונים, לא בטוח שהרמ"ש אכן יאמר מאמר חסידות – שפידוע, בזה מתבטאת קבלת הנשיאות בחסידות חב"ד".

אה, הבנתי. האנשים כאן במתח כי הם לא יודעים עדין מה יהיה, הם חושבים שאולי הרבי לא יסכים לקבל על עצמו את הנשיאות...

שקלתי אם לגלות ליהודי שהואיל בטובו לספק לי את המידע, שלא ידאג – כי הרבי עוד יאמר מאמר חסידות. אבל בעודי שוקל ומהסס, מוטי מסב את תשומת לבי למתרחש בהתוועדות, שבאפן רשמי נערכה לרגל יום השנה הראשון מאז יו"ד שבט תש"י.

הקהל עמד דחוק וצפוף, ונגן נגונים. התרוממתי על מקומי, מנסה לראות בין האנשים את הרבי... והנה, הצלחתי: הרבי ישב על מקומו, ומאחוריו ישבו רבנים חשובים, והרבי מדבר עם כמה מהנוכחים. וואו, הרבי נראה ממש כמו בתמונות של "השנים הראשונות" – עם זקן שחור ועיניים יוקדות ומבטו

770 תחת מעטה שלג

לנו שיש לנו רבי!

כלם חפו שֶהֵרַב נִמְצוּב יְגֹמֵר לֹאמֵר אֵת בְּרַכַּת "שֶהַחַיִּינוּ" בְּשֵׁם וּמְלָכוֹת, וְאִזּוּ, עֲנֵנו אַחֲרָיו בְּמִקְהֵלָה רוֹעֵמַת, כְּשֶהֲצֻלֵּל שֶל הַשְּׁמִיחָה הַגְּדוּלָה נִשְׁמַע הַיֵּטֵב בְּכָל אוֹת: "אָמֵן!" – – –

הַרְבֵּי חֵיף מְאוֹד, וְאָמַר לוֹ לָרֹדֵת מֵהַשְּׁלֶחָן. אַחַר כֵּן צִוָּה לְנַגֵּן אֵת נִגּוֹנוֹ שֶׁל הַרְבֵּי הַרִּי"ץ – הַ"בֵּינוֹנִי", וְאָמַר: הַרְבֵּי הִיָּה מְחַבֵּב מְאוֹד אֵת הַנְּגוּן.

וְכֵן, כָּל כַּמָּה אוֹתוֹת בְּמִשְׁךָ כָּל אֲמִירַת מְאֹמֵר הַנְּשִׂאוֹת, הַרְבֵּי עוֹצֵר וּמִבְקֵשׁ לְנַגֵּן אֶחָד מִנְּגוּנֵיהֶם שֶׁל רְבוּתֵינוּ נְשִׂאֵינוּ, וְכָל הַקֵּהל מְנַגֵּן בְּדַבְּקוֹת נִרְגָּשֶׁת. מוֹטִי אוֹחֵז בִּי חֹזֵק, אֲנַחְנוּ רוֹעֵדִים מֵהִתְרַגְּשׁוֹת, פְּשוֹט רוֹעֵדִים... אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים לְסַפֵּר לְכֻלָּם אֵת מַה שֶׁהִיָּה כִּאֵן! שְׁכֻלָּם יַדְעוּ אִיךָ בְּדִיוֹק הַרְבֵּי מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ קִבֵּל עַל עֲצֻמוֹ אֵת הַנְּשִׂאוֹת שֶׁל הַדּוֹר הַשְּׁבִיעִי, הַדּוֹר שֶׁיָּבִיא אֵת הַהִתְגַּלּוֹת!

כִּאֵן, בְּמִקּוֹם הַזֶּה וּבִרְגָעִים אֲלוֹהֵי כָּל הַמַּהֲפָכָה הַגְּדוּלָה שֶׁל הַרְבֵּי לֵהֲבִיא אֵת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּפַעַל מְמֹשֶׁ. הַרְבֵּי אָמַר אֵת זֶה בְּמִאֲמֵר הָרִאשׁוֹן, שֶׁהַתְּפִקִּיד שֶׁל הַדּוֹר שֶׁלוֹ זֶה לֵהֲבִיא אֵת הַשְּׂכִינָה לְמַטָּה, שֶׁתִּהְיֶה כִּאֵן עוֹד הַפַּעַם כְּמוֹ שֶׁהִיָּתָה בְּהִתְחַלָּה, וְזֶה יִהְיֶה רַק בְּגִאֲלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלָמָה...

הַחֵם שֶׁל הַ"זֶּאל הַקָּטָן" הַתְּחַלֵּף בְּחֵם אַחַה בֵּיתִי וּמְכָר. מְצִאֲתִי אֵת עֲצֻמִּי בְּמַטָּה, מְנַסֶּה לְשׁוּב אֶל 770, קִצַּת אַחֲרָה בְּנִימֹן, לְמַעֲמֵד קִבְּלַת הַנְּשִׂאוֹת שֶׁל הַרְבֵּי מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, מְחַפֵּשׁ אֵת מוֹטִי... אֵת הַשְּׁלָג...

דְּוִקָא אֵת הַשְּׁלָג מְצִאֲתִי. מֵהַחֲלוֹן נִשְׁקָף אֵלַי רְחוּב לְבָן, בּוֹהֵק. שְׁלָג זוֹהָר וּמְבִרִיק, מְזֻכֵּר לִי אֹר מְכָר, אֹר שְׁמַחֲזִיר קִצַּת אַחֲרָה, אוֹתוֹ אֹר שֶׁהִתְחַיֵּל בִּי שְׁבֵט תְּשִׁי"א וְיֵאִיר בְּמִלּוֹאֵה בְּהִתְגַּלּוֹתוֹ הַמְּשִׁלְמַת שֶׁל הַרְבֵּי מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שְׁלִיט"א.

בְּמַלִּים בְּאֵתִי לְגַנִּי... וְהַתְּחִיל לֹאמֵר, לְהַפְתֵּעַת כָּלָם, בְּפַעַם הָרִאשׁוֹנָה, בְּנִגּוּן שֶׁל מְאֹמֵר, "בְּאֵתִי לְגַנִּי אַחוֹתִי כְּלָה" – – –

מֵהוּמָה זַעֲרִיהַ תְּרַחֲשֶׁה בְּמִקּוֹם. מְעַצְמַת הַשְּׁמִיחָה וּמְגַדֵּל הַהִפְתָּעָה, הִיָּה קִשָּׁה לְעַמֵּד עַל הַמְּקוֹם בְּצוּרָה רְגִילָה... אִף אֶחָד לֹא הִיָּה מוֹכֵן לְמַה שֶׁהִתְרַחַשׁ מִמּוֹשׁ מוֹל הַעֵינַיִם... הַרְבֵּי מְקַבֵּל עַל עֲצֻמוֹ אֵת הַנְּשִׂאוֹת, זֶה הַרְגַע!

אֲבָל הַבְּלָגָן הִיָּה מְמֹשׁ לְכַמָּה רְגָעִים, כִּי מִיַּד אַחַר כֵּן הַשְּׁתַרְרָה דוֹמִיָּה, וְכָלָם הִקְשִׁיבוּ לְבִאֲרוֹ שֶׁל הַרְבֵּי עַל הַמְּאֹמֵר שֶׁל חֲמִיו, הַרְבֵּי הַרִּי"ץ.

הִנֵּה, אֲנִי מִבִּין מְעַט מֵהַמַּלִּים שֶׁהַרְבֵּי אוֹמֵר. הַרְבֵּי מִבִּיא פְּרוּשִׁים שֶׁל רְבוּתֵינוּ נְשִׂאֵינוּ, אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֵת שְׁמוֹ שֶׁל אֲדָמוֹ"ר הַזָּקֵן וְהָאֲמֻצָּעִי, עַד לְחֲמִיו שֶׁל הַרְבֵּי, וְהִנֵּה הַרְבֵּי מְדַבֵּר עַל הַתְּפִקִּיד שֶׁל הַדּוֹר הַשְּׁבִיעִי, לְהוֹרִיד אֵת הַשְּׂכִינָה לְמַטָּה, וּבּוֹכָה – – – וְהֵלֵב שְׁלִי בּוֹכָה בְּשִׁקְט... וּמְזוּיַת הָעֵין אֲנִי רוֹאֶה אֵת מוֹטִי מְזִיל גַם הוּא דְמָעָה.

אַחֲרֵי כַּמָּה דְקוֹת שֶׁל אֲמִירַת מְאֹמֵר, הַרְבֵּי הִפְסִיק וְאָמַר: "כַּעַת יִפְסִיקוּ, וְיֵאֲמְרוּ לְחַיִּים". הַחֲסִיד הַקְּשִׁישׁ אֲבָרְהָם נִמְצוּב קַמְפֵּץ עַל הַשְּׁלֶחָן, מְאָשֵׁר: "חֲסִידִים, אֲמַרו אַחֲרָי! עֲלִינוּ לְבִרְךָ בְּרַכַּת "שֶהַחַיִּינוּ וְקִיִּמְנוּ וְהַגִּיעֵנוּ לְזִמְן הַזֶּה", שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר

חיילים מצדכנים את מדור החדשות!

ילדים שצושים פצילות 'צבאות השם' מוזמנים לצדכן את מדור החדשות באמצעות התא קולי התקשרו לטלפון: 08.9493770, הכנסו למדור 'צבאות השם' והשאירו הודעתכם

חיילים בהפסקה

בדיחות קרש

איור: לאה

ניתן לשלוח רעיונות לבדיחות קרש, המוצלחים מביניהם פורסמו בעו"ה

הבמה שלנו

להתרחק...

מאת: בעילום שם

אדם אחד ראה את חברו מעשן סיגריה באורך מטר וחצי. שאל אותו: למה לך כזו סיגריה ארוכה? ענה לו החבר: הרופא אמר לי להתרחק מעשן...

חכם הכיתה

מאת: יוסף יצחק בן יעקב, בני ברק

שמוליק: היום המורה שאל שאלה ואני הייתי היחיד שענה עליה.
אבא: נו שמוליק מה הייתה השאלה?
שמוליק: כו לא הכין היום שיעורי בית...

הזוכים בגורל

הזוכים בהגרלת הפרסים בין פותרי השעשועונים בחודש טבת:

שרה הלל, ברקת
צבי פרקש, ביתר עילית
חני הבר, קרית מלאכי

עקב התקלות שהיו במערכת ההודעות התקיימה הגרלה כללית בין כל הפותרים מחודש אב תשס"ח עד לחודש כסלו תשס"ט.

הזוכים הם:

דבורי לנצ'נר, רחובות. חיה מושקא אנוש, גבעת שמואל.
חיהלה הלפרן, קרית שמואל. יהודה ליבר.
מנחם מענדל ערנטריי, צפת. מנחם מענדל שמח, ברקת.
נתנאל אהרון עמר, חדרה. תהילה לאה מזרחי, אלעד.

הזוכים מתבקשים להשאיר את הפרטים המלאים בתיבת הטלמסר.

מדור הבמה שלנו מופיע פעם בשבועיים. ניתן לשלוח ציורים, סיפורים, שירים, בדיחות - ובקיצור: כל מה שתמצאו. יצירות נבחרות נפרסם בעו"ה בגיליונות הבאים.

59

שנים

59 שנים? אל דאגה, זה לא משך הזמן שייקח לכם לפתור את השעשועון... אלה הם מספר שנות נשיאותו של הרבי שליט"א מלך המשיח החל מיום י' שבט השתא, ועל כן נשחק הפעם עם מספר משמעותי זה: 59.

חפשו בטבלה שנים, שלושה או ארבעה מספרים הסמוכים זה לזה ומרכיבים יחדיו את המספר 59 וצבעו אותם בצהוב.

הסמיכות יכולה להיות בקו עומד, שוכב ואפילו אלכסון. אם תצבעו נכונה תגלו מושג שהמספר 59 מאוד חשוב עבורו, מה הוא?

21	30	22	15	34	19	27	39	30	2	14	38	41	26	10	39	10	30	22	34	28	16
4	42	11	40	9	46	30	13	2	20	45	40	4	2	38	9	49	30	18	37	4	31
31	43	26	43	3	29	10	10	10	47	36	23	43	20	9	10	20	7	49	20	40	25
16	31	45	9	43	46	41	22	15	24	45	18	47	31	33	31	34	15	37	2	41	18
9	41	19	3	52	17	50	41	15	32	8	13	6	20	36	7	22	48	44	13	50	26
28	13	58	44	4	41	8	42	19	15	7	5	7	36	27	11	32	28	25	37	6	22
22	2	34	24	24	14	20	33	27	64	18	51	4	16	24	58	73	25	10	19	6	9
21	19	19	29	35	12	12	13	33	26	22	28	31	28	8	5	20	34	2	25	25	9
23	4	14	7	17	7	40	39	35	11	13	31	22	31	68	23	73	5	5	9	21	15
29	20	13	60	35	26	7	62	8	11	8	40	14	42	14	64	49	10	17	29	11	25
30	13	13	11	7	52	21	17	45	11	7	14	26	14	23	5	14	10	5	30	17	10
33	44	23	3	41	40	5	45	22	17	43	41	21	5	41	1	2	41	40	13	5	41
8	21	29	32	4	40	32	14	30	29	39	8	32	10	40	29	8	40	33	26	23	48

המושג שמצאתם הוא: _____

פתרונות לשעשועון מגיליון 178 - לפי הספ(ד)ר:

המשפט היוצא מסידור הספרים הוא 'ספר המצוות בכל יום' - חלקם של הילדים והנשים בתקנת הרמב"ם. היד הגדולה היא רמז לשם חיבורו של הרמב"ם - היד החזקה.

פתרון השעשועון מזכה אתכם ב**22 מקהות** במסלול הדרגות של תנועת הנוער 'צבאות השם בארה"ק'

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:

צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110. פקס: 072-2765578 אימייל: bemachane@gmail.com,

תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 9493770 - 08, בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.

שימו לב: אנא אימרו את שמכם המלא, הכתובת ומס' הטלפון בקול ברור - לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלה.